

ÖRÖMHÍR

A DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE LAPJA

„Aki nem vízből és (Szent) lélekből születik, az nem megy be az Isten országába. Ami a testből születik, az test, ami a Lélekből születik, az lélek. Ne csodálkozz azon, hogy azt mondtam: újjá kell születnetek” (Jn 3, 5-7).

Getszemáni kert - Jeruzsálem, Olajfák hegye

„... egy meghalt mindenkiért...” [2Kor 5,14]

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket. Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért” (Jn 15,12-13). – mondja Jézus Krisztus, aki mindenkiért meghalt, tehát mindannyiunkat a barátjának tekint. A bűn következményeként megtört a harmónia Isten és ember között, amit az ember képtelen helyreállítani. Ezért volt szükség az isteni beavatkozásra. Jézus Krisztus szenvedéstörténete nemcsak a kínok története, hanem az igazi, önzetlen, mindent adó, mérték nélküli szeretetnek a története. Nemcsak azért van kitérve a karja, mert oda van szögezve a kereszthez, hanem mert a szívét is kitérte felénk.

A gyűlöletre szeretettel válaszolt

Mel Gibson a Passió című filmjében naturalisztikusan mutatja be Jézus szenvedését. Az egyik jelenetben, amikor Jézus elesik a kereszttel, odamegy hozzá az Édesanya, Mária, és Jézus azt mondja neki: Látod, anyám, „Íme, én újjáalkotok mindent” (Jel 21,5). Amikor Jézus vállalta értünk a kereszttel, akkor kezdődött az új teremtés azzal, hogy a gyűlöletre szeretettel válaszolt. Bántják, megölik, elesik, de tovább szeret. Jézus isteni hatalmát nem arra használja fel, hogy megbüntesse a bűnösöket, hanem hogy őket is megmentse.

A kereszttel vonzásában élünk

„Mindenkivel magamhoz vonzok” (Jn 12,32) – mondja az Úr. A kereszttel vonzásában élünk, ha rátekinünk, a vég-

telen szeretet jelét látjuk. A mennyei Atya azért küldte el a Fiát a világba, hogy megtanítsa bennünket élni, szeretni, de az ember visszautasította az Isten látogatását. Nem akarta Őt befogadni a születésekor, és akkor is elfordult Tőle, amikor tanított, és sokszor mi sem veszünk róla tudomást. Nem ismerjük fel a látogatását, nem élünk annak lehetőségével, hogy feltétel nélkül szeressük egymást. „Akkor majd fel tudjátok fogni az összes szenttel együtt, mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység” (Ef 3,18). Ez nem más, mint a kereszttel, Krisztusnak minden értelmet meghaladó szeretete.

A legszomorúbb mondat: „de nem akartad”

Az evangélium legszomorúbb mondata, amikor Jézus az olajfák hegyén ránéz Jeruzsálemre, a reménység városára, és sírva fakad: „Hányszor volt, hogy egybe akartam gyűjteni gyermekeidet, ahogy a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de nem akartad” (Lk 13,34). Milyen sokszor okozunk ma is fájdalmat istennek, amikor nem ismerjük fel látogatásának idejét. Jézus azért jött, hogy kiemelje az embert a bűn, a szeretetlenség állapotából. A bűn nem csupán egy rossz cselekedet, hanem a szeretetlenség állapota, az Isten-nélküliség állapota, a szeretetlenség állapota. Ezzel szembesít bennünket Jézus szelíd szóval, szeretettel és felszítja bennünk a vágyakozás tüzeit. Vágyakozzunk az élő Isten, a tisztaság, a jóság, a szépség, a szeretet után! Legyen bennünk törekvés arra, hogy növekedjen bennünk a szeretet!

Palánki Ferenc
debrecen-nyíregyházi megyéspüspök

Uram, kicserélnél?

„Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz reá?”

Majdnem isteni lényé tetted, dicsőséggel és fönséggel koronáztad. Hatalmat adtál neki kezéd műve fölött, mindent lába alá vetettél...” (Zsoltárok 8,5-7).

Milyen az Isten képmására teremtet ember? Ki tudom-e bontani magamban az istenképiséget, képes vagyok-e méltóságteljesen hordozni emberségemet?

„Nézd el nekem, ha nem olyan vagyok, amilyennek Te szerinted lennem kellene. Én a magam erejéből megváltozni nem tudhatok. S ha segíteni is akarnál engemet ebben, – Kicserélnél?” (Kocsis István, Árva Bethlen Kata című monodráájából)

Kicserélné-e az anya gyermekét, ha tehetné, jobbra, szebbre, olyanra, akiben kedve telik, aki csak emeli őt, nem megalázza? Elkezdené-e újra egy másikkal? Eladná-e szeretetét, szívét másnak, kicserélné-e lényé egy részét, aki nemcsak belőle szakadt, de belőle él, táplálkozik, őt marja és simogatja, felemeli és a kétségbeesésbe rántja. Szeretetük egy töről fakad, nem cserélheti hát el, mert önnön lelkét adná oda. A szeretet jóságos, és kitart önmagában, akkor is, ha ölni kezdik, ha átsiratott éjszakát kap cserébe, ha fájdalma eltakarja a napot. A szeretet erős, képes másodmagával függeni a kereszten. Hányszor vallja az édesanya: bármit is tett a gyermekem, akkor is az én vérem, nem tagadhatom meg, mert szeretem. Ez az, ami az embert emberré teszi.

Uram, kicserélnél-e engem, ki szegeket adtam keresztedhez, játszva a lehetőségekkel, júdasként árultalak a standokon, gondolván, úgy is megbocsátod, mert Te vagy a Szeretet? Kicserélnél-e, látva, hogy visszaéltem irgalmaddal?

Íme az ember! Milyen az ember? A szeretetben kiteljesedő, olyan, aki Istene ölébe hajtva fejét kérdezi Urától: „Kicserélnél?”... ebben benne van a válasz: tudom, hogy úgysem tennéd meg, mert szeretsz, ahogy vagyok, és én is szeretlek.

K.Á.

Ember vagyok, más és jobb nem is történhetne velem

*Embernek lenni!
Csak-embernek, semmi egyébként,
De annak egésznek, épnek,
Föld-szülte földnek
És Isten-lehelte szépnek!*
(Sík Sándor: Ember)

Ha erre az Ember szóra gondolunk, vagy feltesszük mint kérdést, mindnyájan teljesen más választ adunk, mert a leggazdagabb üzenettel rendelkezik, mint fogalom, és természetesen mögötte a valóság az EMBER, mint a föld legkülönlegesebb teremtménye. Egyedi teremtményünkénél fogva szinte összehasonlíthatatlanok az emberi sorsok, mert teljesen egyedi életet élünk. Mindnyájan külön-külön egy olyan életúton haladunk, amelyen még eddig nem járt senki, és a jövőben sem fog járni senki.

*„...a homlokán feltündökölt a jegy,
hogymilliók közt az egyetlenegy.*

*Keresheted őt, nem leled, hiába,
se itt, se Fokföldön, se Ázsiába,
a múltba sem és a gazdag jövőben
akárki megszülethet már, csak ő nem.
Többé soha
nem gyúl ki halvány-furcsa mosolya.
Szegény a forgandó tündér szerencse,
hogymegcsodát újólag megteremtse...”*
(Babits Mihály Halotti beszéd)

Méltatlan volna a pusztá gondolat is, hogy egyetlen mozzanatát is kifejtsem az EMBERSEG csodájának. Csak szeretnék az irodalom segítségével eljuttatni az olvasó szívébe néhány morzsát, hogy elcsodálkozzon, és a hétköznapi útján elgondolkozzon, saját ember voltán, küldetésén, és fölfedezze, hogy minden szürkesége, csalódottsága ellenére Ő egy különleges Valaki Isten és az emberek előtt, és akinek léte sem véletlen. Egyikünk sem emberi akaratból született, hisz a személyiségünket, egyediségünket nem a szüleink határozták meg. Hinnünk kell, hogy Isten ezekkel a talentumokkal, adottságok-

kal indított útra, és ezeken keresztül segít bennünket, hogy megélhessük küldetésünket a földön, felfedezzük magunkban istenképiségünk boldogságát.

„Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: „*Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halai, az ég madarai és minden állat fölött, amely a földön mozog.*” Azután ezt mondta Isten: „*Nézzétek, nektek adok minden növényt az egész földön, amely magot terem és minden fát, amely magot rejtő gyümölcsöt érlel, hogy táplálékotok legyen. A mező vad-jainak, az ég madarainak s mindennek, ami a földön mozog és lélegzik, minden zöld növényt táplálékul adok.*” Úgy is történt. Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott” (Ter 1,27-31).

Az első ember teremtésének egyetlen magyarázata Isten akarata, szeretete. Ma sem lehet más háttér, ami megadja az emberi élet biztonságát, küldetését.

Az ember mint Test és Lélek, hordozza a kettősség egységes küldetését. Hisz a test és lélek a földön teljes egységben él, de mégis elválasztva találjuk meg a testi és lelki vonatkozásainkat. Ezért kell a „Föld-szülte földnek” látvány rajtunk. Azaz két lábbal kell állni a földön, nem elrugaszkodni, mert csak így tudjuk megélni az igazi emberségünket. Ha elszakadunk a földtől, a természet valóságától, akkor az egészséges, erős emberségünk szenved csorbát. Erről beszél már a görög mitológia is.

Antaiosz (latinosan Antaeus) nagy erejű görög mitológiai alak, Poszeidón és Gaia, a föld istennőjének a fia. Minden országába érkezővel megmérkőzött és mindenkit legyőzött, ugyanis ahányszor a földet, szülőanyját érintette, új

erőre kapott. Végül csak Héraklész tudta legyőzni: felemelte a levegőbe, hogy ne érinthesse a földet, és megfojtotta. (Wikipedia)

Ezért ma is szinte létkérdése az embernek, hogy kapcsolatban maradjon a földdel, amelyből vétetett. Ezért vonz a természet, ezért kell megadni magunknak a lehető legtermészetesebb életet, hogy így tudjunk a földdel harmóniában élni.

Arany János: Domonkos napra
(részlet)

*„Áldjad a jó Istent, ki megáldá téged,
Adván őreidül szerető szüléket,
Adván eszközöket, elhárítani pályád
– Annyi más futónak nehéz – akadályát.
Áldjad Istent, hanem óvakodj, amivel
Ő álda meg, saját érdemül róni fel.*

*Nemes önbizalom, de ne az önhittség,
Rúgói lelket nagy célra feszítsék:
Legnagyobb cél pedig, itt, e földi létben,
Ember lenni mindég, minden körülményben.
Serdülj, kedves ifju... poharam cseng érted! –
Légy ember, ha majdan azt az időt éred.*

*Szeressed hazádat... Oh, a honszerelem
Most lehet őszinte, igaz, önzéstelen.
Ne is tőle kívánd, amit ő nem adhat:
Magadban keressed az édes jutalmat.
Csillagi nem lesznek, fényes díszjelei:
Keresztje elég van, – de maga viseli.”*
A testben ott az Istentől belelehelte lélek, a költő szavaival: „Isten-lehelte szépnek”.

A testi élet mellett elengedhetetlen a lelki élet. Mert akár a földtől, akár Istentől szakadunk el, valójában igazi valónkat veszítjük el. A lélek igazi személyes kapcsolatokra vágyik, mert az ember a kapcsolatok létezője. Személyiségünk csak a kapcsolatokban alakul ki, a szép kapcsolatokban válik széppé.

Sík Sándor: Embernek lenni

Bosszúsan, mint a bibliában
A morgó Isten-embere,
Húzódok e bokor tövébe,
És keserű daccal tele.

És fájdalommal, hisz a lelkem
Még most is érettük remeg:
Én jót akartam, én jót akartam,
Miért hogy mégsem értenek!

...
A ház előtt a gyér homokban
Sikongatnak a gyerekek,
Kavicskáznak és hempergőznek,
Hányják a cigánykereket.
Kettőn közülük csipkegallér,
Mezítláboska két gyerek,
De egy almának négy gerezdje
Nem lehet náluk ikerebb.
Olyan irígyen nézem őket:
Hogy értik egymást mindezek!
Ó, én is, én is, minden embert,
Csak engem ők nem értenek.
Az egyiknek csak a tanár úr,
A másiknak író vagyok,
Ez csak a férfit érzi bennem,
A negyedik csak a papot.
Durva szemünk hát csak a felszínt,
A tarka köntöst látja meg?
Az emberöszön meg nem érzi
Azt, ami ember, ami egy?
A buta bari bölcsőbb nálunk,
És emberebb a kisgyerek.
Embernek lenni emberek közt
Mi nem tudunk csak, emberek?

De valójában mit is jelent embernek lenni? Egy másik kimeríthetetlen szóval tudjuk megmondani: SZERETNI. Ennek elemzése most nem feladatom, de elengedhetetlen, hisz lehetet-

len az emberről hitelesen beszélni a szeretet nélkül. A felebarát, a másik ember és Isten szeretete hozzátartozik emberségünk lényegéhez, mint a test és lélek. Ezt csodálatosan fogalmazza meg Martin Buber az ÉN és Te című könyvében.

„A szeretet: az Én felelőssége a Te iránt, ez adja azt, amit semmi érzélem nem képes adni – minden szerető egyenlőségét a legkisebbtől a legnagyobbig, s a boldog biztonságban élőtől, akinek életét a szeretett ember élete magában foglalja, ettől az embertől addig, aki életfogytiglan a világ keresztjére van feszítve, aki képes a hallatlan tetre, s elég merész is hozzá: hogy az embert szeresse.” A szeretet leghitelesebb jelétől, a keresztől kell tanulni nekünk is nap mint nap az igazi szeretetet és az Istentől ajándékozott teljes emberséget.

Ha komolyan vesszük az egyetlen különleges életünket, amelyet Istentől kaptunk, és a kapott talentumokat legjobban igyekszünk felhasználni, akkor mi is hálaadással és köszönettel tudjuk elmondani Márai Sándorral a szív végző békéjének és örömének szavait:

„Utolsó lehelettemmel is köszönöm a sorsnak, hogy ember voltam és az értelem egy szikrája világított az én homályos lelkemben is. Láttam a földet, az eget, az évszakokat. Megismertem a szerelmet, a valóság töredékeit, a vágyakat és a csalódásokat. A földön éltem, és lassan felderültem. Egy napon meghalok: s ez is milyen csodálatosan rendjén való és egyszerű! Történhetett velem más, jobb, nagyszerűbb? Nem történhetett. Megéltem a legtöbbet és a legnagyobbat, az emberi sorsot.

Más és jobb nem is történhetett velem.”

De a hálaadás akkor teljes, ha ez Isten előtt is így szakad fel a szívünk ből. Ugyanezeket a gondolatokat tárja elénk Sík Sándor költő a *Te Deum* című versében. Ez a *Te Deum* az ember méltó célja, békéjének, örömének elengedhetetlen alapja. Ha ennek fényében merünk élni, merjük hétköznapi döntéseinket meghozni, akkor megtapasztaljuk emberségünk kimeríthetetlen szépségét, csodáját, megtaláljuk szívünkben Istent és embert szolgáló szeretetünk el nem apadó forrását. Ebben rejlik az EMBERI ÉLET, és ebből szülehet az Istennel élt földi élet után egy szintén Isten által teremtett és ajándékozott ÖRÖK ÉLET.

„Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.

...

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak
emberek lenni,

hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy
legyen!

és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram!
hála legyen!”

Felföldi László
általános püspöki helynök

ALLELUJA – Föltámadt Krisztus!

Húsvét Jézus Krisztus feltámadásának győzelmi ünnepe. Az ünneplő emlékezés szemünk elé állítja Jézus Krisztus életének két meghatározó eseményét, tudni illik, hogy Nagypénteken meghalt értünk a kereszten, és Húsvétkor, a harmadik napon föltámadt a halálból. A kettő együtt alkotja Húsvét misztériumát. Húsvét keresztény ünnep. Valójában azonban az egész „emberiség” ünnepe. A feltámadás hite, illetve az az üzenet, amit Húsvét hirdet, nemcsak a keresztények privilégiuma, hanem az egész emberiségnek adott isteni ajándék (szakkifejezéssel: megváltás, üdvösség). Az emberi lét alapvető kérdéseire ad választ és iránymutatást.

Lássuk, mi is történt, mit olvasunk erről a Bibliában?

Jézus, föltámadása után, azt a parancsot adta tanítványinak, hogy „menjtek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15). Az apostolok ezt teljesítették is, beszéltek Jézusról, sőt csodákat is tettek Jézus nevében. Ezért, persze, felelősségre vonták őket. Így olvashatunk erről az Apostolok Cselekedeteiben:

„Előállították és faggatni kezdték őket: »Micsoda hatalommal, vagy kinek a nevében tettétek ezt?« Ekkor Péter – a Szentlélekkel telve – így válaszolt: »Népünk elöljárói és ti, vének (halljátok)! Ha ma egy nyomorékon gyakorolt jótett miatt azért hallgattok ki minket, hogy vajon mitől is gyógyult meg, hát tudjátok meg mindnyájan és Izrael egész népe, hogy annak a názareti Jézus Krisztusnak segítségével áll ez itt előttem egészségesen, akit ti keresztre feszítettetek, de akit Isten föltámasztott holtából. Ő az a kő, amelyet ti, az építők elvetettetek, de mégis szegletkövé lett. Nincsen üdvösség senki másban, mert nincs más senki az emberek közt az ég alatt, aki által üdvözülhetnénk«” (ApCsel 4,7-11).

Később Péter apostol pedig így foglalta össze igehirdetésének lényegét a pogány Kornéliusz százados házában:

Mi tanúi vagyunk mindannak, amit Jézus a zsidók országában és Jeruzsálemben tett. Keresztre feszítették, de Isten harmadnapon feltámasztotta, s megadta neki, hogy megjelenjen az Isten által előre kijelölt tanúknak, vagyis nekünk. Mi ettünk és ittunk vele, miután halottaiból feltámadt.

Meg is parancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és bizonyítsuk, hogy ő az, akit Isten az élők és a holtak bírájává rendelt.

(vö. ApCsel 10,37-43)

Ezek a szavak Húsvét történeti gyökereire és az egyház mai feladataira utalnak. Nagypénteken Jézust halálra ítélték, majd keresztre feszítették, és meghalt a kereszten (a római katona még a szívét is átszúrja lándzsával, hogy biztos legyen az eredmény). Jézus testét még aznap levették a keresztről, és egy kőszírba helyezték. Ellenségei öröket is állítottak a sír bejáratához, de vasárnap reggel az oda érkező aszszonyok üresen találták a sírt, és angyalok tájékoztatták őket, hogy Jézus nincs a sírban, mert feltámadt. Az apostolok aznap, és utána még negyven napon át, többször találkoznak az élő Krisztussal (nemcsak a gondolataikban, vágyaikban, hanem élő valóságában), ő pedig megbízta őket, hogy hirdessék az evangéliumot. Az apostolok személyesen tanúi voltak Jézus életének, halálának, majd találkoztak a föltámadt Krisztussal is. Ezzel az él-ménnyel és megbízással vitték tovább az örömteli jó hírt: „Krisztus legyőzte a halált, és életet ajándékozott a világnak”. Péter szavai az Egyház lényegét és feladatát fogalmazza meg. Az Egyház húsvéti közösség, Húsvétra emlékező és Húsvétból élő közösség, és az a feladata, hogy hírvivője legyen az „élet evangéliumának”. Nemcsak Húsvétkor, de minden korban, az élet minden helyzetében.

Az Egyház nemcsak a „hirdetésére” kapott küldetést, hanem arra is, hogy az emberi élet Krisztusban való kiteljesedését hirdesse, és meg is valósítsa

a világban. Húsvétkor nemcsak régi dolgokra emlékezünk, hanem a minden rossz felett győzedelmeskedő „életet” ünnepeljük, amelynek Krisztus feltámadása a garanciája. Nem véletlen, hogy a húsvéti népszokások is általában az élet szépségéről, az újjászületésről, megtisztulásról, megújulásról, a létezés öröméről beszélnek.

Pál apostol ezt így tanítja:

„Ha tehát föltámadtatok Krisztussal, azt keressétek, ami odafönn van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. Ami odafönn van, azzal törődjétek, ne a földiekkel. ³Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal az Istenben van elrejtve. Amikor Krisztus, a mi életünk, megjelenik, vele együtt ti is megjelentek dicsőségben. Sanyargassátok tehát tagjaitokban azt, ami földies: a paráznaságot, tisztátalanságot, érzéki vágyakat, bűnös kívánságokat és kapzsiságot, ami igazában bálványimádás. (...) Most vessétek le mindezt: a haragot, bosszúságot, rosszindulatot, átkozódást, szátok ocsmány szavait. Ne hazudjatok egymásnak! ¹⁰Vessétek le a régi embert szokásaival együtt és öltsetek föl az újat, aki teremtőjének képmására állandóan megújul a teljes megismerésig. Itt már nincs görög vagy zsidó, körülmetélt vagy körülmetéletlen, barbár vagy szittyá, rabszolga vagy szabad, hanem minden és mindenben Krisztus.” (Kol 3,1-11)

Pál apostol szavai a feltámadás közönséget teremtő ajándékára utalnak. Minden ember a keresztség szentsége által kapcsolódik a feltámadt Krisztushoz (ez az értelme, hogy megkeresztelkedtünk). Így nyerünk beavatást a Krisztus által hozott új életbe. Krisztus bennem is feltámadt, engem is feltámasztott. Ezért Húsvétkor Krisztushoz tartozásunkat is ünnepeljük. Hálát adunk és bátorítást nyerünk, hogy ne csak alvó rügyként, hanem termést hozó virágként éljünk a világban.

Bosák Nándor
ny. debrecen–nyíregyházi püspök

Az újjászületett ember

„Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, egy zsidó tanácsos. Ez éjnek idején fölkereste Jézust, s így szólt hozzá: „Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy, hisz senki sem vihet végbe olyan jeleket, amilyeneket te végbeviszel, ha nincs vele az Isten.” Jézus azt felelte neki: „Bizony, bizony, mondom neked: aki nem születik újjá, az nem láthatja meg az Isten országát.” Nikodémus megkérdezte: „Hogy születhet valaki, amikor már öreg? Csak nem térhet vissza anyja méhébe azért, hogy újraszülessék?” Erre Jézus azt mondta: „Bizony, bizony, mondom neked: Aki nem vízből és (Szent)lélekből születik, az nem megy be az Isten országába. Ami a testből születik, az test, ami a Lélekből születik, az lélek. Ne csodálkozz azon, hogy azt mondtam: újjá kell születnetek. A szél ott fúj, ahol akar, hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy. Így van vele mindenki, aki a Lélekből született” (Jn 3, 1-8).

Gyököcssy Endre az újjászületésről szóló evangéliumi szakaszról (Jn 3,5) elmélkedve azt fejtegette, mire gondolhatott Nikodémus, amikor éjszaka elment Jézushoz. Talán azért választotta az éjszakát, mert attól félt, mit szólnának az emberek, ha látnák, hogy ő, a nagy tekintélyű ember a vándorprédikátort meglátogatja. Idős ember lévén, az élet és a halál nagy kérdéseire kereste a választ: mi az, amit rosszul tett, és mi az, amit elmulasztott? Mi történik életének hátralévő idejében? Jézus a találkozáskor egyből a középebe vágva azt mondja Nikodémusnak, hogy újjá kell születnie. „Bizony, bizony, mondom neked: aki nem születik újjá, az nem láthatja meg az Isten országát”(Jn 3,5) De hogyan születhet valaki újjá? Az evangélium szíve, a legszebb mondata így hangzik: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Ha meghalunk, a bűnnek, és Istennek kezdünk élni, megszűnik a régi, és valami új kezdődik. Jézus arra tanít, hogy a bűnös ember sokkal inkább halott, mint azok, akik már eltávoztak a földről, „Mert aki hisz énbennem, ha meghal is, élni fog” (Jn 11,25). Ha meglátjuk Isten országát egymás szívében, a másik életében, ha elkezdünk egymás szeretetében élni, akkor már itt megvalósul az egység, az újjászületés.

Milyen nagy lehetőség, hogy az Isten találkozni akar velünk, meg akar érinteni bennünket. Az újjászületett emberről Szent Pál így ír: „...aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt. Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmélttség és körülméletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. Mint Istennek szent és szeretett választottai, öltsetek magatokra könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panaszja volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent. És Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben...” (Kol 3, 10-15a).

Így tehát a másik ember tekintetét Istenre irányítva éljük életünket, hogy létrejöjjön a találkozás Krisztussal, aki a feltámadás és az élet.

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök

Hogy a gyermekből Ember legyen

Amikor értékekre neveljük gyermekeinket, egy láthatatlan világot adunk nekik belső hittel, értékrenddel, világnézettel. A világ legfontosabb dolga ez. Ha a gyermek látható élete nincs rendben, az azért van, mert nem törődünk eleget a láthatatlan világával. Ábrahámnak a láthatatlan Isten mondja, hogy hagyja el a számára egzisztenciálisan is megfelelő Úr városát, és neki adja az ígéret földjét. Ábrahám elindul, de azt sem tudja, hová megy. A bizonytalanért otthagyja a biztosat. Miért? Ábrahám a hit által cselekedett, úgy, mint aki látja a láthatatlant. Ábrahám jól tudta, ahhoz, hogy a láthatót bebiztosítsa, a láthatatlannal kell jobban lennie.

[Az alábbiakban dr. Papp Miklós görög katolikus pap, teológiai tanár a debreceni Svetits Intézetben tartott előadásának (2017. 01. 12.) rövidített változatát közöljük.]

Törődj először a láthatatlannal!

Mindannyian hozunk naponta döntéseket az időnkéről, munkánkról, szórakozásról, kereszthordozásról, hobbiról stb., az alapján, hogy milyen a mi értékrendünk. Ez az életvezetésünk, amit meghatároz a világnézetünk, illetve amik megmutatják, kik vagyunk. Semleges ember nincs. Feltehetjük magunknak a kérdést, látszik-e a keresztény életvitelünkön, az időbeosztásunkon, a szenvedéseinkben a világnézetünk? Ha ez rendben van, akkor a döntéseink is rendben lesznek.

Az embernek van egész látása és rész tudása. Az iskolában a résszel foglalkozunk, az egész pedig a hittan, etika, lelki foglalkozások, nevelés során épül be az életünkbe. Sajnos vannak előttünk olyan példák is, hogy többdiplomás, kiváló szakembereknek megy tönkre az életük, mert csak résztudásuk van, a holisztikus tudás, az egész hiányzik. Amikor a résszel baj van, könnyebben megoldódik, ha az egész rendben van. Ha vasreszeléket szórunk egy lapra, az elemei összevissza állnak, és ha aláteszünk egy mágnest, a vasreszelék rendeződik a láthatatlan mágneses mező hatására. A mi életünkben is rendeződnek a részterületek, ha az egész, az erőter, a láthatatlan rendben van. Belül a szívünkben legyen rend. Az evangéliumi Márta és Mária (Lk 10,38-42) példájából látjuk, hogy a két jelenlét közül Mária viselkedése az első, mert ő az egészre figyel, míg Márta sűrög-forog. Minden vasárnap oda kell ülnünk Jézus lábaihoz, és az egészszel kell foglalkozni, utána kell elvégezni a munkát. Tehát elsősorban a holisztikus látásra, értékekre van szükség.

A láthatatlan értékek vezércsillagként vezetnek

Ha jók a csillagaink, akkor tudjuk, merre kell menni. Ha elakad a jelenünk, akkor fel kell emelni a tekintetünket a vezércsillag felé. A csillagos égre jellemző a stabilitás. Ez azért fontos, mert bármilyen irányba változik a történelem és az életkörülményeink, az értékrendszerünk, valamint a csillagok mindig ugyanazok maradnak. A futurologia (jövőt kutató tudomány) jelzi, hogy technikailag nagyon sokat fog változni a világ. Ma már ott tartunk – bizonyos technológiának köszönhetően –, hogy a hűtőszekrény is meg tudja rendelni a belőle elfogyott élelmiszert. A csillagos ég, az értékek, viszont – a család, becsület, munka, barátság, közösség, művészet, szépség – állandóak maradnak. Tehát stabil értékrendszert kell kialakítani, és akkor jöhet bármilyen változó világ.

A legfőbb érték az Isten, és minden annyira értékes, amennyire Ő benne tud lenni. Ami nem tetszik az Istennek, abban Ő nincs jelen, tehát az nem érték. Ezekről az értékekről tanúskodik az egyház, a család. Nincs kétfajta – egyházi és civil – érték. Az értékeink közősek, és az emberségünkől fakadnak.

A szenvedés érettebbé teszi gyermekeinket

A gyermek születésekor kap egy biológiai (étel, ital, otthon) és egy világnézeti (értékrendszer) burkot. Mindannyian kapunk passzívan egy világnézetet, egy értékrendszert, amit majd kamaszkorban lassan elkezdünk feszegetni.

A gyerekeknek fontos, hogy lásson nagyon jót (egy szép diákszeretem, jó tapasztalat a munkában, siker a versenyeken, példakép), ami őt elkezd vonzani, röpitíteni. A másik dolog, ami feszegeti ezt a burkot, a gyerekeink szenvedése. Rengeteget szenvednek a kamasz gyerekek olykor a szülők miatt. Szomorúak vagyunk, ha látjuk szenvedni gyermekeinket már kamaszkorban, ugyanakkor a szenvedés érettebbé teszi őket. Ne nézzük le a kamaszkori szenvedést. Minél kevesebbet találkozik a fiatal pozitív élményekkel vagy nagy sebekkel, annál később hoz komoly döntéseket, időn túl is, pl. 35 évesen jól érzi magát a „mama-hotelben.” Akkor lesz érett világnézetű, értékrendszerű, amikor kezd ebből a burokból kiszakadni.

A gyermek ne csak érdekből legyen jó

Ha a gyermek megszokja a családi szokásokat, értékeket, és meg is tartja azokat, akkor lesz a gyermek erkölcsös (ethosza lesz). Van, hogy ez csak színelviseledés, nem belülről fakad. Az erkölcsös élet magasabb szintje, amikor az embernek nem ethosza, hanem éthosza, jelleme van. Akkor beszélünk erről, amikor az ember eljut odáig, hogy az értékeket nemcsak érdekből tartja meg, hanem azért, mert az jó dolog. Az legyen a cél, hogy a gyerekek ne csak ethosza legyen, hanem az értékek eljussanak a szívébe. Az Isten ezt szabadnak teremtette. Érhetik a gyereket mindenféle hatások, az a nehéz küzdelem, amikor neki magának kell bevinni ezeket a szíve középebe. Be kell látnia, hogy az érték jó. A be-látás azt jelenti, hogy be-viszi a szívébe. Ha ez megtörténik, akkor lesz ez az érték az ő sajátja. A gyereket jobbra verni nem lehet, csak jobbra szeretni.

Az ember nemcsak a jóra, hanem a rosszra is szabad

Nagy művészet, hogy az értékeket hogyan ajánljam fel a gyerekeknek, amely után meg kell állni, mert azt neki kell be-

vinni a szívébe. Az a jó nevelés, amely kimondja: „neked kell megtenned, te dönts el, magad miatt tedd”. Tehetünk bármit, lehetnek akármilyen rendesek a szülők, ha a gyerek nem akarja, akkor nem fogja bevinni a szívébe az értékeket.

Az ember szabad, és a rosszra is szabad. Ezért a nevelésnek folyamatosan imádkoznia kell, mert nemcsak mi nevelünk, hanem Isten tud nekünk segíteni, hogy bejussanak az értékek. Ha ez megtörténik, akkor a gyermek saját maga fog döntéseket hozni az életében (hivatás, családalapítás stb...).

Játszani kell!

A hangsúly az anyai ősbizalmon van. Amikor a gyerek megszületik, egyéves koráig mindig fel kell venni, ha sír, érezze, hogy vigyáznak rá. Egyetlen kommunikációja a sírás, az anyja az „Isten”, egyedül ő van, akiről érzi, hogy szereti. Ha megkapja ezt az ősbizalmat, akkor érzi meg, hogy ő érték, önmaga miatt szeretik, és innen fog tudni elindulni az életbe.

A játék nagyon fontos, ebben gyakoroljuk be az életet, itt találja meg a gyermek a helyét a világban, és rájön, hogy ő egy szerethető érték (ami csak akkor fog

elindulni, ha megkapja az ősbizalmat), ami azt alakítja ki benne, hogy ő önmaga miatt érték.

A gyermek a játékban megszokja, hogy vannak szabályok, rájön arra, ha nem követi azokat, akkor kiközösíthetik, kizárják a játékból. A játékban megtanul órákon át figyelni egy dologra. Érdeemes lenne visszatekinteni életünkre, hogy ki mit játszott órákon keresztül, belefeledkezve abba. Amikor elfárad a felnőtt az életben (van egy ilyen terápia), a gyermekkori játékelményét újra élheti, és onnan merít energiát. Ha nincs ilyen élménye a gyermeknek, nem tud az órákon figyelni, nem fog tudni tanulni, dolgozni.

Továbbá a játék mindig transzcendens; az önfeledt érzésben ott van Isten. Amikor ebből a nagyon hasznos világból kiszakadunk, és csak játszunk, az maga a mennyország. Nem lehet büntetlenül mindig csak a hasznos dolgokra, munkára figyelni. Fontos, hogy legyen hobbink, tudjunk valamivel önfeledten eltölteni egy kis időt. Ha nincs ilyen, akkor az ember kiég, elfárad, örömtelen lesz. Ekkor jönnek a problémák. Az embernek szüksége van az örömről, így más örömforrást keres, ez lehet a hűtlenség, szenvedély, pénz, hatalom, amitől sok örömet vár.

Isten irgalmas, de korbács is van a kezében

Az anyának az a dolga, hogy elfogadjon úgy, ahogy vagyunk. Bármit elkövet a gyermeke, elfogadja, szereti. Ez az irgalmas szeretet: „*Te az én méhem gyümölcse vagy.*” Ez a szeretet egyik fele. A másik oldala az apa szerepe, amikor az anya öléből kiveszi a gyermeket, és a talpára állítja, kilöki a fészekből. „*Krisztus szeretete sürget minket...*” (2Kor 5,14-20), noszogat, követel. Ez is isteni szeretet. A szeretetnek két fajtája van, és az Istenben ott van mind a kettő. Irgalmas, de korbács is van a kezében. „*Meddig tűrjelek még titeket?*” (Mt 17,17) Amikor imádkozunk, azt mindig két füllel tegyük. Figyeljünk arra, hogy Isten irgalmas hozzánk, és a másik füllel pedig, hogy mire ösztönöz bennünket.

A Szentháromság is ezt mutatja. A család a Szentháromság ikonja. Az atya egyenesen ül, Ő a főnök. A másik kettő meghajol felé. A Szentháromságban van egy összeborulás, teljes elfogadás egymásban, és van benne egy küldés, sürgetés, amikor az Atya küldi a Fiút is és a Lelket is. Ez a jó család. Házaságban szeretem a feleségem, a férjem, mert úgy szeretem, ahogy van, de

A mai társadalom legnagyobb problémája, hogy a fiatal felnőtt generáció nem tud, nem is akar dolgozni.

Ünnepben a csillagos ég felragyog felettünk

Az ünnep kultúráját, a vasárnap kultúráját ki kell alakítani. Értékeket mutatunk fel, értékek ragyognak fel az ünnepben. Amelyik társadalomban az ünnepek elsikkadnak, az értékek is eltűnnek. A polgári, kulturális, vallási értékeket tartsuk meg.

Kicsit azt az Isten imádjuk, amit a szüleink imádnak, és amikor elkezd leválni a szülőről a gyerek, akkor az általuk képviselt Istenről is le akarnak válni. Nehéz elmagyarázni a gyerekeknek, hogy ezt ne tegye, hanem legyen saját élő, egzisztenciális kapcsolata Istennel.

Akárhogy akarjuk a gyereket értékre nevelni, akkor is tudjuk azt, hogy van kísértés. Mi van, ha a gyerek hajlik a bűnre, a könnyebb útra, könnyebb megélhetésre, szexuális élvezetekre, alkohol kipróbálására, hajlik a gonoszságra. Ezért kell megkeresztelni, hogy védtiséget szerezzen. A kísértést Jézussal együtt küzdjük le. Imádkozunk értük minden nap, vagy böjtölünk a gyermekekért, a családunkért. Tehát jónak lenni nemcsak humán tudományok, felvilágosítás kérdése, hanem kell, hogy Krisztushoz csatlakozzunk. Istennel együtt, a Szentlélek bölcsességével nevelünk. Mindent megteszünk, hogy az érték eljusson a gyermekhez, de aki a szíve közepébe tud hatni, az maga az Isten.

És mi van, ha nem sikerül, ha elkallódik a gyermek?

A lelkiismeretem akkor nyugszik meg, ha mindent megtettem. Ennek ellenére, ha a gyermekem más irányba akar menni, már nem tudok mit tenni, el kell fogadni, hogy az az ő élete. Ezt a szabadságot az Isten is tiszteli. Ilyenkor azt nézzük meg, kire hallgat a gyermek, és azt az illetőt kell megkérni, hogy segítsen.

De mindenekelőtt hívjuk segítségül Istent, működünk közre a Teremtővel, hogy a gyerekből ember legyen.

Lejegyezte: Kovács Ágnes

noszogatom, hogy fejlődjön mellettem, ne elkárhozzon. A gyereket is noszogatni kell. Sajnos a keresztény apák erről leszoktak, menekülnek a konfliktus elől. Olykor átveszik az anya szerepét is, ilyenkor sajnos a nőknek kell apaként nevelni gyermekeiket.

Az ilyen túlbuszogatott gyerekek életképtelenek lesznek. Milyen sokat jelent, amikor az apa szigorúan rászól a gyermekre egy apró sérülése után: „*Tovább!*” Mi is ezt tesszük vasárnaponként a templomban, ha mutogatjuk az Atyának a sebeinket, panaszkodunk. Az Isten nemcsak buszgat, hanem mondja: „*Látom a sebeidet, de menj tovább!*” Ezt az egyensúlyt meg kell tartani.

Vissza kell állítani a tekintély presztízsét

Nagyon fontos a nevelésben a tekintély. Ha visszamegyünk a történelembe, láthatjuk, hogy ezt jól lejárattuk a második világháború alatt és utána. A világot sokkolta, amikor a háború után beeláttak a koncentrációs táborokba, majd a kommunista diktatúra embertelen módszereibe. Hogyan lehetett erre képes az ember? Ennek következtében elindult a tekintélyt leromboló közgondolkodás, a féktelen liberalizmus, drog, átestünk a ló túlsó oldalára. A tekintély alól felszabadult ember azt tesz, amit akar, önkényes emberek vesznek bennünket körül, amitől szenvedünk. Vissza kell állítani a tekintélyt. Legyen valaki, akire hallgatsz. A rossz tekintély erőszakkal akar érvényt szerezni; ilyenkor a gyermek, ha alkalom adódik, le fog lépni, vagy összeköltözik mással, akivel otthon érzi

magát. A fojtogató légkörben a gyereket mi izzuk el magunktól, családunktól.

A mestertekintélynek „huzata” van

Rossz tekintély az is, amikor hazajön a gyerek, és mindig pofont kap. A bűnt ne fogadjuk el, de szeressük a gyereket azt, ami jó. Az otthon ajtaja mindig nyitva legyen. A vezető, mestertekintélynek van egy huzata. Az értékeket nem lehet a gyermek szívébe beverni, de jó beállni annak huzatába, aki azokat éli. A jó értékre csábító ember a jó mester. Dicsérjük az értékeket, a rendet a lakásban, érezzük annak pozitív hatását: így tudjuk a jóra csábítani a másikat. A gyermekeink köré így egy értékrendszert építünk, ami felépíti az embert. A görög katolikus szertartásban ezt fejezi ki a vőlegény és menyasszony megkoronázása, hogy onnantól kezdve a saját értékeik szerint kell, hogy éljenek, a saját kiskirályságukat kell, hogy éljék, nem pedig más (anyós, barátok stb...) értékeit.

Freud szerint normális életű ember az, aki tud szeretni és dolgozni. Ha azt akarjuk, hogy egy gyerek jól működjön, tanítsuk meg szeretni Istent, önmagát, és tanuljon meg dolgozni, szolgálni, hogy kibontakozzon a személyisége. Mindezt nem elég elmondani, közösen átélt élménnyel lehet elérni.

A munkára nevelés során sok értékre nevelünk: önbizalomra, öröme, együttműködésre, kreativitásra. Ma azt mondjuk: a gyerek egyetlen munkája a tanulás, de ez nem jó. Már kicsi kortól munkára kell nevelni a gyermeket.

Túl két csavarodáson, a harmadik küszöbén – „Ecce Homo!”

Nagy László költő Felsőiskázon született, az 50. születésnapja környékén készült interjú során a riporter megkérdezte tőle: *Mivel jelképeznéd az életedet, a sorsodat? A költő így válaszolt: „Szokták az ember életét a fához, a fa sorsához hasonlítani. Nekem van otthon egy vadkörtefa, az akác szélén áll, északi részen. Ott nagy szelek fújnak, hiszen a házunk szélső ház, így ez a kis vadkörtefa annak idején már megcsavarodott. Meg lehet figyelni rajta három csavarodást, de a fa mégis egyenes. Spirálisan csavarodott hármát, és nagyon bőven terem mostanában így is. Megedződött.”*

Gyönyörű jelképe az emberi sorsnak ez a kis vadkörtefa. Ott a szélső ház akácosságának a szélén a Bakony felől gyakran érkező északi szelekkel harcol. Oka lett volna rá, hogy meghajoljon, engedjen az állandó nyomásnak, szorításnak. Esetleg gerince megtörjön. Ő mégis egyenes akart maradni, vállalva a csavarodás kínját, nem fél az ég felé nőni, bő termést hozni csak így, egyenes gerinccel lehet.

A ma is élő másik nagy költő, Ágh István – Nagy László testvére – idézi József Attilát 2016 januárjában a magyar kultúra napján Szatmárcsekén: *„Nem szükséges, hogy én írjak verset, de úgy látszik, szükséges, hogy vers írásuk, különben meggömbülne a világ gyémánttengelye.”* Micsoda gyökerekből táplálkozott ez a költő testvérpár ott a felsőiskázi parasztcsalád szélső házában, ahol annyira fontos volt az egyenesség, az egyenes tartás.

Amikor a Megváltó drámáját, a Passiót újra átéljük, halljuk a római helytartó immár örökre világba hasító mondatát: *„Ecce Homo! – Íme, az Ember!”* Már túl van a korbácsütéseken, túl azon, hogy a katonák belevágnak az arcába, fején van már a töviskorona. Íme, az Ember, a szenvedés, a kín sűrűjében, a megváltás közepén, amikor a legnehezebb még hátra van, ahonnan nincs visszaút. Túl két csavarodáson, a harmadik küszöbén hangzik el: *„Ecce Homo!”*

Nem a Táborhegy extázisában, vagy a csodák káprázatában, hanem a szenvedés közepén hangzik el a mondat, mely beleég a történelem szövetébe, s immár ragyog egy örökkévalóságon át.

Hogyan lehetek krisztuskövető, ha embernek nem váltam be?

Egy élet feladata mindannyiunknak embernek lenni, embernek maradni. Minden ezen áll vagy bukik. Nélküle nincs semmi. Sem költészet, sem művészet, hivatás. Minden hiteltelen. Ha ennyire fontos volt, hogy elhangozzék Pilátus szájából az Istenember felé: *„Íme, az Ember!”*, akkor hogyan hiányozhatna ez a kitüntetett megjelölés, megszólítás a mi életünkben, akik nem vagyunk megváltók, de embernek teremtettünk. Hogyan lehetnénk Krisztuskövetők, ha embernek nem váltunk be? Sehogyan!

De hát mi is a szélső ház kertjében, az akác szélén, északi részen vertünk gyökeret. Bennünket is korbácsolnak, ostromoznak, ütnek-vágnak a sokszor magunk fonta és ácsolta kötelek és keresztek. Elmegyünk az útszéli szerencsétlen mellett, s nem állunk meg, ahogyan az irgalmas szamaritánus tette. Tékozló fiú módjára kikérjük jussunkat és eljutunk a moslékos vályúig. Így igaz, de kétségbe nem esünk, mert a vagyont ugyan eltékozoltuk, de a legdrágább munícióra, a szeretetre vigyáztunk, azt megőriztük, s vissza is hoz majd bennünket az úton. Pilinszky mondja, mindannyian tékozló fiúk vagyunk azzal a különbséggel, hogy van, aki már visszafelé tart az úton. Hiszünk az Atyai Ház jóindulatában, az Atya hetvenszer hétszer felénk áradó irgalmában. Hiszünk abban, hogy megvallott és megbánt bűneink után újra visszafogad az ősi rend. Ha megpróbáljuk definiálni az embert ebben a kis elmélkedésünkben, hát legyen az a szélső kis vadkörtefa, melyet megcsavartak a csapások, a testi-lelki kínok. Közeli sem tökéletes, nem hibátlan, nem dicsekszik létével, de próbált az ég felé kapaszkodni, s valamiféle termést hozni.

Az Ember küzd, és kitart abban, amiben hisz.

Andreas Englisch A Vatikán Harcosa című könyvében a következőt írja az *„ő két pápájáról”*: *„Az első pápám, II. János Pál tett engem hívő kereszténynek. Emlékszem, ahogy bottal és tolszékkal közlekedve küzdött a börtönévé vált teste ellen, és igyekezett kipréselni magából még néhány szót. Ilyen pillanatokban imádkoztam: Isten segítsen téged, öregember! Nem tudom, tetszik-e az Istenednek, amit teszel. De azt tudom, hogy minden maradék erőddel küzdesz azért, amiben hiszel, ezért kérem az Istent, hogy segítsen neked. Ha most Ferenc pápát látom, ugyanígy imádkozom: Isten segítsen téged, öregember! Kemény harc áll előtted a berozsdásodott és arrogáns egyház ellen, mely mély válságon megy keresztül, és túlságosan sokszor feledkezett meg a legszegényebkekről és a leggyengébbekről. Soha nem lesz könnyű. Még túl sokan vannak azok, akik el akarják törölni, amit elértél. Nálad sem tudom, hogy tetszik-e az Istennek, amit teszel, de azt látom, hogy minden erőddel, minden egyes napon azért küzdesz, amiben hiszel – és ezért imádkozom: Isten segítsen téged!”*

Kocsis István Árva Bethlen Kata című monodrámájában halljuk: *„Példázhatná az én szerény életem is, hogy az önmagát vállaló ember az Ember. Ki vállalja önmagát, legyőzhetetlen.”*

Hinni abban, amit teszünk, és vállalva az ütések, a bűnök, a megcsavarodásokat.

„Bűn az, minek a nyomát is sikerül el-tüntetnünk” – mondja Pilinszky. Akik elhazudták bűneiket, bűnös életüket, ők a farizeusok voltak. Akik megvallották, vállalták, az hátul a templomban a vámos, Mária Magdolna és mások.

Nem véletlen, hogy a Názáretihez a nyilvános bűnösök álltak a legközelebb. Ők nem tudták, s talán nem is akarták elhazudni bűneiket.

Az önmagát vállaló ember az Ember.
K. J.

ÉLETRE BÁTORÍTÁS ÉS HÚSVÉTI EMBERRÉ VÁLÁS

A család- és társadalomlélektan megfigyeléseinek és elemzéseinek középpontjába állítja azt a tételt, amely szerint valaki másokkal ápolt, értékkövető kapcsolatrendszerében válik emberré! Akkor fejlődik önértékesség-tudatos valakivé (önbirtoklás) és önátadásra szabad (odaadás) személlyé, amikor életre bátorító szeretettel tekintenek rá és bánnak vele. A gyermek azzá alakul, amit a különféle megszólításain át közvetít neki felnőtt környezete. A szervezet, amivel születünk, számtalan találkozón keresztül fejlődik odáig, hogy valaki lesz belőle. Olyan létező, aki kapcsolatban áll önmagával és a világgal: ember, aki ismeri magát és értékeit, amiket mások hozzáfordulásából következtetett ki. E folyamatban lényeges elemnek bizonyult az, ahogyan bánt vele környezete, amelyben felnövekedett: úgy fogadta el, hogy most önmagát is elfogadhatja. Igen, most már képes meg is feledkezni magáról, elajándékozhatja önmagát. Identitásunk mélyén arra vagyunk hivatottak, hogy kapcsolatban teljesebben ki életünk.

Az Én-Te alapszót csak egész lényével mondhatja az ember

Martin Buber (1878–1965), zsidó vallásbölcselet ez így fogalmazta meg az „Én és Te” című kiváló művében: „A Te kegyelem által találkozok velem, – hiába keresném, hogy megtaláljam. De az, hogy kimondom az alapszót neki, lényem cselekedete. A Te találkozik velem. De én lépek közvetlen kapcsolatba vele. Így a viszony választás és választás, szenvedő és cselekvő egyben. Hiszen az egész lényünkkel végzett cselekedetet szükségképpen szinte csak elszenvedjük, ugyanis az ilyen cselekedet minden rész-cselekvés, és így minden – a rész-cselekvések határán ébredő – cselekvésérzet megszűnését jelenti. Az Én-Te alapszót csak egész lényével mondhatja az ember. Önmagam egész lényem koncentrációja és összeolvadása soha nem történhet általam, és soha nem történhet nélkülem. A Te által leszek Én-né. S hogy Én-né leszek, mondom: Te. Minden valóságos élet – találkozás.”

Erre szól meghívásunk Isten Krisz-

tus által velünk kötött új és örök szövetségébe a Szentlélekben, akik csak azt akarják, hogy Isten és ember iránti önátadásunkban szabadokká váljunk.

Mi gátolja az igaz emberré válást?

Tudjuk, nem minden emberközi kapcsolatforma segíti elő az ember emberré válását. Léteznek olyan kapcsolatok is, melyek tönkreteszik a személy önazonosságát. Megtörténhet ez a gyerekszobában, az iskolában, a hálószobában, a börtönben stb. Csak az a kapcsolattípus segíti elő a személymivolt birtokbavételét, megőrzését és gyarapítását, amelyben az érintett felek kölcsönösen tisztelik, feltétel nélkül elfogadják és tartalmas életre bátorítják egymást. De ez olyan előfeltétel, amely emberi társadalmunkban soha és sehol sem adatott csupán magától a természettől és a körülményektől. Ezért ismételtelen meg kell szabadítani a fennálló közéletvitel túlerejétől, kicsinyes érdekektől és hatalmi viszonyoktól. Ez részünkről, Krisztus-hívó emberektől a többségi életvitellel szembeni ellenállást és ellenkulturális tanúságtételt követel meg. Ezt jól példázza Jézus látás- és bánásmódja, amikor találkozott Zakeussal: szembehelyezkedett Jerikó lakosságának nyomásával: „Akik ezt látták, méltatlankodva megjegyezték, hogy bűnös emberhez tér be megpihenni” (Lk 19,7). Ebből kiolvasható az emberek zúgolódása, mert Jézus közösséget vállalt vámosokkal és bűnösökkel.

Jézus ereje az Atya teljes elfogadásának szeretetéből fakadt

Témánkban továbbvezet bennünket, ha megkeressük a választ az alábbi kérdésre: honnan merített erőt Jézus, hogy ellenálljon Jerikóban annak a köznyomásnak, amellyel szembesült? Erőforrásának bizonyult meggyökerezettsége mennyei Atyjában. Ebben kinyilvánul Jézus titka: teljesen elfogadta őt az Atya mint szeretett Fiát, s az Atya ezen szeretetéből forrászott szabadsága, mellyel másokat megszabadított. Így közvetít-

hette Zakeusnak, másoknak és nekünk, hogy Isten feltétel és visszavonás nélkül elfogadja és szereti őt/őket minden gyarlóságuk ellenére.

Ezért Jerikó lakosságával ellentétben Jézus elfogadta Zakeust, annak minden gazembersége ellenére. Igaz, hogy ő közreműködött a megszálló pogány római hatalommal, semmirekellő kollaboráns és könyörtelen népnyúzó, de még mindig „Ábrahám fia” (Lk 19,9). Jézus saját személyében állította helyre Zakeus kapcsolódását Isten népe történelméhez és középpontjához. Zakeusra Isten ígéretei továbbra is vonatkoznak. Az ígéretek ereje erősebbnek bizonyult, mint Zakeus korrumpálódott állapota.

*„A Te kegyelem által találkozok velem,
– hiába keresném, hogy megtaláljam.
...A Te által leszek Én-né. S hogy Én-né leszek,
mondom: Te. Minden valóságos élet – találkozás.”
(Martin Buber)*

Isten megadja a lehetőséget az emberré válásra

Ezzel Jézus Zakeus elé tárta azokat a lehetőségeket, amelyeket számára nyitva tartott Isten. Ezzel teszi őt Jézus szabaddá arra, hogy lemondjon önmagáról, megtérjen, új, húsvéti emberré legyen. Olyan valakivé, aki önmagát megbecsüli és rendelkezik önmagával, azaz: megtérhet. Jézus bűntehertől megszabadító, húsvéti életre bátorító és megváltó (redemptív) légkört fogantatott Zakeus számára. Ebben a milióban pedig olyan találkozásteret nyitott meg Zakeusnak, amelyben ő készséget mutatott az élete irányának és tartalmának megváltoztatására, és újra

kapcsolatba került önzonosságával. Hogyan vált ez lehetővé?

Isten szeretete szabaddá teszi az embert

Jézus nem apellációk által kísérelt meg változtatni, hanem szerető figyelmességével. Ebben áll Jézus kontemplatív alapmagatartása. Úgy közvetítette Zakeusnak a feltétel nélküli elfogadottságot, hogy ezzel nem kötötte önmagához, hanem szabadon engedte őt önmaga elajándékozására. Zakeusz, ahelyett, hogy másokat továbbra is kifosztott volna vagyonukból, immáron megajándékozhatja őket: „Zakeus azonban odaállt az Úr elé, és így szólt: Íme, Uram, vagyonom felét a szegé-

nyeknek adom, és ha valakit valamiben megcsaltam, négyannyit adok helyette” (Lk 19,8). Olyan emberré vált, aki képes arra, hogy másokat helyzetbe hozzon annak felismerésére, hogy milyen Istentől rendelt lehetőségei vannak. Nincs többé arra szüksége, hogy mások „árán” legyen nagy! Jézus Isten adja az embereknek, s vele a lehetőséget, hogy Isten képmásaivá váljanak. Más szóval: jók lehetnek másokhoz, miként Isten is jó hozzájuk!

Karl Rahner (1904–1984) szerint húsvéti emberek „olyan mértékben lehetünk, amennyire elajándékozunk önmagunkat” embertársainknak, és odaadjuk magunkat Istennek.

*Dr. Krakomperger Zoltán
plébános, teológiai tanár*

Az Ember, aki naponta találkozik a szenvedő Jézussal

„Te úgy adj alamizsnát, hogy ne tudja a bal kezéd, mit tesz a jobb.” (Mt 6,3) Ezt vallja neve elhallgatását kérő „mindenki jótevője”, „Péter” (fiktív név), aki hosszú évtizedek óta teszi a dolgát, meghallja a segítséget kérő szót, betakarja a fázót, otthont ad, ételt oszt az éhezőknek, de havonta közel 100 család asztalára is kerül enni-való a támogatásából. Péter mindezt azért teszi, mert mint mondja, rajtuk keresztül Jézusnak ad enni, Őt látja a tekintetekben, így a százszorosát kapja vissza annak, amit ad. Ez élteti.

Péter 72 éves, közel százfős cég vezetője, naponta több komoly döntést hoz, logisztikai, gazdasági feladatokat old meg, irányít, mégis a nap nagy részében a rászorulók foglalkozik. Munkahelyén reggelente 10-15 nehéz helyzetben lévő ember keresi fel a gondjaival, így nem maradhat titokban a jótékonykodása. Munkatársai közül vannak, akik felteszik a kérdést: Miért? Péter együttérzése, amit a hite táplál, szívből jön. Így tesz a leghitelesebben tanúságot kereszténysége mellett. Mert: „Amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek” (Mt 25,45) – vallja Péter, de az irodájának falán lévő kereszt, mellette a szenvedő Jézust ábrázoló kép is imádságos lelkéről árulkodik. Otthonában egy erre kijelölt helyiségben naponta több mint egy órát tölt elmélkedéssel, és a közös imában felesége és gyermeke is mellette van.

Péter cselekedeteivel tanúságot tesz pontosan úgy, ahogyan Jézus tanítja. Környezetében sokan látják jótetteit. Úgy érzi, minden, amije van, az Isten kegyelméből van, és a kegyelmet, ami felé árad, mintegy folyamként továbbengedi embertársai felé. A vagyonából nem épít öblöt maga köré, hogy földi javakat gyűjtsön. Ő olyan kincset gyűjt, amit magával vihet az örök életbe, és ez nem más, mint azok tekintete, akiknek segített.

Tetemes összegre rúg a havonta szétosztott adománya. Egy határ közeli településen 30 családot támogat havonta 10-10 ezer Ft-tal, amit a családtagok a

helyi boltban vásárolhatnak le. És, mint mondja, ez csak egy település a sok közül. Lakásokat vásárol, ahol otthontalanokat helyez el mindennemű anyagi ellenszolgáltatás nélkül. Közülük az egyik házaspár férfi tagja 90%-ban vak, a feleség pedig súlyos fokú hallássérült, nekik sem volt hol lakniuk. Az alkalmi adományoknak sincs se vége, se hossza. Péter sehová nem megy üres kézzel, azért, hogy mindig tudjon adni.

Ennek ellenére nem csökken a vagyona, nem is stagnál, hanem gyarapodik, cégénél folyamatosak a fejlesztések, bővítések. Péter kifejti, ez is azt igazolja, hogy aki ad, az duplán kap, nem marad neki kevesebb sem pénzből, sem időből. A Jóisten sem marad tétlen, tálcán kínálja neki az újabb és újabb üzleti lehetőségeket.

„Nagy lelki erőt ad ez nekem, sok jókívánságot kapok, és megható számomra, ahogyan az emberek próbálják ezt viszonzni otthonukból elhozott apró tárgyaikkal. Ezeket az imaszobámban helyezem el, így mindig fohászok az ajándékozókért, és a feladatomban is emlékeztetnek. Szavakkal nem lehet kifejezni, hogy ezeknek az embereknek mennyire hálás a szívük, hogyan sugárzik a tekintetük.

Sajnos vannak, akik látják a jó szándékomat, fessegetik a határokat, és nem elégednek meg azzal, amit kapnak. Ilyenkor előfordul, hogy elveszítem a türelmemet, és megdorgálom – azt gondolom, jogosan – az elégedetlenkedőket, mégis rosszul esik, ha felemelem a hangom, ezért első dolgom, hogy ezt letegyem a gyónás során. Semmilyen fölösleges terhet nem cipelek, kilencnaponta gyónok, és ez adja a könnyedséget, lendületet, a fáradhatatlanságot.”

Péter 19 éve szentmisével kezdi a napot, ezenkívül hetente a helyi kórház kápolnájában is részt vesz szentmisén, majd az egyórás szentségimádáson. Fontos, hogy erősítse magát minden nap. „Nem állhatok meg, úgy érezve, hogy már nagyon közel kerültem a Jóistenhez ezt az utat minden áldott nap meg kell tennem. Folyamatosan úton kell lennem, tevőlegesen megélnem a

hitemet, csak így fogok Istennek tetsző életet élni. Nem könnyű, mert meg kell küzdenem minden nap az emberek elégedetlenségével, egyre többet szeretnék, kibújik belőlük a kapzsiságuk, és ez elszomorít.”

„Sokszor elgondolkodom azon is, hogy miért van az, hogy az emberek mindent megtennének életükben a gyógyulásukért, de kevesen gondolnak az örökéletre. Az a tapasztalatom, hogy sokkal többen támogathatnák embertársaikat, de nem teszik. Pedig ez az örök életre jutás alapja, a kereszténység alapja, hogy segítsünk embertársainknak, hiszen bennük Jézussal találóunk. Én tudatosan úgy nézek egy-egy hajléktalanra, hogy minden egyes esetben Jézusnak adom a kenyeret, Ő néz vissza rám. Ezért vagyok olyan boldog, mert naponta többször találkozom Jézussal. Látom a szerencsétlen embert éhesen, koszos ruhában. Felemelő érzés, mert tudom, hogy Jézussal találkozom, és hálatelt szívvel visszaadom neki azt, amit tőle kaptam.

Sokszor párbeszédet folytatok Jézussal, megkérdem Tőle, hogyan döntene bizonyos szituációkban. És Ő válaszol nekem. Ahhoz, hogy ezt meghalljam szükséges a napi kapcsolat, a szentmise, szentáldozás és a Vele való találkozás az embertársaimban. Nagyon szoros a kapcsolatomban Istennel.

Leginkább azokat tudom végtelenül sajnálni, akik hit nélkül élnek, mert nem tudnak végigmenni a kifeszített kötélén a szakadék felett úgy, hogy a mélybe ne zuhannának, mert nincs, ami egyensúlyban tartaná őket. Sajnos sokan nőttek fel így az elmúlt évtizedekben.

Teréz anya szerint a legszegényebb ember az, akit nem szeretnek. Az Isten mindenkit szeret, de aki ezt nem hiszi el, reménytelenné válik az élete. Mint ahogy az Isten előbb szeretett bennünket, nekünk is meg kell előlegezni ezt a szeretetet az embertársaink felé. A földön megkezdődik a mennyország, de a poklot is megélheti az, aki nem szeret és akit nem szeretnek.

Kovács Ágnes

■ „Uram, hadd mentsek meg még egyet!”

Desmond Doss, „A fegyvertelen katona” című háborús film hőse hú az elveihez. Szinte hihetetlen története valós eseményt dolgoz fel. Mel Gibson által rendezett zseniális film Desmond Doss [Andrew Garfield] – a második világháború egyik legvéresebb csatájában Okinawa szigetén tanúsított – hősiességéről szól.

hogy Desmond Doss mégis kikerül a harcmezőre.

Szanitécként indul el a századával Okinawa szigetére, „a pokolba”, és a század visszavonulásakor az ellenséges vonalak mögül, a tűz alatt tartott senki-földjén, a Hacksaw-gerincen marad, hogy élete árán kihozza a még életben maradt súlyos sebesülteket. Ekkor válik tisztává

Desmond hősiességével, bátorságával a Hacksawnál harcoló katonák védőszentjévé vált, az alakulat másnap nem volt hajlandó nélküle elindulni a harctérre. A hite megerősítette társait, ők is képesek voltak hőstettekre. Mel Gibson briliáns alkotása a Passió című filmmel vetekszik.

Desmond Doss volt az első olyan katona, aki lelkiismereti okokból megta-

75 bajtársa életét mentette meg úgy, hogy ő maga nem viselt fegyvert. A vallási meggyőződéséből fakadóan – a fegyverviselés megtagadása ellenére – hazaszeretete arra indította, hogy a II. világháborúban önként vállaljon katonai szolgálatot, és szanitécként az életmentésben vegyen részt. Ekkor még a fegyverviselés megtagadására nem volt példa az amerikai hadseregben, ezért mindent megtesznek, hogy Doss hazaküldjék, és a parancsmegtagadás miatt hadbíróóság elé állítsák.

Az elveihez hú katona bajtársai bizalmát is elveszíti, egyedül marad, ennek ellenére nem megy haza, nem hátrál meg, vállalja a felelősségre vonást. Az események végül úgy alakulnak,

küldetése saját maga számára. Doss nem elégszik meg egyetlen katona megmentésével, ezért, bár kimerülten, de a zsebében tartott Bibliába kapaszkodva így kérte az Urat: „Uram, csak még egyet hadd mentsek meg!” – és visszatért a pokolba. Súlyos, életveszélyes sérüléseket szenvedett, de mindig úgy érezte, van még anynyi ereje, hogy „még egyet” megmenten. Hetvenöt-ször ment vissza a folyamatosan bombázott harctérre, és már nem nézte, kit talál ott, csak az életet mentette, így az ellenség katonái is sorra kerültek. Doss a küzdelem alatt eljutott hitének és emberiségének legmélyebb pontjáig, amikor már nem számított, hogy ki melyik oldalon áll, csak az embert, a sebesültet, a segítségre szoruló látta maga előtt.

gadta a fegyveres szolgálatot, és hősiességéért megkapta a Kongresszusi Becsület Érdemrendet, Amerika legmagasabb katonai kitüntetését.

Ecce homo! – Íme, az Isten képmására teremtett ember, aki minden körülményben hűen kitart az elvei mellett, aki hitéből bátorságot merít, aki élete kockáztatása árán is megmenti a segítségre szoruló embertársát, még azt is, aki adott esetben az ellenség oldalán áll.

„A fegyvertelen katona” egyszerűen egy zseniális film példaként állhat a ma embere előtt.

Kovács Ágnes

JÉZUS BOLDOG VOLT A KERESZTEN?

„Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat.” (Lk 10,27) Jézus azért jött, hogy a törvényt tökéletessé tegye. Ezért a szeretet főparancsát – amelyben benne van az Isten- és emberszeretetet – teljessé tette, és azt mondta: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket” (Jn 13,34). Nem elegendő tehát úgy szeretni egymást, mint önmagunkat, úgy kell szeretnünk egymást, ahogyan Jézus szeret minket.

Hogyan szeret bennünket Jézus?

Jézus az életét, a teljességet adta értünk, hogy nekünk is részünk legyen az isteni teljességben. Erre mondja Szent Pál: „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik” (1Kor 2,9). Szent Pál szavai vigasztalásként hatnak különösen a kórházban, a betegágyon fekvő emberekre, ahol a legjobban megtapasztalják az élet törékenységét, a keresztthorozást, a szenvedést.

Amikor a nem hívő ember találkozik a szenvedéssel, felteszi a kérdést: Hol van az Isten, miért engedi meg a szenvedést? A földi élet mindig is véges volt, de az ember a bűn elkövetése után a halált, a szenvedést tragédiaként éli meg. A szenvedés a bűn kö-

vetkezménye. Jézus vállalta értünk a kereszthalált, hogy megmutassa, milyen az igazi szeretet és hogyan kell keresztjeinket hordoznunk, áldozatot vállalnunk, figyelniük szenvedő embertársainkra.

Boldogságot érezni, vagy boldognak lenni?

A celebek, a reklámok azt hirdetik, hogy élvezni kell az életet, törekedve a gazdagságra és minél több boldogságélményre. De milyen élet az, és meddig tart? Mi van két boldogságélmény között? A boldogságérzés és maga a boldog élet értelmezése között különbség van. Az Isten olyan boldogságot akar adni, ami állandó és folytonos. Azt akarja, hogy ne boldognak érezzük magunkat, hanem boldogok legyünk.

Vajon Jézus boldog volt a kereszten? Boldogok lehetünk-e a betegágyon, a kórházban? Ha fájdalmat érzünk, nincs boldogságérzetünk. Jézus sem érezte magát boldognak a kereszten, de boldog volt. A boldogmondások is arról szólnak, hogy boldogok: „*akik sírnak, éheznek, üldöztetést szenvednek...*” (vö. Mt 5,1-10). Hogyan lehetséges ez?

Az ember akkor lesz igazán boldog, ha a hitében Istennel egyesül, és megtapasztalja, az Isten vele van minden élethelyzetben, akkor is, ha beteg, ha a kórházi ágyhoz van fészítve, mint

egy keresztre. Jézus Krisztus nem azt ígérte, hogy a földön kényelmes, nyugodt életünk lesz, hanem azt, hogy a boldogságot akkor találjuk meg, ha elkezdünk szeretni, ha megérezzük, fel fogjuk, hogy az Isten velünk van.

Ne azt keressük tehát, hogy mikor érezzük boldognak magunkat, hanem azt, hogy mikor találkozhatunk Istennel. A keresztény ember igazi élete nem más, mint a szeretet teljességének a megélése.

A keresztény élet kezdete találkozás az élő Istennel. Ebből a találkozásból származik az, hogy képesek vagyunk mások miatt szenvedni. A fájdalmat enyhíteni, a szenvedést csökkenteni kell, de elkerülni nem lehet. Ha ezt belátjuk, megkapjuk a szívünkbe azt a belső békét, amit semmilyen állapot, a betegség vagy szenvedés sem veheti el tőlünk.

Reményik Sándor, „A béke” című versében így ír a békéről:

„Bizonyosság arról, hogy élni jó,
Szenvedni elkerülhetetlen,
Szeretni tisztán: megistenülés,
Meghalni szép –
S a Kifejezést megelni mindezekhez,
Megtalálni a felséges Igét:
Az Igét mindezekhez:
A Béke ez.
Orkán ordíthat aztán odakünt,
Robbanhat ezer bomba: kárbament,
De kárt nem okozott.
Bent:
Csend.
A Béke itt kezdődik.
Bent:
Csend.
Isten hozott.”

A belső béke ott van a szívünkben, Jézus Krisztus bennünk lakik. Ez az az állapot, amire el kell jutnunk, és akkor megtapasztaljuk Isten szeretetét. Ő a karjaiba vesz, hordoz bennünket, és elindít hazafelé, mivel ez a túlvilág, ahol most élünk. Az örök életünk pedig: „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik” (1Kor 2,9).

Palánki Ferenc
debrecen–nyíregyházi megyéspüspök

Memento mori! Nem riogatás, hanem felelősségre hívás

„Nézd meg a tenyered, van benne két M betű: memento mori – emlékezz a halálra.” Ezt a régiek emlegették, ők nem riogatni akartak, épp ellenkezőleg: az élet iránti felelősségre hívták fel e figyelmet.

Gyermekkoromtól kezdve a papi és az orvosi hivatás lebegett a szemeim előtt. Az isteni gondviselés összehozta a kettőt, 15 éve a Kenézy Gyula Kórház és Rendelőintézetben kórházlelkész vagyok, nemcsak betegek, de orvosok között. Emberekkel foglalkozni, lelket és testet gyógyítani a legszebb és a legnehezebb feladatok egyike, s ezt jól végezni művészet. Próbálkozom én is ezzel a fajta hivatással, a másfél évtized alatt sok mindent láttam és tapasztaltam.

Nyíri Tamás filozófus (1920-1994), egykori tanárom arról beszélt egyik előadásán, hogy az ókori mítoszok milyen nagyszerűek. Megtanítanak bennünket kérdezni. A mai ember nem mer nagy kérdésekkel foglalkozni, azok tabuk. Mi csak kis dolgokat merünk megkérdezni. Milyen ruhát vegyek fel? Mit főzök ma? Melyik árucikket vegyem meg a boltban? A mítoszok azonban a lényeges dolgokat feszegették, megfogalmazták az élet nagy kérdéseit. A válaszaik lehet, hogy naivak, mai szemmel mesésnek tűnnek, de kérdezni tudtak. Jobban, mint mi!

Minden ember találkozik élete során három nagy kérdéssel.

Az első a **létre vonatkozó** kérdés: miért élek, mi az élet, meddig tart, mi lesz utána? A második kérdés a **szerepre irányuló**: mi a szeretet, mitől tökéletes, miért nem tudok jól szeretni? A harmadik a **rosszra irányuló** kérdéskör: szenvedés, betegség, halál, miért én, és meddig engedi Isten?

Mintha a XXI. századi ember az első két kérdéskörrel nem törődne, nem késztenek gondolkodásra. Mintha az Úristennek – hogy megállítsa a ma emberét – nem maradt volna más lehe-

tősége, mint a rossz problematikája. A kórházban ugyanis menthetetlenül átrendeződik a rangsor, megváltozik az élet. Gondoljunk csak bele! Az egészséges ember a maga erejének a teljességében olyan, mint egy „felkiáltójel”: élek, egészséges vagyok, kézben tartok és irányítok mindent. Míg a beteg ember olyan, mint a „kérdőjel”: meggömbül a terhek alatt, meghajlítja, próbára teszi a szenvedés. S valóban, a betegséggel együtt megjelennek a kérdések is: miért, meddig, van segítség, hogyan tovább?

Sokan kérdezik tőlem a kórházi ágyon fekvő: „*Miért?*” Megmondom őszintén, én nem szeretem ezt a kérdést. Nem szeretem, mert nem tudok rá válaszolni, másrészt nem is akarok. Nem tudok a miértekre választ adni, hiszen ki vagyok én: ugyanolyan ember, mint az, aki felteszi nekem a kérdését, nincs a zsebemben a bölcsek köve, én sem tudom a feleletet. Másrészt nem is akarok válaszolni, mert a válasszal nem segítem a beteget. Inkább azt a lehetőséget választom: „*Meddig tetszik még bent maradni a kórházban? Engedje meg, hogy holnap is meglátogassam. Útitársa, segítője szeretnék lenni.*” Kéressük meg együtt az ő kérdésére a választát! Ha ezt sikerül közösen megtalálni, az lesz az ő válasza a saját kérdésére, ami valóban erőforrása lehet. Én a „*Miért?*” kérdés helyett egy másikat szoktam ajánlani: „*Mi a célja?*” Vagyis, mit tanulhatok belőle? Mire akar ráébreszteni ezzel a betegséggel, próbatétellel a Terem-

tő? Mi volt rossz eddig az életemben, amit helytelenül csináltam? Mit kell megváltoztatnom?

„Nincs értelmetlen élet, csak meg nem értett élet van”

(V. E. Frankl, 1905–1997)

A kettő nem ugyanaz. Ha nem tudom, hogy mi miért történik, az nem azt jelenti, hogy az életem értelmetlen, hanem csak azt: még nem értettem meg. Keressem! Ha keresem, meg is fogom találni. Aki mer kérdezni, keresni, akiben van kíváncsiság, törekszik a jobbra, a szebbre, az az igazán ember. Ha már minden mindegy, ha feladom, ha elkeseredek, feladok valami nagyon fontosat az emberségemből, az már az ember halála.

Memento mori!

Aki ismeri a határait, az tudja, mi van a határain túl is. Nem véletlenül emlegették a régiek: „Nézd meg a tenyered, van benne két M betű: memento mori – emlékezz a halálra.” Ezzel ők nem riogatni akartak, épp ellenkezőleg. Felelősen kell élni, mert a földi élet rövid. Használjuk fel az időt, amíg lehet (Vö. Ef. 5,15-16), és ha már tudjuk, hogyan kell meghalni, akkor azt is tudjuk, hogyan kell élni!

Laczkó Zsolt
debreceni görög katolikus kórházlelkész

Ami a legjobban bántja az Istent

Robert McTeigue SJ, a Jézus Társasága marylandi tartományának tagja filozófia- és teológiaprofesszor, tapasztalt lelki vezető. Újévi írásában arra hívja fel a figyelmünket, milyen fontos elkötelezeten, fegyelmezetten és következetesen gyakorolni a hálát.

A hála minden erény anyja – szokták idézni Cicerótól; Loyolai Szent Ignác pedig azt írja egy levelében: a hálátlan-ság az a bűn, amely legjobban bántja az Istent. Robert McTeigue SJ nemrégiben már szót ejtett arról az Aleteia nemzetközi katolikus portálon, mennyire fontos, hogy szinte „tervszerűen” a Krisztus áldozata iránti hálában éljünk. Egy barátja ezután arra kérte, segítsen neki kidolgozni ezt a tervet – így született ez az új év eleji írása a hálához való fegyelmezett, elkötelezett, következetes hozzáállásról.

Tegyük fel, hogy a nagynénink behoz egy tálca süteményt, a gyerekek odaszaladnak hozzá – a szülők pedig közbeszólnak: „Mit kell ilyenkor mondani?” – kérdik gyerekeiktől. Mire ők kórusban zengik: „Kö-szön-jük szé-pen!” Majd rögvést felfalják a süteményt. Robert McTeigue azonban nem erre gondol, amikor a fegyelmezett háláról beszél.

Fegyelmezett hála alatt azt érti, hogy eltökélten és ténylegesen elköteleződünk amellest, hogy jól gazdálkodunk a kapott ajándékokkal, tiszteletben tart-

juk az ajándékozó szándékát, és hálásak vagyunk nagylelkűségéért. A valódi hála kötelességet és tiszteletet is magában foglal.

Szent Pál ragaszkodik hozzá, hogy keresztény hivatásunkhoz méltóan éljünk: „Kérlek tehát titeket, én, aki fogoly vagyok az Úrban, éljetez méltó módon ahhoz a hivatáshoz, amelyet kaptatok” (Ef 4,1). Ez azt is jelenti, hogy éljünk hálában, tegyük magunkévá a hála fegyelmét. A hálával teli élet azonban nem csak úgy magától jön létre: tervet kell rá kidolgoznunk.

A hálát megélhetjük taktikusan, napi rendszerességgel és stratégia szerint. A taktika például abban nyilvánul meg, hogy valahányszor kísértésbe esünk vagy elbátortalanodunk, gyakoroljuk a hála erényét. Kérdezd meg: „Hogyan tudnám itt és most bizonyítani Istennek, hogy hálás vagyok neki mindazért, amivel megáldott?” Erre a kérdésre mindig van jó válasz – és mindig van ok arra, hogy hálásak legyünk.

A napi rendszerességben az emlékezetünk segít. Elég, ha csupán öt per-

cet arra szánsz, hogy számba vedd az elmúlt 24 órában kapott áldásokat és kegyelmeket. Szánj rá időt, hogy ámulatba ejthessen Isten nagylelkűsége és hűsége. Ha kitartó vagy, a napi „gyakorlás” könnyebbé teszi majd azt is, hogy a nehéz pillanatokban „taktikából” is tudj hálás lenni.

A stratégia megnyilvánulhat abban, hogy megtervezzük, hogyan fogjuk méltóan fogadni az Úrtól kapott ajándékainkat, hogyan fejezzük ki értük való hálánkat. Robert atya például nagyon hálás az emberi értelemért, ezért az év elején össze fogja írni azokat a könyveket, melyeket az idén szeretne elolvasni, és azokat a képességeket, melyekre idén szeretne szert tenni. Vagy: mivel hálás az egészség ajándékáért, összeírja, mivel tudná jobban szolgálni a teste javát. És mivel hálás a hit ajándékáért, összeírja, mit vállal az imádság, a tanulmányok, a bűnbánat és a közbenjáró ima terén.

Az első lépés az elkötelezett hála felé, ha felismerjük a kapott áldásokat, és izlelgetjük őket. A felismerés az intellektus munkája, az izlelgetés azonban a szívé. Mindkettőre szükség van. Amikor Robert atya annak idején jelentkezett a jezsuitákhoz, kértek tőle egy rövid önéletrajtot. Erre készülődve imádságban végig kellett gondolnia addigi életét, hogy felismerje abban Isten jelenlétét és jóságát. Úgy döntött, ehhez végighever egy kanapén, lehunyja a szemét, és „újraélti” az életét – azt gondolta, nem fog sokáig tartani, hiszen még csak 28 éves. Hat órával később meg volt győződve arról, hogy ő részesült a legtöbb áldásban az egész világon...

Életünk végiggondolását mindannyiunknak javasolja a jezsuita szerzetes – akár egy ültő helyünkben, akár több alkalomra osztva, de gondoljuk át életünket, és engedjük, hogy Isten felfedje magát benne. Számítsunk rá, hogy megdöbbentő élményben lesz részünk! Útmutatóként használhatjuk Szent Ignác kontemplatívóját; segít lépésről lépésre felfedezni Isten működését mindenben. Ignác a saját áldásai, ajándékai hatására írta meg a jól ismert, Suspice kezdetű följajánló imáját.

Forrás: Magyar Kurír

„Huszonkét éves lettem én...”

1995. február 21-én szívműtétem volt (koszorúércsere), amihez ugyan hamar hozzájárultam, de ahogy közeledett annak ideje, egyre jobban félttem. Úgy számítottam, hogy esetleg a másvilágon ébredek fel. Akkori érzéseimet egy levélben megírtam. Ebből idézek.

„...Talán érezted, hogy nagyon mélyen vagyok. Elkezdődött a gyötrelmem. Kezdem előre átélni, ami vár rám. Még alig múlt 11 óra, s máris totálkáros vagyok... Tegnap este már a pokol bugyraiban jártam. Nem tudok szabadulni a Getszemáni kertben vonagló Jézus látványától. Félek a vele való hasonlóságtól. Gyenge vagyok, s nagy a jövő napok súlya. A zsolozsmában ezt olvastam: *„Rám zúdultak a halál hullámai, pusztító áradat rettent engem... Rám tekeredtek az alvilág kötelékei, hurkot vetett nyakamra a halál.”* (17. Zs.) Verejtekézem, ha nem is vérrel. Félek! A haláltól is, meg az odáig vezető út gyötrelmeitől is. (febr. 18.)

Telefonon keresztül is jó volt hallani vigasztalásodat a 87. zoltár szavaival: *„Vajon irgalmadat hirdeti-e valaki a sírban, vagy hűségedet a pusztulás helyén?”*

Váradí atya meglátogatott és megáldoztatott. Örültem, mint Jézus, amikor angyal jött hozzá, hogy megerősítse. Megértettem, hogy a szenvedést el nem kerülhetem, de lesz-e erőm annak elviselésére? Este még imádkoztam a zsolozsmát: *„Uram, Istenem, hozzád kiáltottam és meggyógyítottál. Kihoztál a holtak országából, életben tartottál, ne-hogy sírba szálljak.”* (29. Zs.) Ez is megerősített.

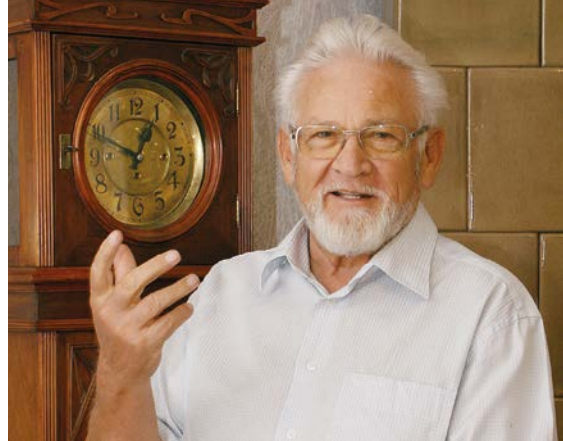
Igaza volt Tircsi Pistának, amikor Mátészalkán azt mondta nekem: már imádkoztál Jézussal. (Nem olyan sokat!) Tettél is érte valamit. (Semmiség.) Most meg szenvedni kéne vele... Hát igen!

Már úgy készülök a keddi napra, mint egy nagy ünnepre. Ad majd nekem erőt az én Uram, hogy ne szenvedjek nyomorultul, ne kínlódjak értelmetlenül (és türelmetlenül), hanem veled és érte. Felajánlom neki mezítelenségemet (kiszolgáltató helyzetemet). És engem még csak ostromozni sem fognak, legfeljebb enyhén pofozni, az ébresztéskor. És akkor irgalmatlanul szomjas leszek, de nem adnak semmit, még ecetet se. Csak infúziót. Nem a kereszten, hanem a mű-

tóasztalon fognak kifeszíteni, kezemet, lábamat, vállamat, derekamat bilincsekkel oda kötik. A lábamat végighasítják, vénát keresgélve. Ma voltam az intenzív osztályon, s láttam, mi van ott. A csöveken áramlik a vér és habzik, mert gép szívja. Előre akartam látni, mi vár rám, ha beteljesedik (febr. 19.).

Nem bánom, hogy felvágják az én bordáimat is, hogy megnyissák a mellkasomat lézerkéssel meg fűrésszel. És beleszúrnak a szívembe, de nem lándzsával, hanem szikével, meg mit tudom én, mivel. De én ebből semmit sem érzek, mert mély álomban leszek. Kedden a szentmisét értem ajánlja fel a püspök atya. Te is imádkozz értem! Azt kérjed számomra, hogy fogadja el az Úr áldozatul beteg, néha meghibbant szívemet, most az egyszer egy adjunktus kezéből. – Mindent elfogadok, ami jön, békességesen és teljesen. Válgék javára azoknak, akikért Jézus is felajánlotta magát. De főleg azokért, akiket nagyon szeretek. Remélem, megbocsátják testvéreim is, hogy előttük mindezt titokban tartom. Nekem egyedül kell ezt végigcsinálni, végigélni. Senki sem tud elvenni abból a megpróbáltatásból, ami rám vár. Én viszont meg tudom őket kímélni aggodalmaiktól. Imádkozni meg úgyis fognak értem. Kell is, mert vizsgálom, s nagy a tét: hiteles volt-e szavam az emberek előtt?

Már tudom, hogy készítik elő a műtetre az áldozatot. Van ennek egy ko-reográfija, vagy ha úgy tetszik, liturgiája. Előző este leborotválják a beteget a mellétől mindkét lába bokájáig. Aztán jön a fertőtlenítő fürdő, hajmosással. Steril fürdőlepedőt adnak. Reggel ugyanígy, de már hosszú, fehér hálóingbe kell öltözni. Aztán jön az altatóorvos, beszúr egy bátorító koktélt, végül a műtős levetkőztet, s belebújtat egy zöld köpenybe. (A műtőben mindenki zöldben van.) Már nyugodtan fekszel a guruló ágyra, s elindulnak veled a kálváriára. De ott már a vérpiros lesz a liturgikus szín. Végül majd előjönnek a lila foltok is. Hát nem

érdekes? A társaságot is asszisztenciának hívják. Egy orvos altat, egy eret keres, egy felnyit, aztán jön az adjunktus, a főcelebráns, hogy feltárja a szívet, és nagy hozzáértéssel helyrehozza, ami elromlott. A műtős fiú és a lányok ministrálnak. A gépek ritmikus zakatolása csengetés... Itt abbahagyom (febr. 20.). Holnap reggel még kiszökök a portára, hogy elküldjem ezt a levelet. Mire megkapod, vagy élek, vagy: jöhet a fekete szín. De remélek! – Ölel az atyád.”

A műtéteknek tényleg meg van a maga liturgiája. Olyan ünnepélyes minden. Csak sietnek, de nem kapkodnak. Mint a kivégzésnél. Magam sem tudom, hogy csináltam, de még a leszíjazás előtt felültem a műtőasztalon. Előttem volt a stáb, kezükben a műszerekkel. Minden úgy villogott, mintha egy úrhajóban lettem volna. – Megszólaltam.

– Mondhatok még valamit az utolsó szó jogán?

– Igen, csak siessen, mert az altatás már elkezdődött az injekcióval.

– Tudják, hogy pap vagyok? – Bólintottak. – Hát tudják meg azt is, hogy sokan várnak vissza és imádkoznak értem. De önökért is, hogy jó munkát végezzenek. Legyenek ügyesek, hogy még legalább 15 évet éljek. Ehhez kérem mindnyájukra az Isten áldását: az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. (Keresztet rajzoltam rájuk.) Most már kezdhetik.

A műtét után egyszer csak az operáló orvos, Vasziy Miklós megpaskolta az arcomat. Kábultan hallottam, amint mondta: „Varga úr, ébredjen! Túl van a műtéten. Sikered, de húsz év lett belőle!”

Varga János
nyugalmazott plébános

...és a húsból huszonkettő lett és így tovább... Varga János atya idén március 22-én ünnepelte a 80. születésnapját. Isten éltesse az Ő akarata szerint...!

Magánkiadásban megjelent kötetei: Életem, Ízelítő I-II, Helytörténet Nagyecsedről, Az ibrányi és tiszakerecsenyi katolikus egyház.

2017 – Szent László-év

Egyházmegyénk központi rendezvénye az 1092-es szabolcsi zsinat színhelyén lesz

2017-re Szent László-évet hirdettek meg civil szervezetek kezdeményezésére, amelyhez csatlakozott a magyar kormány, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) és a Nagyváradai Egyházmegye is. Számos program, köztük a határon átívelő Szent László gyalogos zarándoklat is hirdeti majd a keresztény egységet megjelenítő magyar uralkodó életművét.

A zarándoklatról és további egyházi, kulturális programokról számoltak be azon a sajtótájékoztatón, amelyet – Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök, Böcskei László nagyváradai megyéspüspök, dr. Dénes Zoltán újrírázi plébános, a Szent László gyalogos zarándoklat főszervezője, dr. Jávor András általános rektorhelyettes és dr. Bartha Elek oktatási rektorhelyettes (Debreceni Egyetem) részvételével – Budapesten tartottak 2017. március 23-án a Stefánia Palota Zrínyi Miklós-termében.

A sajtótájékoztatón elsőként **DÉNES ZOLTÁN** plébános mutatta be a 110 km hosszú, 4 napos Szent László gyalogos zarándoklatot, amely Böcskei László, a Nagyváradai Egyházmegye püspöke kezdeményezésére indult el 2015-ben. A zarándokok 2017. május 11-én, csütörtökön reggel 7 órakor indulnak el a gyomaendrődi plébánia elől, majd – a Körös völgyében haladva, Körösladányt érintve, Újirázon át – a körösszegi várnál lépik át a határt. A romániai oldalon Köröstarjánban fogadják a zarándokokat, majd innen folytatják útjukat. Nagyváradra érkezve csatlakoznak a Nagyváradai Egyházmegye zarándoklatához, amelyet minden évben Húsvét 5. vasárnapján rendeznek.

A későbbi tervek szerint a lelki út azt a két püspökséget köti össze, amely a lovagkirály nevéhez fűződik. A zágrábit, amelyet ő alapított, és a nagyváradit, amelyet ő telepített át Biharról Váradra

1091-ben, és építette meg annak központját, a székesegyházat.

Az átfogó programsorozat három évet ölel fel, és része a zarándokkísérő szakemberek képzése és a zarándokturizmus tudományos háttérének kidolgozása a Debreceni Egyetemen.

PALÁNKI FERENC debrecen–nyíregyházi megyéspüspök a sajtótájékoztatón elmondta, a civil szervezetek által kezdeményezett Szent László-évhez az MKPK is csatlakozik programjaival, amelynek központi rendezvénye 2017. június 26–27-én Győrben lesz. Ehhez kapcsolódik a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye június 24-i rendezvénye Szabolcs községben, ahol 10 órától katekézist tartanak, majd 11 órától ünnepi szentmisében emlékeznek meg Szent László trónra lépésének 940., a Szent László király által összehívott szabolcsi zsinatnak 925. évfordulójáról. A szentmisére, amelynek főcelebránsa Erdő

Péter bíboros, esztergom–budapesti érsek lesz, az MKPK tagjai, valamint a határon túli egyházmegyek püspökei is meghívást kapnak.

A megyéspüspök elmondta, a Szent László-év célja, hogy középpontba állítsa a lovagkirály alakját, aki nemcsak természetben, de lelkületben is kiemelkedő volt. Szent László keresztény egységben gondolkodott, amikor összekapcsolta életművét a közép-európai nemzeteket. Számára Krisztust követők léteztek, akik hitükben egyek. Ugyanakkor a nemzet fogalma is hangsúlyos volt a lovagkirály életében, hiszen Magyarország az ő uralkodása alatt erősítette meg pozícióját és szerepét a térségben. A püspök atya továbbá tájékoztatott, hogy Bíró László táborigazgató vezetésével a Katolikus Táborigazgató Püspökség 2017. június 27-én katonai zarándoklatot indít Somogyvárra, arra a helyre, ahová először temették el a magyar királyt.

BÖCSKEI LÁSZLÓ nagyváradai megyéspüspök a nagyváradai eseményekről számolt be. Elmondta, Nagyváradon már zajlanak a programok, hiszen már készültek Szent László király Váradon történő szentté avatásának 825. évfordulójára. Céljuk, hogy a ma emberéhez is eljuttassák a magyar uralkodó alakjának üzenetét. Ezt figyelembe véve igyekeznek olyan programokat szervezni, amelyekkel a magyar király vonzóvá, követhetővé válik a mai fiatalok számára is. Többek

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye központi rendezvénye június 24-én Szabolcs községben lesz, ahol 10 órától katekézist tartanak, majd 11 órától ünnepi szentmisében emlékeznek meg Szent László trónra lépésének 940., a Szent László király által összehívott szabolcsi zsinatnak 925. évfordulójáról.

között elindították a Szent László-vilámlamost, amely október végéig három nyelven mutatja be Szent László életét. Ezenkívül sokféle kezdeménnyel is igyekeznek megszólítani az embereket. A 6 regionális Szent László-nap szervezésével az Egyházon kívülieket és a más felekezethez tartozókat is szeretnék elérni.

Böcskei László püspök a Szent László-évben három irányvonalat határozott meg. Az építést, mint ahogyan Szent László király is építette az Egyházat és az országot; középpontba állítják a királyt, mint a keresztény értékek védelmezőjét, valamint kiemelik a megszentelődést, amely főként Szent László mély istenkapcsolatára utal majd. A főpásztor bejelentette, a Szent László-év központi ünnepe a minden évben Húsvét 5. vasárnapján hagyományosan megrendezett Szent László egyházmegyei zárándoklat lesz, amely idén május 14-ére esik. Ezen a napon a Nagyváradi székesegyházban bemutatott ünnepi szentmise főcelebránsa Erdő Péter bíboros, esztergom–budapesti érsek lesz.

A püspök ehhez kapcsolatosan még egy történelmi eseményre hívta fel a figyelmet. Szent László hermája a XVI. században Győrbe költözött, és most a Szent László egyházmegyei zárándoklatra újra hazalátogat Nagyváradra. Ennek köszönhető az is, hogy a szokásos körmenet hosszabb útvonalon halad majd, egészen a várig tart, ahonnan a herma évszázados utazása indult.

A nagyváradi emberek kulturális programokon is részt vehetnek, többek között vándorkiállítás láthatnak a magyar királyról, valamint egy zenés történelmi iskoladráma és színes animációs szabadtéri vetítés Szent László életének részleteibe enged majd betekinteni.

A Szent László-évhez csatlakozik a Debreceni Egyetem is. **DR. JÁVOR ANDRÁS** általános rektorhelyettes a tájékoztatón elmondta, Szent László kiemelt szerepe, élete, tettei olyan értékeket hordoznak, amely lehetőséget nyújt a diákok megszólítására. A magyar diaszpórát összefogó felsőoktatási projekt, valamint tudományos régészeti, genetikai kutatások, konferenciák mind ezt a célt szolgálják majd. Az intézmény képzési lehetőségeket teremt – többek

között – a magyar diaszpóra tagjainak anyanyelvi és angol nyelvű távoktatási formában a magyar identitás erősítése, a magyar örökség ápolása témakörben. A rektorhelyettes kiemelte, a Debreceni Egyetemnek üzenete van a világ magyarsága számára.

DR. BARTHA ELEK oktatási rektorhelyettes hozzátette, a Debreceni Egyetem a maga eszközeivel, lehetőségeivel járul hozzá a Szent László-évhez, különböző szakok, szakirányú képzések elindítását tervezi. Elmondta, a gyalogos zárándoklat reneszánszát éli, a váradi központtal létrejött zárándoklat csak egy a sok közül, amely valaha népeket, nemzeteket kötött össze. Az évekkel ezelőtt kezdeményezett Szent László gyalogos zárándoklat tudományos alapját, történelmi vonatkozását is feldolgozták már. Az egyetem hallgatói is operatív módon vesznek részt a szervezői és egyéb munkálataiban. Ehhez és a zárándoklathoz hosszú távú tervek kapcsolódnak.

Kovács Ágnes

Tűz Tamás: Keresztút

I. AZ ÍTÉLET

Feszült és késhegyre menő csend,
süket és átkiálthatatlan.
Mindenki tudja, hogy csak Ő szent,
Kiben a Szó világra pattant.
Pilátus szűköl, kezét mossa,
törülközik a FESZÍTSD MEG-ben,
míg a derengő oszlopokra
a Kereszt sötét árnya lebben.

Ott állok én is, már előre,
bűneim méltán képviselnek.
Kiáltanék, de nincs még nyelvem.
Csak bámulok a hideg kőre,
szemem az égre s földre dermed:
hová kellene térdepelnem?

II. A KERESZT

Ki dolgozott egykor a gyalupadnál,
a gyalulatlan fát ölelheti.
A bámész népség föl-alá szaladgál,
s ha úgy kívánja, le is köpheti.
Nehéz elhinni, hogy így jár a végén,
mi szent volt, így roskadozzon a váll,
hogy két gerenda útkeresztezésén
találjon rá a megváltó halál.

Az elveszett bárány, ki voltam egykor,
ezen a vállon leltem meg hazám
s most hogy messze a tündöklő
gyerekkor
sajog minden kitépelt lepkeszárny.
Ha én volnék a Kereszt egyik ága,
mit karcolnék az üdvösség falába?

III. AZ ELSŐ ESÉS

Meg se mozdul a levegő. Akik még
reggel a tűznél ültek, elszeleltek.
Péter már valahol ledobta ingét.
Tagadásán a tűző napfény reszket.
Kiehezetten hull a vad bazaltra
utolsó útján megtörtén az Ember.
Vérrel patakozó testét ölbe kapja
a kemény kő s tetézi gyötrellemmel.

Esem én is, de csak a bűn torkába.
Kóválygó fejem tisztán látni kába
és szememen a sűrű, vaksi hályog.
Kövülten állok, mint a sóbálványok.
Falábam sincs és mégis csetlek-botlok.
Köröttem szakadékok, égő poklok.

IV. A TALÁLKOZÁS

A titokba csak ő van beavatva,
finom metszésű száján ott remeg
s míg átkozódnak bakók, fogdmegek,
zsoltárt remeg halványra ájult ajka.
Az Asszony ő, a Szűz, az Isten Anyja,
a zajló árban nyíló rést kutat,
hogy könnyben ázó emberarcukat
bemárhassák az isteni aranyba.

Micsoda perc! Tanú vagyok megint.
Fúvatlanul a szél arcon legyint:
a Találkozás észbontó kegyelme.
Én vétkeim, volna mit hallanom
és szégyenkezni mélyen és nagyon,
de átölel a Megváltó szerelme.

V. A CIRÉNEI

Ez a csata a vállak ívén dől el.
Ha egy nem bírja, mellé lép a másik,
de meg kell küzdeni a gyors idővel,
mert győzni kell a végső roskadásig:
vinni a Fát, elültetni a Hegyre,
hogy rettentő szép gyümölcsöt teremjen,
hogy függjön ég és föld között lebegve.
Kéért egy ezred angyal itt teremne,

ha szólna... nem, de nem szól, né-
mán néz rám,
mint Simonra, a termetes parasztra,
ki tovább álmodozna még a szénán,
de belecsöppent itt az áradatba.
Elsárgult testtel vergődik az Isten:
Simon vagy én, de valaki segítsen!

VI. VERONIKA

Aztán egy másik láb indul feléje.
Virágszál testet hordoz, illatát
elszállt nyaraknak és ki tudja, miért, de
könny futja el szemének csillagát.
Kendő zizeg a csendes rémületben.
Puha selymén megáll a vérpatak.
Nem festi ennél meg hitelesebben
senkise már, milyen e drága Arc.

Veronika, hacsak lennék a kendőd,
csak a kendőd, se több, se kevesebb,
ha őrizném híven a szívemen nőtt,
kegyelem-vájta árkot, sebeket,
megélhetném talán a szép jövődöt,
mit a Kereszt egemre szegezett.

VII. A MÁSODIK ESÉS

Permetezik a rettenetes átok
cserjére, fűre, fára.
Körülötte az óriási lárma,
az ezerfejű sárkány torka tátog.
Megint lehull. Másodszor immár.
Keresztje szára hegyes szögben
kapaszkodik a rögben,
felül álomba zuhant fejet himbál.

Mi mindennek vagyunk kitéve
járhatatlan utakra dobva,
árkokba, szurdokokba
és nem látjuk, mivégre
tövis, korbácsolás és béklyó,
és mégis így jó.

VIII. AZ ASSZONYOK

Kiket boldog pír öntött el, ha rájuk né-
zett, most színevesztett arccal jönnek,
könnybe fúlt szavuk dalba már nem
szökik, a mélybe hullt, magához vonzza
most a vérködös ígétet.

Megállt, lelkükbe lát és hangja újra zeng:
Ne ontsatok könnyet a húnyó lámpabélre,
mikor kardélen szárad fiaitok vére.

Az árnyak nőnek, ím, a többi néma csend.
Viharsodortan, árván, mindig siratatlan,
frázissá koptatott eszmékhez szegezten
állok azok között, kiket megért szívem.
Sírok velük az éjben, ujjongok a napban.
Egy percre megpihen a vállamon keresztlem,
aztán megyek s minden marad a régiben.

IX. A HARMADIK ESÉS

Harmadszor. Meddig számolunk még?
A bukást ki jegyezgeti?
Tikkasztó szomját nem a beborult ég,
csak a föld melle eteti.

Már nincs embernyi magasságban,
lenn a kövek között pihen
s bár maréknyi por van a szájban,
nem tört meg benne semmi sem.

Ahogy a summás aratókat
sem sújtja le a nap heve,
ahogy a füledt csendbe olvad
s fölkel újra a friss zene,
egyre csengőbb kövekre lépdel
szívébe rejtett énekével.

X. A VETKŐZTETÉS

Csak azt vehetik tőle el, mit adtak.
De mit is adtak ők? Csak rongyokat.
Kik maguk is mindennél rongyosabbak,
vetkőztetik, ki náluk boldogabb.
Még így is, pőrén, föltépett sebekkel,
szűz testével a baljós égig ér.
Csúffá tesszük – határozoták el reggel,
s előttük áll a föltétlen tökély.

Ha nézek este kristályos tükörbe,
elmém biceg, vágyam-kedélyem görbe,
bizony e kép a kedvemet szegi.
Szörnyűlködöm, rámhull az éj homálya:
Hogy lennék én Teremtés koronája,
ki napjait féregként tengeti?

XI. A KERESZTREFESZÍTÉS

Még azt sem engedik meg, látod,
művét maga fejezze be.
Rásújtanak a kalapácsok,
húsába fúr a szög hegye.
Mások dolgoznak annak szobrán,
Ki egy világot alkotott,
kinek szavában zúg az orkán
s lángra gyúlnak a holnapok.

Neked most le kell térdepelned,
mert a keresztben fekszik Ő
s imára mozdítani nyelved.
Lehet, hogy most vagy utoljára
Vele s nem lesz rá már idő,
ha rád szital az esti pára.

XII. A KERESZTHALÁL

Aztán megint függőleges a test, a fa,
szélesre nyílnak a sebek.
Alattuk János, Mária
sápad, remeg.
Rendül a föld, a csillagok,
a kárpit is ketté reped,
közli velünk a hírt, amint megíratott,
hogly beteljesedett.

Állok messze, időben, térben is,
mint aki silbakol
és nem tudja, hol az út, merre visz,
hol van az egy-akol,
de mindenen túl Benne hisz,
akár a jobblator.

XIII. A LEVÉTEL

Ahogy megszabadul a szögektől, egyszerre
anyja ölébe hull, mint egykor Betlehem
hús éjjelén, de már nem sír, csak meztelen,
s éneklő angyalok sem szállnak el felette.
De Nikodémus s József arca gyöngyözik,
mert mérhetetlenül nehéz, akit a mélység
magának megkívánt, íme, görnyedve, hétrét,
holtan is csak anyja ölébe költözik.

Két páratlan szív elhaló páros magánya
odaszegez a sziklához, megtorpanok,
belékiáltom én is az alkonyi tájba
a századossal együtt: Isten Fia volt:
tévedhetetlen, bölcs és felülmúlhatatlan.
Halálba kergették, de él és halhatatlan.

XIV. A SÍR

Befektetik a kőbe vágott sírba.
Anyja le nem veszi róla szemét.
Feje alját is még megigazítja,
lesímítja a szikla peremét.
Azt hiszi, hogy csak elnyomta az álom
s ha jót pihent, talpra szökken megint.
Ha meghalt is, erőt vesz a halálon
s gyermekszemével újra rátekin.

Jónás is három napig volt a halban,
a bábból pillangó lesz, könnyű, szép
s ha lerontják is ezt a templomot,
három nap múlva áll és fölragyog,
égnek feszíti oszlopát, ívét
s Atyjához száll egy fényes pillanatban.

A liturgia misztériuma

Balogh Péter Piusz O. Præm. gödöllői premontrei kormányzó perjel nem először látogatott Egyekre. Minden évben, február 3-án, Szent Balázs püspök emléknapján a Premontrei Kántorátus tagjaival és iskolánk tanáraival, diákjaival együtt ünnepi vecsernyét imádkozunk. Az alábbiakban Piusz atyával a gyerekszkóláról, a népszolozsmáról, a régi rítusú szentmiséről beszélgetünk.

– Ha jól emlékszem, öt évvel ezelőtt látogattunk el először Egyekre, Szent Balázs napján, László atya meghívására, az egyházmegye által újonnan átvett általános iskola első egyházi tanévében. Nagyon imponáló volt számomra, hogy az iskola egyházi karakterének megadására – több dolog mellett – a liturgia szépségének tanítása és megünneplése az elsők között szerepelt. A gyermekek rácsodálkozása a szépre és a misztériumra minden alkalommal megrendítő élmény – a vesperás alatt és a Balázs-áldás alkalmával is!

– *Miért fontos már gyermekként megismerkedni az Egyház liturgiájának teljességével? Hogyan lehet ezt egy katolikus iskolában előmozdítani?*

– Ha hisszük, hogy a liturgia és a szentségek által Isten az ő belső életét közli az ő népével, akkor ebből az életből semmi sem sok. Sőt, vétek lenne azt csak kimérten adagolni. A gyermeknek nem kevesebbet kell adni, hanem minden jóból a legtöbbet és legjobbat, csak éppen nem azt kell várni, hogy mindenre reflektáljon, mindent megértsen, mindent tudjon. A szeretetből sem adunk kevesebbet azért, mert valaki testileg még kicsi. A katolikus iskola kiválóan alkalmas terület arra, hogy a legnagyobb értékekre ráirányítsa a figyelmet, azokra előkészítsen és időt szánjon – mindig következetesen, egyfajta szent állandóságot nyújtva.

– *Gödöllőn 2000 novemberében szervezte újra a gyerekskólát, amely azóta teljes rendszerességgel (a nyári szünetet is beleértve) vesz részt a vasárnapi szentmiséken. Miért fontos a szkóla?*

PAPPAGOS

– A liturgikus énekeket megtanuló, azokból egyre többet tudó, és azokat állhatatosan és rendszeresen vezető énekes testület (szkóla, templomi liturgikus kórus) folyamatos működése a kántor mellett hosszú távon feltétlenül szükséges egy igényes templom életében. A premontrei rendbe belépésemkor a '90-es évek elején találkoztam a szkólával Zsámbékon, amelynek vezetését megkaptam, gödöllői rendi életem kezdetekor sem volt kérdés, hogy a gyerekekből és fiatalokból álló szkólát jó kezekben, hosszú távon kell fenntartani, éltetni. A szkóla nemcsak rendszeresen próbáló és együtt éneklő liturgikus énekes testület, hanem egyben közösség, akik kirándulnak, szakmai és egyéb táborokon vesznek részt, hozzájárulnak a plébánia életének gazdagításához a szülőlkön, családokon keresztül. A szkóla szervezése állhatatosságot igényel, létrejöttéhez szükséges, hogy a plébános akarja és meghívja őket, és biztatásával, segítségével, igényességével létben is tartsa őket.

– *A Hit évében népszolozsma-missziót indított. Számos segédanyaggal készült hozzá, és igyekeztek terjeszteni, hogy minél többen bekapcsolódjanak az Egyház imádságába.*

– A Népszolozsmák c. énekes zsolozsmakötetet közösségeink tagjai két és fél évtizede nagyon nagy lelki haszonnal használják. Az egyszerűen elénekelhető, ugyanakkor megszentelt hagyományokon alapuló laudéseket, napközi órákat, vesperásokat és virrasztó imádságokat a szerzetesek, a velünk együtt imádkozó papok, hívek és diákjaink hamar megszerették. Lelkigyakorlatok, nyári táborok, közös imádságok, fontos plébániai ünnepi alkalmak és ökumenikus együttlétek elengedhetetlen liturgi-

BALOGH PÉTER PIUSZ O. PRÆM.

Mint gondolok az emberről? Milyen emberkép él bennem?

Az ó- és újszövetségi kinyilatkoztatás hitében, tehát krisztusi módon gondolkodva, magának a teremtő Istennek sokkal szebb és valószínűbb elképzelése van az emberről, mint azt mi magunk meg tudjuk valósítani egymás felé. A bűn, a gyöngeség, a homályos és értetlen gondolatok lehetősége és valósága körülvesz mindannyiunkat. Az ember Krisztus Istenünk megváltására bőségesen rászorul, ugyanakkor földi életünket nagyon komoly tanítással, erőforrásokkal és elénk élt életével táplálja.

Semmi sem reménytelen, ami közel van hozzá. Semmi sem elveszett, ami benne fejlődik és növekszik. Minden szép és jó, ha valaki szüntelenül rá tekint. Minden tekintetben Krisztusban növekedni és gazdagodni gyermekként, felnőttként vagy idősként: a legnagyobb boldogság!

kus imádságos zsolozsma keretei ezek, melyek egyetemes értékeknek bizonyulnak.

– *Egyre többször hallani arról, hogy nő az igény a régi rítusban bemutatott szentmise iránt. A premontrei rend tagjai is sokat tesznek ezért.*

– Ha csak arra gondolunk, hogy ünnepeket szentjeink legnagyobb része az Egyház régi rítusú szentmiséjének ének- és szöveganyagán szentült meg, akkor már ez is megrendülésre készlet. Megismerni: kötelesség; nagy szeretettel körülvenni: végtelen gazdagság; hagyni,

hogy hasson az anyanyelvi liturgiavégzésre: értékmegőrző szükségszerűség.

– 2015. febr. 6-án választották meg a Gödöllői Premontrei Perjelség új elöljárójának a következő 10 évre. Ha tíz évre előre tekint, milyennek látja a jövőben a premontrei rend gödöllői perjelségét?

– Az irányítás és előre tervezés feladata, valamint a felelősséget igénylő és komoly következményekkel járó döntések (mind személyi, mind intézményi, mind dologi tekintetben) a napi élet részeivé, terheivé, feladataivá váltak. Generális apátunk az elöljáróságról kihangsúlyozta: „in spiritualibus et in materialibus”, tehát teljes felelősség minden lelki és minden anya-

gi javak tekintetében. Erre gondolok nap mint nap, és Isten segítségével remélem, hogy a jó sáfarkodásra való törekvésem a közösség minden tagjával együtt megtermi a maga idejében gyümölcseit.

– A plébániánk kettős jubileumára készül. 2018-ban lesz 250 éves az egyeki plébánia, 200 éves az egyeki római katolikus templom. Az idei év a készületünk ideje. Mit tanácsol, hogyan tudunk jól felkészülni a jubileumi évre? Hová helyezzük a hangsúlyokat?

Igazi készület az, ha tiszta vággyal, valódi értékek mentén, a hit és az egyházi elköteleződés megerősítésének szándékával indul el egy közösség az

ünnepi megújulás útján. A szép tempolmi légkör és liturgikus, imádságos élet, a gondos és felelősségteljes iskolai tanítás-nevelés, a nagyobb elhatározásokra és a problémák megoldására indító közösségi előadások, tanítások, de legfőképp a növekedést adó Istenbe vetett hit és bizalom – ezeket tartom nagyon fontosnak. Isten áldja meg bőséges áldásával az egyeki plébánia közösségét, annak vezetőjét, és mindazokat, akik a minden szempontból igényesebb katolikus iskolai élet megvalósításán fáradoznak!

Papp László plébános
Egyeki Szent József-egyházközség

■ A jel megváltoztatja az életünket

Egy antik-római legenda szerint a napkeleti bölcsek – útban Betlehem felé – betértek Befánához, a ronda, de jószágos boszorkányhoz, és kérték – hogy követve az égi jelet –, tartson velük Betlehembe. A boszorkány azonban elutasította őket, mondván, ő nem látta a jelet. A bölcsek ezután folytatták az útjukat, majd az asszony éjszaka egy égi fényt látott, és rádöbrent arra, hogy rosszul döntött. Ezért elhatározta, hogy felkeresi a gyermeket Betlehemben, de mire odaért, az istállót már üresen találta, hiszen akkorra József és Mária a Kisjézussal Heródes király haragja elől Egyiptomba menekült. A legenda szerint Befána azóta is bolyong, és minden vízkeresztre virradó éjszaka megajándékozza a gyermekeket, annak reményében, hogy egyszer rátalál a Kisjézusra. Olaszországban e kedves legenda élő hagyományként van jelen, hiszen január 5-ről 6-ra virradó éjjel megérkezik Befána, a jószágos boszorkány, és megajándékozza a gyerekeket édességekkel. [„Befana”, „Befania” a görög eredetű Epifania (újjászületés) szó nyelvjárási torzulása.]

Mint minden legendának, ennek is van üzenete a számunkra. A közösségen, a mellettünk lévő embertársainkon, az életünk eseményein keresztül mi is kapunk jeleket az Istentől, hogy elinduljunk és megtaláljuk Őt. A bölcsek, akik látták az égi jelet, a csillagot, megértették jelentését, és – nem nézve az út nehézségeit – elindultak, mert bennük volt

a vágyakozás, egy új élet reményének az üzenete. A jel megváltoztatta addigi életüket; már nem maradhattak ott, ahol addig voltak, találkozniuk kellett az Istennel. Nekünk is találkozniuk kell az Istennel.

Csak az Úrtól való jeleket kövessük

A bölcsek keresték a gyermek Jézust a palotában, de ott nem találták. Vannak olyan jelek, amelyek nem az Úrtól valók. Nekünk is úgy kell járni életünk útját, hogy nem téríthet el bennünket semmi, ami nem vezet a végcélunkhoz. Van, hogy pótlékot jelentenek evilági dolgok, ami nagyon fontos lehet számunkra, de soha nem válhat céllá, nem helyettesítheti az Istennel való teljes és tökéletes találkozást.

Bölcsesség nélkül nem megy

A bölcsek rátaláltak a gyermekre, de a néhány kilométerre lévő jeruzsálemi királyi palotában nem érezte meg sem a király, sem pedig az írástudók, hogy nekik is el kellene indulni, pedig ők is megkapták a jeleket az alattvalóktól, az írásokból. A jel felismeréséhez szükséges egyfajta bölcsesség, amely megmutatja azt, hogy ki az, aki igazán fontos az életünkben. A folyamatos istenkapcsolat, az imádság, a közösségben való találkozások, a szentírásolvasás, a szentségek mind-mind segítenek, hogy felfogjuk a jeleket.

Jellé kell válnunk

Nem tudjuk, mennyien voltak a bölcsek. A Biblia csak a három ajándékról beszél, ezért következtetünk a számukra. Nincs lekorlátozva a bölcsek száma; ez bennünket arra indít, hogy csatlakozzunk hozzájuk. Elindulhatunk, lehetünk bölcsek, és találkozhatunk az Istennel, sőt az a feladatunk, hogy másokat is segítsünk ehhez a találkozáshoz.

Minden hitelesen élő keresztény embernek útmutató jellé, csillaggá (nem sztárrá) kell lenni a többi ember számára. A papoknak sincs különleges hivatásuk, az a dolguk, hogy másokat segítsék, nem maguk felé, hanem Isten felé. A papok úgy viselik magukon a jelet, mint az erdőben a turistajelzést hordozó fák. Egyik fa sem értékesebb a másiknál, csak az emberek segítségére vannak, hogy rátaláljanak a helyes útra és célba érjenek. A keresztény emberek is jelként élnek a világban. Nem értékesebbek, mint a többi ember, mert mindenkinek végtelen értéke van, de mégis tudnak utat mutatni, hogy másokat is a bölcsességre, az indulásra segítsenek, hogy létrejöjjön az Isten és az ember találkozása.

Legyen bátorságunk – felfogva a jeleket – elindulni, legyen erőnk a kitarthoz, elég figyelmünk ahhoz, hogy ne térítsen el bennünket semmi, ami nem az Istenhez vezet.

Palánki Ferenc
debrecen–nyíregyházi megyéspüspök

Szent Kamill Leányai Rendház épül Ajakon

A Szent Kamill Leányai Rendház alapkövetételének ünnepét tartották 2017. március 19-én az ajaki Nagyboldogasszony római katolikus egyházközségben. Az ünnepi szentmisét bemutatta és az alapkövet elhelyezte Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök.

Jézus szereismeretére csodálkozhatunk rá, amikor olvassuk az evangéliumot, az örömhírt. Palánki Ferenc megyéspüspök „*Jézus és a szamáriai asszony*” (Jn 4,5-42) történetét elemezve – többek között – kifejtette, láthatjuk Jézus viszonyulását az emberekhez, és ebből megtanulhatjuk, hogyan kell egymást is szeretni. A főpásztor hangsúlyozta, a szamáriai asszony azért ment a legnagyobb melegben Jákob kútjához, hogy minél kevesebb emberrel találkozzon, és így elkerülje a kellemetlen megjegyzéseket bűnös élete miatt. Az asszony ott találkozott Jézussal, aki megszólította őt: „*Adj innom!*” (Jn 4,7).

A püspök atya Szent Ágoston erről megfogalmazott gondolatára emlékeztetett, miszerint Jézus nem csupán földi vízre szomjazott, hanem az asszony hitére. Bűnös életét nem ítélte el, hanem megszólította őt, irgalmas szeretettel rávezette életmódjának tarthatatlanságára, a megtérésre.

Jézus szomjazik a mi hitünkre

Jézus átlép a zsidók előítéletén – akik tisztátalannak tartják az asszonyt származása és életvitele miatt –, megszólítja őt, és benne csak a végtelen értékű embert látja, akiért eljött, hogy megkeresse és megszólítsa, szíven találja a szavaival: „*Adj innom!*” A püspök atya ezután elmondta, hogy Jézus milyen módon vezette rá az asszonyt arra, hogy Ő ismeri életét, nehézségét, bűneit. Az asszony bűnös élete nem más, mint kudarcos istenkeresés. Ő az igaz szeretetet kereste, de nem találta meg. Elhagyták, megcsalták, visszautasították, elveszítette a hitét, vágyakozását az örök dolgok, az örök szeretet iránt. Akkor mondja Jézus neki: „*Ha ismernéd Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked: Adj innom, inkább te kértél volna tőle, s ő élő vizet adott volna neked*” (Jn 4,10). Jézus azért

szólítja meg ezt az asszonyt, hogy megmutassa neki az újjászületés lehetőségét, megérintse a zárkózott szívét azzal, hogy ismeri a történetét, de nem ítéli el.

Először lenni és utána tenni

A keresztény ember hivatása először lenni és utána tenni. A püspök atya a kamilliánus nővérek jelenlétére irányította a figyelmet, akiknek az a dolguk, hogy a létükkel megmutassák, Isten szeretete mindenkire kiárad, újra életet ad, és ismeri mindannyiunk történetét, mégsem ítél el, hanem fölemel, arra hív, hogy válaszoljunk a szeretetére, mert ő szomjazza a mi hitünket.

A szentmise utáni ünnepélyes alapkövetétel Gáspár Mátyás plébános köszöntésével kezdődött, aki történelmi visszatekintésében elmondta, már a 13. századtól van írásos anyag a település katolikus közösségéről, amely három templomot is épített a falunak. A Nagyboldogasszony-templom felszentelésének hamarosan a 200. évfordulóját ünnepelik. Ajak mélyen vallásos, paptermő falu hírében áll, hiszen az elmúlt évszázadban 13 római katolikus papot nevelt az egyháznak, ezenkívül az innen induló görög katolikus papok és református lelkészek száma is figyelemre méltó.

A plébános elmondta, a Szent Kamill Leányai kongregációhoz tartozó nővérek 2008 óta aktív részesei az egyházközség életének. Az itt tartózkodásuk adta azt a gondolatot, hogy Nyíregyházáról átkerüljön a székhelyük Ajakra. A közös elhatározás után a rendi előjárók engedélyével elkezdődtek a majdani rendház felújítási munkálatai. A plébánia területén több mint 20 éven át üresen álló, 1828-ban épült régi plébániai épületet 2013-ban elkezdték saját erőből felújítani. Pályázaton elnyert 10 millió Ft-ot a tetőszerkezet átalakítására fordították, a munkálatok folytatását pedig az egyházközség anya-

gi lehetőségei biztosítják majd, amihez a hívek nagylelkű adományaira és a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye támogatására is számítanak.

Gáspár Mátyás atya és az egyházközség hívei bíznak abban, hogy a szerzetesnővérek lelki értékekkel gazdagítják a települést, és segítik megvalósítani Ajak régi jelmondatát: „Ajak az a hely, ahol az értékek találkoznak”. A kamilliánus nővérek jelenlétükkel, munkájukkal sajátos értéket képviselnek a világ-

ban, karizmájukat megélve különleges szeretettel fordulnak az elesettek, a betegek, a társadalom peremére szorult emberek felé. Végül a plébános Ferenc pápa „*Amoris Laetitia*” című enciklikájából idézett: „Az öregek iránt tanúsított figyelem minősíti magát a civilizációt.” A szentatya gondolataiban azt is hangsúlyozza: „Csak az öregeket becsülő, emlékező családnak van jövője.” Mátyás atya hozzátette, Ajakon ilyen jövőt szeretnének építeni, aminek megvalósulásához a Szent Kamill Leányai szerzetesnővérek is segítséget adnak.

Ezután a szerzetesközösség nevében Mangaly Chakku Mary (Kerala, India) házfőnöknő mondta el köszönő gondolatait: „*Jézus is különös szeretettel fordult az elesettekhez, betegekhez. Az evangéliumokban számtalan helyen olvashatunk erre példát. Mi mint a Szent Kamill Leányai Kongregáció nővérei Jézus nyomában szeretnénk járni a világban. Oda megyünk, ahol segítségre van szükség, ahol várnak és hívnak bennünket, ahol a betegeket úgy ápolhatjuk, mint egy szerető édesanya az Ő egyetlen beteg fiát, akár életünk kockázatát is.*”

Mary nővér köszönetét fejezte ki Gáspár Mátyás plébánosnak, akinek kezdeményezésére elindult a letelepedésük Ajakon, valamint Palánki Ferenc püspök atyának, aki engedélyezte és minden támogatásáról biztosította a szerzetesnővéreket. Majd felkérte a főpásztort, helyezze el az új rendház alapkövét, és kérje Ajak hívó népére, a rend vezetőire és a nővérekre a Jóisten áldását.

Végül Kerekes Miklós, Ajak város polgármestere köszöntőszavaival zárta az

ünnepséget. A városvezető a nővérek letelepedését egy olyan kezdetnek nevezte, amely nem más, mint a szeretet hídjá, hídja, ami összeköt, átvezet, segít, hiszen hidak nélkül összedőlne a világ. Majd örömet fejezte ki, hogy immár az ajakiak is érezhetik, tapasztalhatják a nővérek szolgálatának gazdagságát, az imádság, a szolgálat és a közösség erejét. Végül felajánlotta a város önkormányzata és a megye 1 millió Ft összegű támogatását a beruházáshoz.

A jelenleg Nyíregyházán élő magyarországi Kamilliánus Nővérek (Szent Kamill Leányai) (Congregatio Filiarum Sancti Camilli) házfőnöknője Mangaly Chakku Mary (Kerala, India), rendtagok: Marife de la Rama Sinogbuhan (Fülöp-Szigetek) és Tózsér Laura.

Kovács Ágnes

Alapításuk 125. évfordulóját ünnepelték

Alapításuk 125. évfordulóját ünnepelték a Kamilliánus Nővérek a Nyíregyháza-Borbányai Szent László-templomban február 5-én a szerzetes testvérekkel és az egyházközség tagjaival együtt.

Boldog Tezza Lajos kamilliánus atya és Boldog Vannini Jozefina anyja 1892. február 2-án alapították a „Szent Kamill Leányai” Szerzetes Intézményt, melynek nővérei 1995-től vannak jelen Nyíregyházán.

A szentmise elején Kovács Levente kamilliánus házfőnök köszöntötte a nővéreket és híveket, majd közösen nézték meg azt a rövid videót, amely bemutatta a rend lelkiségét, karizmáját.

Az évforduló alkalmából Mangaly Chakku Mary indiai nővér szimbólumokban gazdag logót tervezett, melyet a borbányai gyerekek gyertyás tánccal jelenítettek meg a szentmise végén. A középpontban az irgalmas Atya látható, aki az életét egészen Neki szentelő Kamilliánus Nővérben hajol a beteghez, szenvedőhöz. A körülötte álló négy gyermek jelképezte a négy kontinenst, melyen a Nővérek jelen vannak: Afrikát, Ázsiát, Európát, Amerikát.

Szerény agapé keretében folytatódott a családi ünnepség, beszélgetés, fotózás.

Lukács Krisztina

Megalakult a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye pasztorális tanácsa

„Ha a lelkipásztori körülmények indokolják, az egyes egyházmegyékben létesítsenek pasztorális tanácsot, melynek feladata, hogy a püspök felügyelete alatt vizsgálja és mérlegelje az egyházmegyében folyó munkát érintő kérdéseket, és róluk gyakorlati következtetéseket terjesszek elő” (Egyházi Törvénykönyv). Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök ezekkel a szavakkal nyitotta meg az általa megalapított Egyházmegyei Pasztorális Tanács (EPT) alakuló ülését 2017. február 11-én Debrecenben, az egyházmegye püspöki hivatalában. A 27 fős, papokból és világiakból álló tanács tagjai az esperesi kerületek delegáltjai, valamint olyan személyek, akik a rétegpasztorációs feladatokban (család-, ifjúság-, hivatás-, cigány-pasztoráció), lelkeségi mozgalmakban (cursillo, házashétvége, cor-hétvége, alpha kurzus) aktívan közreműködnek. Palánki Ferenc megyéspüspök, az EPT elnöke, Törő András püspöki titkárt jelölte ki a titkári és jegyzői feladatok ellátására.

A főpásztor bevezető gondolataiban hangsúlyozta, a tanácsadói testület szerepe, hogy mérlegelje a feladatokat, és – megfontolás után – annak gyakorlati megvalósulását megvitassa. Mint az egyházmegye vezetője, fontosnak tartja az elkötelezett hívő emberek aktív részvételét, tanácsait a pasztorális feladatokban, majd ismét a törvénykönyv szavait idézte: „Azokat a krisztushívőket, akiket a pasztorális tanácsba küldenek, úgy válasszák ki, hogy teljességében és valóban tükrözzék Isten népének az illető egyházmegyét alkotó részét, az egyházmegye egyes vidékeinek, a társadalmi viszonyoknak és foglalkozásoknak, valamint az apostoli munkában való egyéni, illetve közösségi részvételnek a figyelembevételével.”

Palánki Ferenc püspök atya XVI. Benedek pápa gondolataira utalva hangsúlyozta: az első alkalom a találkozás,

mint ahogyan a keresztyén élet kezdete az élő Krisztussal való találkozás. Találkozhatunk Vele a szentségekben, a másik emberben és az egyház közösségében. Amikor Jézus először találkozott

a tanítványaival, átformálta, megáldotta őket, és utána küldte el apostolait a világba. Ez a közösség is először Jézussal találkozik, hogy a tagjai megismerjék egymás gondolatait, Jézus szándékait, hogy megújult szívvel, lendülettel tudjanak továbbmenni. „Mi a győztes csapat tagjai vagyunk, hiszen a mi Urunk legyőzte a halált, és bennünket arra hív, hogy ezt az örömhírt tudassuk minden emberrel. Ma olyan világban élünk, ahol ezzel nem törődnek az emberek. Nekünk mégis, akár alkalmas, akár alkalmatlan, az evangélium jó hírért kell hirdetnünk a személyes elkötelezettségünk és a közösségben való tevékenységünk által” – fogalmazott a főpásztor.

Ezután a megyéspüspök javaslatára – a jelenlévők rövid bemutatkozása után – a közeljövőre vonatkozó (2017-es pasztorális terv) és hosszabb távú feladatokról tanácskoztak.

Elsőként a Szent László-év központi eseményének megszervezésére koncentráltak. 925 évvel ezelőtt Szent László király összehívta a szabolcsi zsinatot, hogy megerősítse és megújítsa a magyarországi egyházat és irányt mutasson. (Szabolcs település a Szent László király oltalma alatt álló Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye területén található.) Ennek emlékére 2017. június 24-én, szombaton délelőtt 11-kor ünnepi szentmise lesz a szabolcsi földvár melletti szabadtéri színpadon, amelynek főcelebránsa Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek lesz. A szentmisén részt vesznek a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai, valamint a határon túli egyházmegyék püspökei is. A szentmisén a Győri Egyházmegye Szent László-ereklýje is jelen lesz. Palánki Ferenc püspök az egyházmegye részéről a

központi rendezvény koordinátoraként Felföldi László általános helynököt jelölte ki.

A megyéspüspök felhívta a figyelmet a Szent László gyalogos zarándoklatra is, amelyben történelmi vonatkozásban Debrecen is érintett. Ugyanis a magyar királyok Debrecenből a Szent András-templomtól (mely a mai Református Nagytemplom helyén volt) gyalog mentek Nagyváradra Szent László király sírjához.

Ezt követően szó esett más egyházmegyei és rétegpasztorációs programokról, a lelkiségi mozgalmak működéséről, jövőjükéről.

A találkozó befejezésekor Palánki Ferenc megyéspüspök megköszönte a tanács tagjainak a részvételt, majd kérte, feladatként gondolkozzanak azon, hogyan és milyen életképes pasztorális feladatokkal lehetne az egyházmegye lelki életét fejleszteni.

Kovács Ágnes

IN MEMORIAM

**Dióssi Géza Kornél O. P.
domonkos szerzetespap**

Dióssi Kornél atya életének 75. évében, szerzetesi fogadalmas életének 53. évében, papságának 51. évében 2017. február 10-én hazatért a Mennyei Atya házába.

Dióssi Géza Kornél atya 1942. május 15-én született Kolozsváron. Esztergomi és egri szemináriumi évei során ismerte meg az akkor illegalitásba kényszerített rendet. 1964. július 5-én tett egyszerű fogadalmat. Papszentelésére 1966. július 5-én került sor Egerben. Örökfogadalmát 1967. július 5-én tette le, aranymiséjét pedig 2016 nyarán ünnepelte.

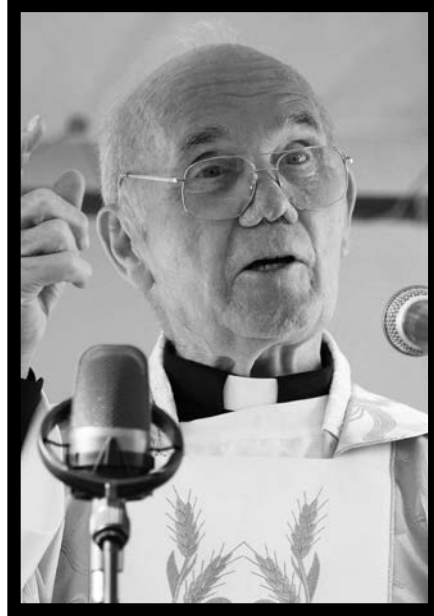
1989-ig az Egri Egyházmegyében végezte kápláni majd plébánosi szolgálatát. Ezután Kárpátaljára, Munkácsra ment misszióba, ahol tanúja lehetett a lelki fellendülésnek, melyben tevékeny szerepet vállalt a lelkigondozás és az építkezések, felújítások terén. 1995-ben hazatért a rend soproni kolostorába. 1996. november 24-től 2000. augusztus 31-ig a debreceni Szent László Domonkos Plébánián, majd 2005-ig Budapesten a domonkosok Thököly úti plébániáján volt plébános és házfőnök. 2005-től haláláig a soproni domonkos közösségben élt. Egyre súlyosbodó betegségét türelemmel viselve nem vonta ki magát a szerzetesi és lelkipásztori szolgálatból. Temetése 2017. február 22-én volt Budapesten. Kedves templomában, a Rózsafüzér Királynéja-templomban a lelkiüdvéért bemutatott szentmise főcelebránsa Majnek Antal munkácsi püspök volt. Földi maradványai a budapesti Új Köztemetőben, a domonkos parcellában nyugszanak.

A Debrecenben töltött négy éve alatt jó pásztora volt a plébániának, és mindig is jó kapcsolatot tartott fenn az egyházmegye papjaival, nem felejtkezve meg a kárpátaljai hívekről sem. A Megtestesülés-templom építése munkálataiban aktívan részt vett, felvállalva a környék lelkigondozását is. E templomnak is, szentelése után, 2003-ig ő volt a plébánosa.

A sok-sok eseményt, az imaórákat, a zarándokutakat, előadásokat, ünnepségeket megköszönve, emléket szívünkben őrizzük a feltámadásba vetett hitünkkel.

*Havas Lászlóné
Szent László Domonkos Plébánia,
Debrecen*

In memoriam Dr. Békési Sándor nyugalmazott plébános

**Dr. Békési Sándor címzetes apát, címzetes főesperes, nyugalmazott plébános, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye legidősebb, legtekin-
télyesebb tagja, nestora volt, hosszú papi évei alatt minden szolgálati helyén megbecsülést szerzett. 2017. február 25-én életének 96., áldozópapságának 73. évében szentségekkel megerősítve hazatért Urához és Istenéhez a Fejér Megyei Szent György Oktató Kórházban.**

Békési Sándor 1921-ben Nagykállóban iparos családban született. A mindennapi ministrálás élménye, az imádságos, vallásos ötgyermekes családi élet már hétéves korára kimondatta vele a papi hivatás iránti vágyat. Nagykállói tanulmányai után az egri ciszterci gimnáziumban tanult 1936–40-ig.

„Áldom az Istent, hogy megismerhettem őket, mert amikor ‘36-ban édesapám meghalt, a tanárok szinte gondomat viselték. 5-en voltunk testvérek.”

1940-ben leérettségizett, és Budapesten végezte el teológiai tanulmányait. „1946-ig voltam Pesten, ott ért a háború is, a szemináriumban tanuló

70–80 papnövendéknek az óvóhelyen tartották az előadásokat.”

1944-ben az orosz hadsereg közeledése miatt december 24-én pappá szentelték Budapesten. Először Kisvárdára került hitoktatónak, majd '48-ban Miskolcra.

„1948 a fordulat éve volt, az idős emberek ezt jól tudják. Akkor még hat-ezer katolikus papja volt az országnak, most csak kettőezer. A tizenegyezer szerzetesi hivatásból ezer-ezerötszáz maradt. Államosították az iskolákat, feloszlatták a szerzetesrendeket. Miskolcon az egyik hittanórán tett ártatlan kijelentésemért demokráciaellenességgel, államellenességgel vádoltak, és elhelyeztek közel húsz évre egy távol eső helyre, Kékcseré. Akartam hinni azt, hogy »Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa« (Mt 5,10). Soha nem zúgolódtam. A püspök úrnak tett engedelmességre esküt tettem, ott volt jó, ahová küldött. Következő állomásom Kállósején volt, és végül Ajakra kerültem. Ajakon 28 évet töltöttem. Innen Győrbe, majd a nyugdíjas éveimben Budapestre kerültem, ahol aktív lelkipásztori szolgálatot végzek.”

„Az Isten a tenyerén hordott engem, mert sok mindentől megmentett. 1939-ben az orvosom azt mondta, annyira gyenge a szívem, hogy nem javasolja a papi hivatást. De én pap akartam lenni, és lám, a vasmisémet végzem. Optimista vagyok? Igen! Rövid távú? Nem, hosszú távú. A pokol kapui nem vesznek erőt az egyházon! Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig. Tessék ezt elhinni! Sok mindent kibírt már a magyar nép, a jó Isten továbbra is velünk lesz.” (Elhangzott: Ajakon, 2009. szeptember 20-án, szolgálatának 65. évéért mondott hálaadó szentmiséjén.)

*Sajtóiroda
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

Mennyei Örömhírnök

Ferenczi Éva emlékére (1981-2017)

Nem is olyan régen történt, hogy nagy zúgolódás és készülődés támadt egyszerre az Égben és a Földön. Szinte egyik napról a másikra a Föld számos tájáról több százan kezdtek el imádkozni egy különleges leányért, akinek a teste súlyos betegséggel küzdött. De nem is akárhogy imádkoztak, hanem tiszta szívből és egységben. Oly nagy szeretettel és erővel, hogy az imák a Menny szinte minden szegletéből visszhangzottak. Sok-sok ember térden állva esdekelt, ki csendesen a szobájában, ki a templom padjában csoportosan, többen voltak, akik szentmiséket ajánlottak fel, és mindannyian magasztalták a mennyei Atyát. A szentek is egymást kérdezték odafenn, hogy ki lehet ez a fiatal lány, akiért ennyi szív tárul ki és emelkedik az Égbe. Sok esdeklő lélek akadt, akinek dicsőítő és kérő éneke oly tisztán szállt fel a Magasba, hogy ez az angyalok szívét is megérintette. Így ők is bekapcsolódtak az énekbe, és alászálltak az Égből, hogy a beteg leány ágyánál énekükkel enyhítsék testi fájdalmait, szebbé tegyék lelke készülődését, vele együtt áldják az Urat, és adjanak hálát az Ó nagyságáért.

És egyszer csak maga az Úr szólt a leányhoz: „Gyere haza, gyermekem, várlak nagyon, szeretnélek angyalaim közé emelni, megjutalmazni, a mosolyodat színről színre csodálni! Most már idefönt van nagyobb szükségem rád. Készítem neked a helyet, hisz annyira szeretlek Téged!”

A leány visszaemlékezett: „Valóban, Uram, nagyon szép életem volt és oly sok ajándékot kaptam Tőled: egy csodálatos családot, kikre mindig számíthattam; barátokat, kikkel együtt nevettem és sírhattam és kikkel Rólad beszélgettem. Egy imacsoportot, ahol lelkem minden gondolatát megoszthattam. Zarándoklatokat, ahol még közelebb éreztem magam Hozzád, Istenem. Közösségeket és evangelizációs alkalmakat adtál nekem, ahol munkámmal egy kicsit én is építhettem a Te országod. Lelkigyakorlatokat, amiket tartottam, és amiken részt vettem, hogy egyre jobban megismerhessük csodáidat. Sok nehézséget és súlyos betegséget is adtál, hogy keresztm alatt is a Te dicsőséged hirdethessem.

Uram, így, visszatekintve látom, hogy mindig ott voltál velem. De mi lesz a Földön maradókkal? Azzal a sok szívvel, kik most Hozzád imádkoznak, és imaszándékokat egészségemben és betegségemben is rám bízta? Mi lesz a családommal és barátaimmal, ha én már nem leszek velük? Én odafentről továbbra is imádkozni fogok értük, és remélem, hogy ők is beszélgetnek majd velem. De mi lesz, ha az élet rögzös útján elbuknak?”

„Ne félj, gyermekem, te mindenre megtanítottad őket, amit rád bízam. Megtanítottad őket szívből imádkozni és a Szentírást szeretni. Sokakat felneveltél a hitben. Hirdetted az Evangéliumot mindenhol, amerre jártál. Imát vállaltál, szolgáltál, békítéssel. Azt tanítottad mindenkinek, hogy boldogságra teremtettem őket, már a Földön is. Az életeddel, a jelenléteddel az Én dicsőségemről és az Örömhírről tanúskodtál nekik. Mindezt úgy, hogy közben magad sugározta ezt az Örömet, az Én örömet. Megmutattad, mi az alázat, a teljes elfogadás, az együttérzés és a vigasztalás. Betegségedben a betegtársaidra, orvosaidra is nagy hatással voltál; a hozzád érkező látogatók feltöltődtek közeledben, kezdtek mind jobban értékelni az életet, és engem – rajtad keresztül – még jobban szeretni. Na, és a vidám táncod! És éneked! – mosolygott az Úr. – Még kórházi ágyadon is engem dicsőítettél, amikor gitárszóval leptek meg barátaid. A kacagásod! Olyan csengő volt, hogy kihallatszott a klinika folyosójára! És az ölelésed! Elmerült benne, aki kapta; az életet hirdetted vele.

Életedet és szenvedésedet másokért ajánlottad fel. Szüntelenül buzdítottad őket, hogy ne féljenek kérni Tőlem. Továbbadtad nekik ígéreteim, és mindezt betegséged súlyos keresztjét hordozva, de közben átölelve azt.

„Uram, arra kérlek, hogy add nekik a Te Örömet és Békességét. Én kész vagyok hazatérni Hozzád, csak ígérd meg, hogy megvigasztalod őket, és odafönt is imádkozhatok értük!”

Az Atya megnyugtatta a lányt: „Itt sokkal inkább közbenjárhatsz szeretteidért, üzenhetsz nekik, velük lehetsz bármikor, és ígérem, mindenki megtudja majd, milyen jó helyen vagy mennyei hazádban. Különleges

gyászunk lesz, meglásd. Érezni fogják jelenléted, hálátelt szívvel akarják majd folytatni az örökséged, tettekre váltani, amit tanultak tőled, és még buzgóbban fognak imádkozni.”

A leány pedig napról napra közeledett hazafelé, vitte a sok imakérést az Úr elé, szíve egyre jobban hasonlított az angyalokéhoz. Majd egyszer csak – lelkét magasra emelve – visszatért Teremtőjéhez.

Azon a napsütéses szombat reggelén, odafenn megjelent Éva: hófehér ruhája volt, és mosolygott. Immáron nem homályosan, hanem színről színre látta az Urat. Csengő kacagása pedig betölti az egész mennyei dicsőséget.

Kiss Edina és Papp Eszter

„A halál nem jelent semmit. / Csupán átmentem a másik oldalra. / Az maradtam, aki vagyok, és te is önmagad vagy. / Akik egymásnak voltunk, azok vagyunk mindörökre. / Úgy szólíts, azon a néven, ahogy mindig hívtál. / Beszélj velem, ahogy mindig szoktál, / ne keress új szavakat. / Ne fordulj felém ünnepélyes, szomorú arccal, / folytasd kacagásod, / nevéssünk együtt, mint mindig tettük. / Gondolj rám, kérj, mosolyogj rám, szólíts. / Hangozzék a nevem házunkban, / ahogy mindig is hallható volt. / Ne árnyékolja be távollágtartó pátosz. / Az élet ma is olyan, mint volt, ma sem más. / A fonat nem vágta el semmi, miért lennének a gondolataidon kívül, / csak mert a szemed nem lát... / Nem vagyok messze, ne gondold. / Az út másik oldalán vagyok, lásd, jól van minden. / Meg is fogod találni a lelkemet, és benne egész letisztult szép, gyöngéd szeretetemet. / Kérlek, légy szíves... ha lehet, töröld le könnyeidet, / és ne sírj azért, mert annyira szeretsz engem.” (Szent Ágoston)

Bűn és bűnhődés Arany János balladáiban

200 évvel ezelőtt, 1817-ben született Arany János. A kerek évfordulók mindig sürgető kötelességgel ösztönzik az utódokat, hogy a múltat felidézve emlékezzenek, és ha íróról, költőről van szó, újraolvassák műveit, felidézzék korának történelmi körülményeit, irodalmi áramlatait, a nemzeti hagyományban betöltött szerepét, azt az irodalmi emléket, ami műveiből kiáradt, a gondolatokat, az eszmét, amelyet örökül hagyott.

1849 nyarán a segesvári csatában elvesztett Petőfi Sándor. Az elvesztett költő-barát és a magyar szabadság ügyének vérbefojtása duplán megviselte az érzékeny lelkű lírikust. Arany János költészetének 1849-et követő szakasza mindenesztől az önkényuralom korszakára esik.

Nem véletlen tehát, hogy a mély eszmeiséget hordozó remekművek egyrészt a magyar történelem tragikus sorsát felidéző történelmi balladák, másrészt a mélylélektani ábrázolásokat felmutató népelet-balladák, ezek lesznek költészetének fő vonulatai. A ballada műfaji sajátosságait ismerve – a sűrített események, a szaggatott előadás-mód, a drámai párbeszéd, a balladai homály – nem is választhatott volna más, jobb formát mondanivalója számára.

Pályájának első szakaszában két balladájának eszmei tartalma az, hogy a költők, írók sohasem dicsérhetik az idegen zsarnokot. Nem teszi ezt meg Szondi két apródja, de **A walesi bárdok** sem éneklik a leigázó dicsőségét.

Ez utóbbinak az angol-walesi környezet a színhelye. A ballada megírásának oka, hogy Ferenc József magyarországi látogatásra készül. Arany János kapta a felkérést, hogy írjon dicsőítő köszöntőt erre az alkalomra. A költő nem tudja megírni a szabadságharcot vérbefojtó uralkodó dicsőimnuszát, a walesi tartományba látogató véreskezű Eduárd angol király történetét zokogja el. Amint a király megérkezik, a hivatalos fogadáson minden van „*mi jó falat / Szem-szájnak ingere*”, de a nép által gyűlölt király megtapasztalja a protokollon túli hűvös fogadtatást. Hiányolja a dicsőségét, nagyságát magasztaló énekeket. „*Hol van, ki zengje tetteim – / Elő egy velszi bárd!*” Három énekes költő szólal meg ezután. A pusztításért a királyt vonják felelősségre, és az áldozatokat sirtatják el. A király elégedetlen, az első két énekest a kemény szavakért máglyára küldi. „*De vakmerőn, s hívatlanul / Előáll harmadik; / Kobzán a dal magára vall...*”.

Nem nehéz felismernünk, hogy ez a bárd maga Arany János, aki szemére veti az uralkodónak – mi már értjük, Ferenc Józsefnek – Petőfi halálát: „*Elhullt csatában a derék – / No halld meg, Eduárd: / Neved, ki diccsel ejtené, / Nem él oly velszi bárd.*” Az idegen zsarnok szörnyű bosszút áll. A parancsát megtagadó énekeseket mind máglyára küldi. „*Ötszáz, bizony, dalolva ment / Lángsírba velszi bárd, / De egy se bírta mondani, / Hogy: éljen Eduárd.*”

Néhány költői kép is utal a magyar viszonyokra, mint például a keresztbe rakott gabona hasonlata. (A keresztbe rakott kévek formáját Angliában nem ismerik.)

A ballada befejező motívumaként a bűnhöz tartozó bűnhődés, a méltó büntetés sem marad el. A Londonba visszatérő királyt rémképek gyötrik, s állandóan a máglyára menő dalnokok énekét hallja. Síppal, dobbal, harsogó harsonával akarja elűzni a szörnyű hallucinációit, de hiába, „*...Riadó kürtön át: / Ötszáz énekli hangosan / A vértanúk dalát.*”

A bűn és bűnhődés emberi tragédiáját mutatja fel az **Ágnes asszony** című ballada. Témáját egy személyes élményéből merítette a költő. Geszten látott egy örült parasztasszonyt, aki állandóan mosott valamit a patakban. Maga a tragikus történet csak lassan, a balladai homály „*jóvoltából*” bontakozik ki. A kezdő sorokban a véres lepedőjét eszelősen mosó Ágnes igyekszik megszabadulni a szörnyű látványtól, és titkolni a történeteket. Később tudjuk meg, hogy Ágnes asszony a szeretőjével megölette megunt férjét. A véres lepedő víziója azonban rádöbbenti szörnyű vétkére. A tárgyaláson tudjuk meg, hogy mi történt valójában, és elhangzik a jogos és igazságos ítélet: „*Ő bitón fog veszni holnap, / Ó, ki férjedet megölte, / Holtig vízen és kenyéren / Raboskodva bűnhődöl te.*” Ágnes nem a bűnét tagadja, hanem véres lepedőjének kimosás-kötelességére hivatkozik. „*Fogva én itt nem ülhetek... / Mocsok esett lepe-*

dőmön, / Ki kell a vérfoltot vennem! / Jaj, ha e szenny ott maradna, / Hová kéne akkor lennem!” Ágnes büntetése nem a börtön, hanem a lelkiismeret-furdaló örület. „*Eredj haza, szegény asszony! / Mosd fehérre mocskos lepled; / Eredj haza, Isten adjon / Erőt ahhoz és kegyelmet.*”

Az őszikék korának megrendítő témájú balladája a **Tetemre hívás**. Egy szerelem vidámnak indult, évődő, ám tragikus befejezése: „*A radványi sötét erdőben / Halva találták Bárczi Benőt. / Hosszú hegyes tőr ifjú szívében; / »Íme, bizonyosság Isten előtt: / Gyilkos erőszak ölte meg őt!*» Édesapja, miután közel s távolban nincs gyanúsított, elhatározza, hogy az ősi babona szerint – ha a tettes az áldozat közelébe kerül, felfakad a seb – tetemrehívással fogja kideríteni, ki volt a fia gyilkosa. „*Mindenki gyanús nekem, aki él!*” – fakad ki komor fájdalommal.

Az apa parancsára sokan állnak a ravatal előtt, de „*Marad a tört vér, fekete folt.*” „*Jöjjön utolszor szép szeretője, / Titkos arája, Kund Abigél!*” / *Jó; – szeme villan s tapad a törre; / Arca szobor lett, lába gyöker. / – Sebből pirosan buzog a vér.*” E pillanatban – immár az örület határán – a lány bevallja, hogy ő nem ölte meg a szerelmét, de a tört ő adta párjának, aki mindig az igenre unszolta őt. Meggondolatlanul, kacér módon, enyelegve „*megviccelte*”. Tettéknek tragikus következményét felismerve „*S vadul a sebből a tört kiragadja, / Szeme szokatlan lángot lövell, / ... / S vércse-visongással rohan el.*” Az ő büntetése is az örületbe torkoló lelkiismeret-furdalás.

Arany János, amikor balladáiban felmutatja a bűnök okozta tragédiákat, sohasem mulasztja el a jogos büntetés fájdalmas erkölcsi elégtételét.

Csermely Tibor

Arany János a debreceni Szent Anna-templomban

A dicső március 15-ére éppen kilenc hónapra, december 15-én Debrecenben megszületett Petőfi Zoltán, akit mindjárt születése másnapján, 1848. december 16-án katolikus szertartás szerint keresztelték meg a Szent Anna Plébánián. Keresztszülőként a református Arany Jánost és feleségét, Ercsey Juliannát jegyezték be. A keresztelési anyakönyv a plébánián ma is megtekinthető. Az épület falán pedig márványtábla emlékeztet az eseményre.

Papjaink az Egyház szívében

Róma az Örök Város, Rómát látni és meghalni, Rómában élni úgy, mint a rómaiak, Róma sem egy nap alatt épült, minden út Rómába vezet, a harangok Rómába mentek, és még sorolhatnánk számos soron keresztül a Rómával kapcsolatos szólásainkat, de talán most ennnyivel is be kell érünk, hiszen már ezekből is kitűnik, hogy Róma kétségtelenül a világ egyik legfontosabb városa volt mindig.

Minden egyházmegyének, de különösen a fiatal egyházmegyéknek jó bekapcsolódni az Egyház teljes közösségébe: érezni és élni a testvériséget a többi egyházmegyével, de különösképpen a rómaival, amelynek vezetője a mindenkor pápa. Ennek a kapcsolatnak számos kifejeződési eszköze van, többek között az, hogy az Örök Városban egyházmegyénk területéről is mindig vannak olyan hallgatónk Rómában, akik a papi hivatásra készülnek, illetve – felszentelt papként – további tanulmányokat folytatnak.

Jelenleg egyházmegyénkből hárman tanulunk Rómában: Nagy Csaba atya, Halász István és jómagam, Németh István mint seminaristák, visszatérő vendégként pedig Törő András püspöki titkár atya dolgozik itt a doktorátusán. Hárman két intézményben folytatjuk tanulmányainkat.

A Pontificium Collegium Germanicum et Hungaricum de Urbe, vagy rövidebb nevén a Pápai Német–Magyar Kollégium a világ első szemináriumainak egyike, amit III. Gyula pápa alapított, és ténylegesen Giovanni Morone kardinális és Loyolai Szent Ignác nyitották meg német kispapok számára 1552-ben, majd 1580-ban egyesült a magyar kollégiummal. A ház a mai napig a jezsuita rendre van bízva, ők kísérik az itt tanuló kispapokat, papokat. Itt tanult Pázmány Péter, a debreceni templomalapító Csáky Imre, Prohászka Ottokár, boldog Meszlényi Zoltán és még sokan mások. Jelenleg hetve-

nen élünk a házban: jezsuiták, nővérek, már felszentelt növendékek és papságra készülő seminaristák. A ház egy igazi európai szeminárium a 15 különböző országból érkező tanulóival, akik közül sokan magyar ajkúak (Magyarországról, Erdélyből és Délvidékről), németek és horvátok, de élnek velünk a régi Német Birodalom minden részéről és a régi Osztrák–Magyar Monarchia mai országaiból is. A ház nyelve azonban a német. A Kollégiumban a képzés 6 évig tart: 3 év alapképzés után 1 év pasztorális gyakorlat az otthoni egyházmegyében, majd 2-3 éves továbbképzéssel, licenciátussal zárul.

Halász István kisvárdai születésű III. éves kispap, ebben a tanévben érkezett meg a kollégiumba. Az első év mindig egy különleges megpróbáltatás, hiszen azzal kell számolni, hogy kötelezően meg kell mindnyájunknak tanulni németül és olaszul, emellett pedig nem árt a teológia miatt az angol nyelvnek az ismerete sem. Mindezeket pedig egy éves lelkeségi bevezető kurzus egészíti ki, ami az ignáci lelkeségbe enged betekintést.

Mint debreceni születésű kispap, 3. éve tanulok Rómában V. évesként, a diakónusszentelés küszöbén állok. Az egyetemi kurzusok és a szakdolgozat írása mellett különböző egyéb – a prédikálásra, gyónatásra felkészítő – tanfolyamokon is részt veszek. Idén októberben szentelnek diakónussá, majd egy éves otthoni gyakorlat, papszentelés után még visszatérek Rómába továbbtanulni.

Kis Magyarország Róma belvárosában

A másik intézmény a Pontificium Institutum Ecclesiasticum Hungaricum in Urbe, vagy rövidebb nevén a Pápai Magyar Intézet (PMI). A kollégium 1940-től fogad felszentelt papokat továbbtanulás-

ra (habár az intézmény története 1927-re nyúlik vissza). A Germanikummal ellentétben ez az intézmény teljesen magyar kézben van, falai között csak magyarok tanulnak (jelenleg azonban egy olasz pap is gazdagítja a közösséget családias hangulatban hiszen az idén csak 7 állandó lakója van a háznak, köztük Nagy Csaba atya. Kétségtelen, hogy a PMI a római magyar papok, kispapok, egyháziak otthona valamilyen szinten egy kis Magyarország Róma belvárosában.

Nagy Csaba atya korondi származású, már 6 éve egyházmegyénk papja, korábban szolgált Mátészalkán és a debreceni Szent Anna-plébánián káplánként, ettől az évtől tanul családpsztorációt.

De miért éppen Róma? Miben több ez a város? A legnagyobb ajándék, amit itt kaphat az ember, a katolicizmus: egyetemesség, teljesség, sokszínűség, változatosság a lelki életben is.

A kollégiumokban, az egyetemen a nemzetek kultúrája találkozik. A sokszínűség abban is megmutatkozik, hogy az egyetemi oktatás során egy teológiai kérdést mindig számtalan oldalról közelítenek meg. A sokszínűség nyilván súrlódáshoz, konfliktushoz is vezethet, azonban egy helyes szemlélettel akár életünk gazdagodását is szolgálhatja. Az egésznek nem lenne semmi értelme, hogy ha nem a jövőbeli szolgálatunk lenne a szemünk előtt: most próbálunk minél többet „magunkra szedni”, hogy majd később, mint a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye papjai, kamatoztatni tudjuk azok javára, akik otthon várnak minket, akik keresnek, problémáikkal küzdenek. Kérjük minden testvérünk imáját, hogy valóban sikerüljön gazdagodnunk a későbbi otthoni szolgálatra.

Németh István
V. éves papnövendék

Milyen a hiteles pap?

Káplánoknak tartottak továbbképzést Debrecenben

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye káplánjainak tartottak továbbképzését 2017. február 6–8-ig Debrecenben az egyházmegye püspöki hivatalában. Snell György esztergom–budapesti segédpüspök atya, a Szent István-bazilika plébánosa vezette a találkozót, ahol előadásokon és kötetlen formájú beszélgetéseken adta át a fiatal papoknak a saját meggyőződéséből megfogalmazott gondolatait és lelkipásztori szolgálatában szerzett tapasztalatait. A püspök atya az egyházmegye káplánjairól elismerően szólt, örült a közvetlenségüknek, elhivatottságuknak, és a képzés alatt arra irányította a figyelmüket, hogy mi az, amit ma a hívek elvárnak tőlük.

Az alábbiakban egy rövid beszélgetést közlünk, amelyben Snell György esztergom–budapesti segédpüspök atya összefoglalta a találkozón elhangzottakat.

Mi, papok, a hívekért vagyunk, „Krisztus követségében járunk” (2Kor 5,20), és feladatunk, hogy hirdessük az Ő szeretetét. Ha ezt meg tesszük, akkor tulajdonképpen betöltjük a hivatásunkat, mert a legfontosabb – különösen hangsúlyos ez a mai, egyre inkább hitetlen világban –, hogy hitelesen hirdessük az örömhírt. Kevesen kerülnek kapcsolatba egy pappal, annál is inkább döntő az ő hitelessége, mert ha nem is történik meg a megtérés egy ilyen találkozáskor, felmerülhet a másikonban a kérdés, hogy hol az igazság.

Hangsúlyoztam, mindezt tegyük sok szeretettel a szívünkben. Végtelenül szegény világban élünk, és itt elsősorban arra a szegénységre gondolok, amelyet a szeretet hiánya okoz. Az emberi szívben megfoghatatlan a szeretet. Az ember szenved ennek hiányától, a magányosságtól, a mellőzöttségtől, nincs, akihez szóljon. Hiába gazdag valaki, akihez szóljon. Hiába szenved a magánytól, ha vagyona miatt megközelíthetlenné válik, kevésbé állnak vele szóba, és ő is elzárkózik, féltve egzisztenciáját. Ez a legnagyobb

szegénység. Éppen ezért, ha Jézus szeretetével lépünk az emberek felé, akkor mindig nyert ügyünk van, mert az emberek hihetetlenül szomjaznak a szeretetre. Nem tudnék szeretet nélkül élni. Nekünk, papoknak, állapotbeli kötelességünk ezt hitelesen továbbadni.

– **Milyen a hiteles pap?**

– A pap az evangéliumot tanítja, ami alapvetően örömhír. Nem hiteles az a pap, aki semmilyen örömet nem tud a hívek szívébe belopni. Ha örömhírt hirdetek, akkor én magam is örülök. Szomorú ábrázattal nem lehet örömet hirdetni. Ez eleve nem hiteles.

Beszélgettünk egy szintén nagyon fontos kérdéssel, amely kísértés a mai papoknak. Sajnos, Magyarországon is vannak egyházmegyék, ahol napjainkban kevesebb papi hivatás születik, így egyre több feladat hárul papjainkra, több misét mondanak vasárnaponként, és mindez monotonná válik számukra. Nagyon kell vigyázni, hogy ez soha ne következzen be mert minden szentmise az istentisztelet a csúcsa.

– **Hogyan lehet ezen segíteni?**

– Meg kell találni a módját annak, hogyan lehet ezt áthidalni. Össze kell vonni a kevés lélekszámú szomszédos falvakat. Ma már legtöbb apróbb településen csak néhány hívő embert érintene ez a változtatás. Vas megyében előfordul, hogy egy plébániához 17 falu tartozik. Ott is próbálják racionalizálni a helyzetet; igénybe veszik a lelkipásztori kiegészítő szolgálatát is. Keresni kell a megoldást. Nem könnyű, de egyre inkább be kell erre rendezkedni.

– **A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyében a 2016/17-es tanévben 6 fő jelentkezett papképzésre.**

– Ez nagyon dicséretes és örömhír. Hazánkban, sajnos, vannak szemináriu-

mok, ahol ebben a tanévben senki nem jelentkezett. Ennek ellenére ne csüggedjünk, hanem imádkozzunk, bizakodjunk és gondoljunk arra, hogy az Egyház 12 fővel indult el. Az állandóan változó történelem azt igazolja, hogy időnként megfordul ez a tendencia. Jelenleg a világ a pénz rabságában rossz irányba halad, a vesztébe rohan.

Az elmagányosodás szintén veszélyes egy pap életében. Fontos, hogy legyenek barátai, alakítson ki kapcsolatokat paptársaival is, akik a legközelebb állnak hozzá. Számptalan helyzetet csak a hasonló nehézségekkel, és abban tapasztalatot szerzett lelkipásztor barátival tud megbeszélni dolgokat, azzal, aki őt teljesen megérti. Ehhez szükséges, hogy tartsuk a kapcsolatot, figyeljünk és törődjünk egymással. Ez nagyon fontos, mert ennek elhanyagolása után bekövetkezik az elmagányosodás. Hiába van a pap körül sok hívő, mégis egyedül van. A magány rossz tanácsadó.

– Milyen tanácsokkal szolgált a püspök atya a plébános–káplán kapcsolathoz?

– Az eddigi plébánosi szolgálatom alatt igen sok káplán atyának egyengettem az útját. Fontosnak tartom, hogy a plébános paptársának nézze a káplánját, a káplán pedig tisztelettel viselkedjen. Paptestvéri szeretettel és kölcsönös bizalommal legyenek egymás iránt.

Ez a hívek tekintetében is nagyon fontos, hiszen ők megérik, hogy milyen a munkatársi kapcsolat köztük. Volt rá példa, hogy egy hívő az esti órákban azért hívott fel telefonon, hogy kifejezze, milyen boldogság látni a jó kapcsolatot a plébánián szolgáló papok között, akik egyet akarnak, egy célért dolgoznak. Ugyanúgy a feszültséget is megérik.

Sokszor látom, hogy a plébánosokat az is zavarja, hogy a fiatal papot a hívek jobban szeretik a lendületes vitalitása miatt. Én alig várom, hogy ez megtörténjen, és inkább arra bátorítom a híveket, hogy mihamarabb megszeressék a káplánokat. Én személyem elleni sérelemnek érzem, ha nem szeretik őket eléggé, mert én nagyon szeretem őket. Nyilván nem lehet ezt erőszakkal elvárni a hívektől, de rá lehet irányítani a figyelmüket arra, hogy a káplánoknak is fontos, hogy szeretetet kapjanak.

Továbbá az is elengedhetetlen, hogy ha nem értenek egyet valamiben, akkor azt azonnal beszéljék meg. Nem szabad hordozni magunkban a sérelmet, nem maradhat tüske a szívünkben, nincs értelme magunkkal hurcolni. Ebben is példát kell mutatni a híveknek. Nemhogy harag, de nyoma sem lehet sértődésnek, tüskének a plébános–káplán kapcsolatban. A véleménykülönbségek természetesek, mint

a családban; nem lehet mindig boldogító egyetértés, de ez így van rendjén.

Nemeskeresztúron 20 év plébánosi és 13 év kápláni szolgálatom után azt láttam, hogy amit káplánként megtehettem, plébánosként már nem tehetem meg. Előfordult, hogy káplánként megdorgáltam a híveket – hozzáteszem, nem ok nélkül –, és plébánosként azt tapasztaltam, hogy vannak dolgok, amiket másképp fogadnak tőlem, mint a káplántól. Már jó ideje nem bántottam őket és szóvá tettem: „Az atyja már nem szeret bennünket?” Ők azt mondták, jó katolikusok szeretnének lenni, és azért vannak a papjaik, hogy mondják meg, hogyan kell viselkednünk. A paptól várják a tanítást az igazságról.

A hívek mindent tudnak rólunk előtük nyitott könyv az életünk. Mindenre, a pusztá létünkre is odafigyelnek. A viselkedésünk, mentalitásunk, őszinteségünk, nyíltságunk üzen és példaként áll előttük.

Az egyházmegyei káplántovábbképzésen a Debrecen Televízió munkatársai felvételeket készítettek a jelenlévő káplán atyák igemagyarázatairól, amelyet a későbbiekben az Erőnk Forrása című magazinműsor római katolikus adásában fognak viszontlátni.

*Kovács Ágnes
egyházmegyei sajtóiroda*

Fiatalok találkoztak szerzetes közösségekkel Nyíregyházán

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye Ifjúsági Irodája Fiatalok és Szerzetesek Találkozóját rendezte meg 2017. február 4-én a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya Plébánián. A találkozón az egyházmegye területén szolgáló Vianney Testvérek a Tisztuló Lelkekért krisztushívők egyházmegyei jogú hivatalos társulása, a Kamilliánus Nővérek és a Segítő Nővérek tagjai, valamint a budapesti székhelyű Shalom katolikus közösség vett részt.

Az összejövetel vidám, kötetlen formájú kávéházi hangulatban telt, ahol közel hatvan fiatal ismerkedett a szerzetesek életével. A találkozó célját Nagy Zsolt atya, ifjúsági referens úgy fogalmazta meg, hogy egy személyes, közvetlen ismerkedést terveztek, amely lehetőséget ad arra, hogy a fiatalok előtt életszerűvé váljon – a papi, szerzetesi hivatás megismerésével – az Isten melletti elköteleződés és az egyházban való szerepvállalás. A kávéházi beszélgetés során a diákok papok, szerzetesek életét is megismerhették, amely azt is mutatja, hogy az Isten a legkülönbözőbb módon hív meg a hivatásra.

A nap során Hollósy Tibor történész, középiskolai tanár átfogó képet adott az európai szerzetesrendekről. Az előadás után Nagy Zsolt atya megjegyezte, minden kornak megvan a maga krízise, amire mintegy válaszként születtek a szerzetes közösségek. Létrejöttek – többek között – a szegényeket, a betegeket, a kallódó fiatalokat felkaroló rendek, az oktatásban tevékenykedők, a hitvédők, de hídépítő rendről is hallottunk. Napjaink sem mentesek a krízisektől, amire – megoldásként – közösségek szerveződnek. Ma a fiatalok nehézségeivel találkozunk, életvezetésükben, hivatástisztázásukban általános a bizonytalanság, a tanácstalanság. Annál is inkább jelent ez krízist, mivel ők fogják alakítani a jövő társadalmát, egyházát.

Ebben segít a fiatalok evangelizálására alakult a Shalom Katolikus közösség is, akik a találkozó meghívott vendégeként bemutatkoztak.

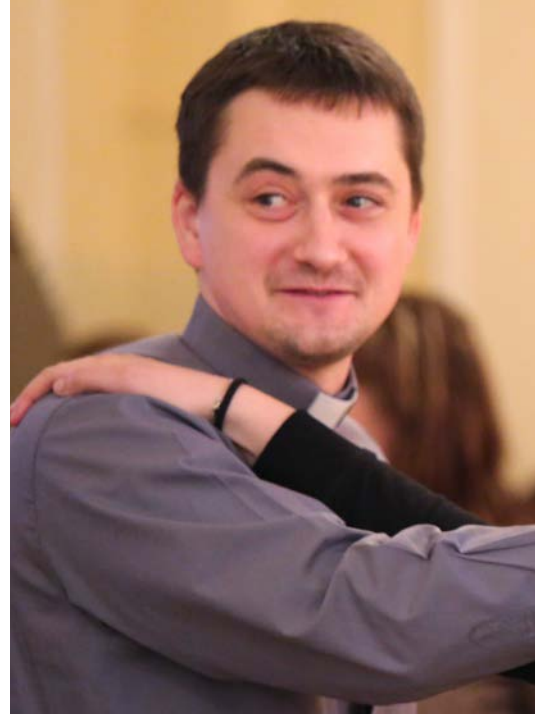
Katolikus Shalom-közösség

A vidám és elkötelezett, karizmatikus lelkiségű közösség több mint 30 évvel ezelőtt alakult Brazíliában. Négy tagja évekkel ezelőtt misszionáriusként érkezett Magyarországra, megtanulták a magyar nyelvet, és azóta Budapesten tevékenykednek. Mára már magyar fiatalok is csatlakoztak hozzájuk. Lelkiségük középpontjában a Béke, „Shalom” áll, ezzel azt a békét hirdetve, melyet a feltámadt Jézus adott a tanítványoknak, amikor a jól ismert „Békesség nektek!” (héberül: shalom) szavakkal köszöntötte őket.

A közösség előadásokat, lelkigyakorlatokat, bulikat, kirándulásokat, koncerteket, színdarabokat, tábortokat és mindenféle olyan kreatív, fiatalos, lendületes programot szervez, amik vonzóak lehetnek a magyar fiatalok számára. A céljuk, hogy sokszínű és új módokon, az öröm nyelvén szólítsák meg azokat – vallásos és nem vallásos háttérből jövőket egyaránt –, akik még nem ismerik Krisztus szeretetét. Tevékenységük fő célja tehát az evangelizáció és az új evangelizáció a fiatalok körében.

A közösségről bővebben: <http://www.comshalom.org/hu/katolikus-shalom-kozosseg-budapesti-misszio/>

A találkozón a közösség egy tagja, Bisztrai Fanni tett tanúságot arról, hogyan hívta meg őt Isten. „Vallástalan családban nőttem fel szüleimmel sokat veszekedtünk. Ekkor lépett az életembe egy fiú. A mai világ túlfűtött a szexualitásban, szenvedélyekben (alkohol), és bár nagyon nehéz erről beszélni, de mi is azon az úton jártunk. Kapcsolatfüggő lettem, mert szeretethiányban szenvedtem; sem a szüleimtől, sem mástól sem kaptam szeretetet. Csak a külsőségek számítottak az életemben.

Egyik alkalommal egy szentségimádáson vettem részt a Katolikus Shalom-közösségben, és még aznap megváltozott az életem. Ezt mások is látták rajtam, és az imaesten értem imádkoztak. Megdöbbenő volt számomra, hogy elfogadtak olyannak, amilyen voltam. Ez nagyon boldoggá tett, és elkezdtem járni a közösségbe, beszélgettünk az imádságról, arról, hogy milyen Jézussal élni, és azóta is ezen az úton haladok.

Ezután a barátommal elmentünk egy előadásra, amely a test teológiájáról szólt, és ott hirtelen átalakult bennünk minden, megszületett a szívünkben annak vágya, hogy szakítsunk előző életünkkel, és tisztaságban éljünk. Megerősödött a kapcsolatunk. A megtérésem előtt kapcsolatfüggő voltam, és ezen az úton járva mutatta meg nekem Isten, hogy nem kell senkitől függnöm a világban, hanem csak Tőle. Megadta nekem ezt a szabadságot még a kapcsolatomban is. Ez egy olyan csodála-

tos út volt Jézussal, ami még mindig tart, és várom, hogy továbbmenjen. Kaptam egy érintést, egy akaratot. Nagyon szeretném megerősíteni annak tényét, hogy a közösség talált ránk és tart meg a világban olyan erővel, amire egyedül képtelenek lennénk. A szexualitás nagyon erős szenvedély, és nehéz róla lemondani. Különösen nekünk, akik nem a másik lelkét szerettük, hanem önmagunkat, és nem adtunk, hanem csak vártuk az ajándékot a másiktól. Most hetente találkozunk a közösséggel, és ez megtart bennünket Jézus szeretetében. Az Isten valaki által természetes dolgokon keresztül hív bennünket, és nem kell a csodákra várnunk. A fiataloknak kevés alkalmuk van arra, hogy találkozzanak Istennel, a közösség erejével.”

A tanúságtétel után tánccal evangelizált a közösség, vidám hangulatot teremtve, majd mindenki elcsöndesedett a szentségimádás során.

A részt vevő diákok közül Suller Zsófia és Gincsei Réka, a nyíregyházi Szent Imre Gimnázium diákjai kérdéseinkre elmondták, különleges, örömteli pillanatokot éltek át a találkozón, megerősítette a hitüket, és továbbléptette őket a krisztusi úton. Hangsúlyozták, hogy jó egy ilyen közösséghez tartozni, mert ez megtartja a fiatalokat, míg egy másfajta közösség visszahúzó erő is lehet. Mint mondták, mindig befolyásolja az embert a közösség döntése, és általában a kényelmi szempont dominál.

Egy pillanat alatt megváltozhat az életed

„Fontosnak tartom, hogy mindamellett, hogy rendszeresen járok hittanra, az ilyen alkalmak megerősítsenek bennünket. Szerencsére olyan családban születtem, ahol nem volt kérdés a hit, a hittanóra, a vasárnapi szentmise. De itt megtapasztalhattam, mint ahogy a tanúságtételben is elhangzott, az sem lehetetlen, ha valaki felnőtt korban tér meg. Kicsit elszégyelltem magam, hiszen nekem mindig minden egyértelműen adott volt, mégis sok-sok bizonytalanság vett körül, kérdéseim voltak. Fanni megmutatta, ha rábízunk magunkat az Istenre, végtelenül egyszerű minden. Egy pillanat alatt megváltozott az életem, és lelkesen, szinte nevetve mondta, hogy ő milyen boldog és mennyi erőt ad neki az Úr. Számomra ez tanulságos volt, többet kaptam, mint amit vártam ettől a találkozóztól, mélyen megérintett.” (Suller Zsófia)

„Nagyon megható volt a szentségimádás, el sem tudom mondani, mennyire

közel kerülünk ilyenkor Istenhez és azokhoz, akikkel fél órával azelőtt még nem is ismertük egymást. Isten szeretetében testvérek vagyunk. Láttam, hogy nagy hatással volt mindenkire a közös találkozás az Úrral. A barátaimat, iskolatársaimat is arra fogom ösztönözni, hogy ki kell tartani a jó mellett, és hogy annyira nem szörnyű az élet, mint ahogyan azt néha gondoljuk. Néha nehéz, csapongunk, nem tudjuk, melyik a mi utunk, de ezek a találkozások megmutatják, hogy semmitől nem kell félnünk, mert ha Isten velünk, akkor ki ellenünk. A tanúságtétel is megerősített. Nem egy olyan fiatal mondott hasznos tanácsokat, akinek mindig minden sikerült, és szépen alakult az élete, hanem olyan, aki korban is közel áll hozzánk, és megélte azt az oldalt, ami nem Isten mellett van.” (Gincsei Réka)

Kovács Ágnes

„Élet az egyházban!”

Ezzel a címmel hirdetett hittanversenyt a debreceni Szent Anna-főplébánia és a debreceni Szent József Gimnázium, Általános Iskola, Szakgimnázium és Kollégium a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye területén működő egyházi általános iskolák és gimnáziumok gyermekei, tanulói részére.

A csapatversenyekhez kapcsolódóan több vizuális feladatot is kaptak a résztvevők. Ezek közül rendkívül látványos volt az ötödik és hatodik évfolyam mozaikkészítő pályázata, a hetedik és nyolcadik évfolyam képregényei, és nagyon népszerű volt a kilenc-tizenkettedik évfolyam videópályázata, ahol Szent Pál életének jeleneteit kellett rövidfilmen megjeleníteniük.

A verseny szervezői: Bancsi Zoltán iskolalelkész, Feketéné Nagy Magdolna és Szalontainé Virágh Viktória hitoktatók, valamint a Szent József Gimnázium munkatársai voltak. Köszönjük áldozatos munkájukat!

„100 ÉVES FATIMA” RAJZPÁLYÁZAT

Lakatosné Virág Gabriella tanárnő beszámolója szerint nagy népszerűségnek örvendett az egyházmegyei hittanverseny keretében meghirdetett rajzpályázat is. A verseny a „100 éves Fatima” címet viselte, és négy korcsoport csodaszép rajzaiból választhattuk ki a legjobbakat.

Több mint háromszázötven rajz érkezett, korosztályonként négy pályamunkát díjaztunk, de a nagyszámú jelentkező miatt több megosztott helyezést is kellett adnunk.

Minden pályázónak és felkészítő tanáraiknak gratulálunk a gyönyörű alkotásokhoz.

Molnár Katalin, EKIF-főigazgató

A „Segítő diákok” 2016 pályázat győztesei között van a kisvárdai Szent László Gimnázium

A katolikus iskolák az oktatáson kívül katolikus nevelési elvek átadását is fontosnak tartják. A nevelés egyik színtere és eszköze az is, ha diákjaink megismerik mások nehézségeit, szenvedését, és megpróbálnak felelősséget vállalni ezekért az embertársainkért. Ha tudnak, a saját eszközeikkel is segítenek nekik. Ennek a karitatív munkának hosszú évek óta vannak hagyományai a kisvárdai Szent László Katolikus Gimnáziumban és Szakgimnáziumban.

Az iskolai közösségi szolgálat keretében az érettségi vizsgára jelentkezés feltétele ötven óra közösségi szolgálat teljesítése. A Szent László Katolikus Gimnázium és Szakgimnázium évek óta példamutatóan végzi ezt a tevékenységet, és – többek között – jó viszonyt ápol a mándoki Ápoló-gondozó Otthonnal. Kerezsi Béláné tanárnő ezzel a tevékenységgel pályázott és ért el országos második helyezést.

Az iskola célja, hogy a diákok elfogadják sérült, fogyatékossgal élő embertársaikat, ezt a személyes kapcsolat segítheti elő. A 9. évfolyamos tanulók osztályfőnöki órán ismerkednek meg ezzel a lehetőséggel, majd havonta egy-két alkalommal látogatják a mándoki intéz-

ményt. Nemcsak a hétköznapi egyszerű találkozásai (közös kézműves tevékenység, játék, sport, tánc) kapcsolják össze a két intézményt, hanem az ünnepek is (mikulás, karácsony). Sokan a kötelező 50 óra elvégzése után is eljárnak Mándokra, de olyan is akadt, akinek a pályaválasztását is befolyásolta ez a tevékenység.

Diákjaink úgy érzik, rengeteg szeretetet kapnak ezeken az alkalmakon,

a sérült embertársaiknak pedig színebbé válik az élete. „Az emberi segítség nemcsak agyi javakban, hanem figyelemben és szeretetben is áll” – írta dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom–budapesti érsek. Köszönjük mindazok munkáját, akik lehetővé teszik ezt a szolgálatot!

Suba István

Keresztény Ifjúsági Találkozó, 2017, Debrecen

A debreceni Szent József Általános Iskola, Gimnázium, Szakgimnázium és Kollégium adott otthont 2017. március 18-án a 2017. évi Keresztény Ifjúsági Találkozónak. A vendéglátó intézmény alapítása 20. évének eseményeit zárta le a találkozó, amelyen a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye területéről 13 felekezeti iskola diákjai és tanárai az ökumenizmus jegyében töltötték együtt a napot.

A találkozót a Szent Anna-székesegyházban a római és görög katolikus, az evangélikus és a református egyház képviselői nyitották meg: *Felföldi László*, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye általános püspöki helynöke, *dr. Seszták István*, Hajdúdorogi Főegyházmegye Érseki Hivatala főhelynök, *Asztalos Richárd* evangélikus lelkész, igazgató, *De-rencényi István*, Tiszántúli Református Egyházkerület lelkészi főjegyzője.

A köszöntők kiemelték, hogy az egy-

házi iskolákban tanuló diákok különleges, tanítványi meghívást kaptak az elmélyült istenismeretre, amely biztossá teszi őket a szeretetben, hogy képesek legyenek találkozni embertársaikkal és Istennel.

A találkozó napján a 160 diák és 30 tanár színes, változatos projektalkalmakon vehetett részt: hittani és irodalmi játékon, kreatív művészeti foglalkozáson, sportvetélkedőn, elsősegély-gyakorlaton, informatikai bemutatóon. Nem hagyományos tanulmányi versenyeken, hanem a különböző műveltségterületek tudásanyagát aktívan, gyakorlat- és élményközpontúan felvonultató műhelyek segítségével szolgáltatták meg a házigazdák a vendégeket.

A nap – a Szent László-émlékévhez kapcsolódóan – a Szent József Gimnázium diákjai zenés irodalmi, művészeti előadásával zárult.

Dr. Bódis Zoltán igazgató
Szent József Általános Iskola,
Gimnázium, Szakgimnázium és Kollégium

Lelkigyakorlat a Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskolában

„A lelkiség olyan, mint a légkör a családban, igazából megfoghatatlan, mégis az első pillanattól kezdve érzékelhető, mindent átjáró valóság. A lelkiség meghatározhatatlansága abban rejlik, hogy nem annyira a dolgokban vagy az eseményekben, hanem a viszonyokban: az Istenhez, egymáshoz és a világhoz való viszonyban fejeződik ki. Márpedig életünknek ezek a legrejtettebb, legtörékenyebb, szemmel legkevésbé látható, mégis legmeghatározóbb valóságai.” (<http://www.ferencesek.hu/lelkiseg/ferences-lelkiseg>)

Az iskola lelki délutánja 2017. január 10-én szentmisével kezdődött a fülöpi római katolikus templomban. A szentmisén és a lelkigyakorlaton – a Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola dolgozóin kívül – részt vettek a geszterédi Szent Anna Katolikus Óvoda és Általános Iskola pedagógusai is.

Mindkét intézményben fenntartó-váltás történt; 2016 szeptemberében a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye iskoláinak közösségéhez kerültünk. Fülöphöz hasonlóan Geszteréden is csak egy általános iskola működik, és a tanulók létszáma sem sokkal több a mienk-

nél. Kezdő egyházi iskolaként hasonlóak a gondjaink, hasonló átalakuláson megyünk keresztül. A már megszokott nevelő-oktató munkánkat a keresztény szellemiség, a katolikus egyház elvárásainak megfelelően igyekszünk átalakítani. Ezt azonban nekünk, pedagógusoknak és intézményeink valamennyi dolgozójának még tanulnunk kell. Ebben a tanulási folyamatban fontos állomást jelentett minden résztvevő számára a „lelki délután”.

A lelkigyakorlatot Tokár Imre, P. János OFM atya, a Katolikus Pedagógiai Intézet (KaPI) vezetője tartotta. János atya latin, magyar nyelv és irodalom szakos középiskolai tanár, közoktatási szakértő, és 17 éven át, az elmúlt tanév végéig, az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumot igazgatta.

A meghitt szentmise után az iskola ebédlőjében folytatódott a délután. János atya előadását igyekezett olyan gondolatok köré felépíteni, amelyek egyaránt megérintették a hitéletben kevésbé járatos, illetve a komoly hitéleti múlttal rendelkező kollégákat is. Gondolatai elmélkedésre serkentettek bennünket: „Mi célja van életünknek a világon, a földi lét-

ben? – Hogyan találjuk meg helyünket abban a helyzetben, amiben épp vagyunk?” Kihangsúlyozta a jelen fontosságát, amelyben: „Itt és most kell élnünk, embertársaink javát szolgálva, úgy, hogy a Megváltó áldozata ne legyen hiábavaló.” Végül hibáinkra és azokhoz való viszonyulásunkra utalt, amelyek jellemeznék bennünket és a személyiségünk részei.

János Atya derűje, közvetlen egyénisége, szerénysége, hite és mély elhivatottsága, a saját életéből hozott példái és az a 17 évnyi tapasztalat, amelyet az atya egy ferences gimnázium igazgatójaként szerzett, mind hozzájárult ahhoz, hogy valódi segítséget nyújtson nekünk szemléletünk alakításában, hivatástudatunk erősítésében. Közelebb vitt bennünket ahhoz, hogy tisztábban lássuk az utat, amelyet újonnan alakult keresztény iskolaként be kell járnunk.

A fülöpi és a geszterédi kollégák egybehangzó véleménye alapján ez egy kellemes, tartalmas, baráti légkörben lezajlott délután volt, amely hozzájárult lelki életünk gazdagodásához és a két iskola közötti együttműködés elmélyítéséhez is.

Földhátiné Terdik Edit

SAJTÓKÖZLEMÉNY

ható összköltség 100%-a, azaz 499 millió Forint.

„Egyes egyházi oktatási infrastruktúrális fejlesztések”

„Infrastrukturális megújulás a Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskolában”

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye által fenntartott Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskola a Széchenyi 2020 Program keretében „Egyes egyházi oktatási infrastruktúrális fejlesztések” című pályázati felhívásra benyújtott „Infrastrukturális megújulás a Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskolában” című pályázata vissza nem térítendő támogatást nyert. Az elsődleges célok közé sorolhatjuk a tornaterem és az épület korszerűsítését, az intézet műszaki színvonalának emelését, illetve energetikai fejlesztéseket, melynek segítségével kívánja a szervezet az oktatás színvonalát magasabb szintre emelni. A támogatás mértéke az elszámol-

Az EFOP-4.1.1-15-2016-00033 kódszámú projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Regionális Fejlesztési Alap finanszírozásával fog megvalósulni 2016. 12. 01. és 2018. 02. 28. között.

A Köznevelési Törvényben kiemelt helyet foglal el a mindennapos testnevelés, mely a felnövekvő nemzedék esetében kiemelt fontossággal bír testi-lelki fejlődésük tekintetében. A fejlesztés következtében az iskolában a mindennapos testnevelés minden feltétele teljes mértékben adott lesz, melynek következtében az oktatási intézmény maradéktalanul meg tud felelni a Köznevelési Törvényben előírtaknak.

Főbb korszerűsítési elemek:

- energetikai felújítások (nyílászárócserék)
- tornaterem és öltözők belső átalakítása, felújítása (gépészet, építészet, sporttechnológia)
- udvarfelújítások (akadálymentesítés,

épület körüli járdák átalakítása, zöldfelület megújítása, sportpálya felújítása)

- a tornaterem felöli szárny tetőfelújítása
- az aula hibás tetőfedésének és szigetelésének korszerűsítése, javítása
- az épület fűtési rendszerének felújítása
- megújuló energia alkalmazása, napelemes rendszer telepítése. A rendszer nagysága 49,8 kW nagyságú.

A beruházás megvalósulása nélkül éves szinten az intézmény 75.774,6 m³ földgázfogyasztással bír, ami a korszerűsítéssel éves szinten kb. 33.870 m³-rel csökken, ami közel 3,5 millió Ft megtakarítást jelent. A beruházás nagymértékben növeli a megújuló energiafelhasználást az intézményben, amely a telepített napelemes rendszernek köszönhető.

2017 | 02 | 06

DEBRECEN–NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE

A projektről bővebb információt az alábbi oldalon olvashatnak: www.szecenyimsz.hu

60 éves házassági évfordulót köszöntöttek Baktalórántházán

Veszélyben van társadalmunk legkisebb, működőképes sejtje, a család, amely a házasságon, egy férfi és egy nő szerelmén, elkötelezett életszövetségén alapul, és kiteljesedik a gyermekek vállalásában, születésében és nevelésében, amely egy nemzet jövőjének is a záloga.

Erre a nagyon fontos dologra, a házasság népszerűsítésére szeretné felhívni a fiatalok figyelmét a „Házasság Hete” országos programsorozat, amely megszólította a fiatalokat, az együtt járó szerelmeseket, a döntés előtt álló párokat. A már idősebb házások megbecsülése, a jubiláló házaspárok köszöntése is nemis gesztus, amit vonzóvá kell tenni a fiatalok előtt is.

Baktalórántházán házasságkötésük gyémánt évfordulójához érkezett két házaspár. Dudás István és Illés Erzsébet, illetve Kiss Antal és Balogh Valéria. Mindkét pár 1957-ben, hatvan évvel ezelőtt, alig 20 évesen fogadott örök hűséget egymásnak – akkor természetes volt, hogy szentségi házasságot – a templomban.

E jubileum alkalmából köszöntötte őket a „Házasság Hetében” Nagy Lajos Baktalórántháza polgármestere, Némethné Csubák Éva (Keresztény Értelmiségiek Szövetsége – KÉSZ) és életükhöz további egészséget, Istentől megáldott, boldog, szép és gondtalan időskort, és házasevéket kívánva.

*Kép és szöveg:
Némethné Csubák Éva,
sajtóapostol.*

Rászoruló családokat támogattott a DM

A Katolikus Karitás a DM felajánlásával 20 millió Ft értékű pelenkát kapott, amelyet 16 egyházmegye között osztottak szét.

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye rászoruló családjai közel 400 doboz pelenkát kaptak a Karitás csoportokon keresztül. Az adomány átadása 2017. február 10-én Debrecenben a Szent Anna Plébánián kezdődött.

*Sajtóiroda
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

2017. február 23-án a 2017. évi költségvetés volt a fő témája a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye fenntartása alatt működő szociális intézmények vezetőségének tanácskozásán.

A találkozón részt vett Palánki Ferenc megyéspüspök, aki köszöntötte a résztvevőket, majd bemutatta Béres Nándort, az egyházmegye új gazdasági igazgatóját, akinek feladatkörébe tartozik az intézmények gazdálkodásának irányítása, az egyházmegye anyagi javainak felelősségteljes kezelése.

Gazdasági dolgozók továbbképzése

Új könyvelői és bérszámfejtő program került bevezetésre a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye köznevelési és szociális intézményeiben 2017. március 1-jétől. Az új programmal való ismerkedés 2017. február 27-én és 28-án a Szent József Általános Iskola, Gimnázium, Szakgimnázium és Kollégium informatika-szaktantermében zajlott.

Egyre több a rászoruló család Ajakon is

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye plébániáin 58 karitászcsoport működik, mintegy 800 önkéntes részvételével. Ők nagyban hozzájárulnak ahhoz, hogy a rászoruló emberek kevésbé érezzék magukat kiszolgáltatottnak; az adományok mellett idejükkel is megajándékozzák a nehéz-sorsú embereket.

Ajak település lakosságát teljesen átöleli két karitászcsoport aktív szociális tevékenysége. 2001-ben megalapították a római katolikus Szent István karitászcsoportot, és a szolgálatból a görög katolikus egyházközség is szervezeten veszi ki a részét. A mintegy 3500 lakosú szabolcsi település szociális helyzete hasonló a megye többi falvaihoz. Széles méretet ölt a munkanélküliség, sokan élnek szociális járadékból, a fiatalok jó esetben a közeli városokban keresnek maguknak megélhetőséget, de, sajnos, gyakori, hogy Nyugat-Európa országaiban találják meg számításait. (A fiatalok kivándorlása országos méreteket ölt.) Takács Miklós, az ajaki Szent István karitászcsoport vezetője elmondta, a korábbi évekhez képest sokkal több a rászoruló településükön; gyakorlatilag mindenkinek jól jön a bármilyen nemű támogatás.

A szegényekért dolgozó csoport mintegy 24 fős aktív tagja napi szinten munkálkodik. Létszámuk olykor ennek a duplájára növekszik, hiszen a csoport családtagjai, gyermekei is kapnak feladatot. Munkájuk komoly odafigyelést, empátiát, toleranciát, türelmet, kitartást igényel. Szociális érzékenységükből fakadó kialakult programjaik példaként állnak nemcsak az ajakiak előtt, hanem a határon túl, a kárpátaljai közel 1000 lélekszámú Zászlós egyházközségben is. Az ajaki karitászcsoport és a római katolikus plébánia havonta 50 000 Ft-tal támogatja a nehéz körülmények között élő magyar egyházközséget, amely sokszor a templom fűtésszámláját sem tudja kifizetni. Ebben is segítenek az ajaki emberek perselyadományukkal, amit rendszerint személyesen Majnek Antal munkácsi megyéspüspök juttat el a rászoruló településre.

Nemcsak az élelmiszerben van hiány

A karitászcsoport tagjai odafigyelnek a betegekre is; őket és a sérült gyermekeket rendszeresen otthonukban látogatják meg, a 85 év felettieket pedig születésnapjukon is felköszöntik. Ilyenkor a legnagyobb ajándékot a találkozás, a hosszas beszélgetés jelenti. Az évente sorra kerülő betegek szentségének kiszolgáltatásakor pedig agapét szerveznek.

Sok gyermek az ingyenes táborozási lehetőségét sem tudja igénybe venni

A fiatal generáció sem maradhat ki a támogatásból Ajakon, hiszen évente tábort szerveznek a rászoruló gyermekeknek. Tavaly Fonyódligeten élvezhették a magyar tenger nyújtotta élményeket, és az egyházmegyei karitászcsoport támogatásával eljutottak Tiszadadára is. A legszomorúbb annak ténye, hogy számtalan esetben az ingyenes táborban sem tudnak részt venni a gyermekek. Ami otthon tartja őket, az nem más, mint a személyes tisztálkodási felszerelés hiánya, vagy éppen a költőpénz, de adott esetben az útiköltség előteremtése is nehézséget jelent a családoknak. Ezért előfordult, hogy helyben szerveztek tábort, vagy az utazási költség megspórolásához kerékpárral indultak el az 50 km-re lévő városba. A szolgálattevők igyekeznek minden lehetőséget megragadni, hogy segíthessenek, így a görög és római katolikus karitászcsoport felváltva szervez jótékonyági bálakat; ezek bevételei szintén a nehéz körülmények között élőket támogatja. Továbbá a fiatal generáció szociális érzékenységét erősíti az is, hogy a karitászcsoport közösségi szolgálatába a kisvárdai Szent László Gimnázium tanulói is bekapcsolódnak.

Fél év alatt 19 millió forintnyi adomány

Az ajaki Szent István karitászcsoport – mindezekon túl – nagy horderejű programban is részt vesz. 2016 júliusától a hét minden napján a kisvárdai Tesco áruházból kenyér, péksütemény, zöldség, gyümölcs adományokat kap, amelyek elszállítása komoly logisztikát igényel. Takács Miklós karitászcsoport-vezető

kimutatása szerint 2016 decemberéig 384 mázsa, összesen 19 millió forintnyi értékű árut kaptak, amelynek kiszállítása nemcsak a karitászcsoport tagjait érinti, hanem gyakorlatilag az egész egyházközséget. Felajánlásból, önkéntes alapon, saját autóval szállítják az élelmiszert. Az adomány kiosztása minden délután

3-kor kezdődik, beleértve a szombatot és vasárnapot. Egyre többen eljönnek; van, hogy már 2 órától várják az osztást, és senki sem távozik üres kézzel.

Mindezekon túl az egyházmegyei karitászcsoporttól is kaptak adományokat, amelyeket kiosztottak a rászorulóknak részére, pelenkát, almát, tűzifát, összesen 659 családnak kapott 19 000 főnek.

A Szent István karitászcsoport minden évben aktívan részt vesz az egyházközség kétnapos Nagyboldogasszony-búcsúünnep szervezésében, lebonyolításban. Mindez feltöltődést, lelki megújulást is jelent számukra, amit kiegészít a sárospataki Szent Erzsébet ünneppel egybekötött lelkigyakorlat is. A csoportjuk lelki vezetője pedig Gáspár Mátyás ajaki plébános, aki a havonkénti megbeszélésük aktív résztvevője, segítője.

2016-ban oklevéllel köszönték meg a településen munkájukat, és Napkoron, az egyházmegyei karitászcsoport napon szintén kiemelték tevékenységüket, valamint 2016. október 8-án a Karitászcsoport Hungarica-díjat vették át, amellyel az egyházmegyénkben további három csoportnak is elismerték munkájukat.

Az Öröm-hír olvasói nevében is köszönjük minden karitászcsoport munkatársnak az elhivatottságát; gratulálunk kitartó munkájáért. Foglaljuk imáinkba őket és családjaikat, valamint kérjük Isten áldását szolgálatukra.

Kovács Ágnes

Házaspárok útját áldották meg Nyíregyházán

A nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya-társzékesegyház – a görög katolikus Nyíregyházi Egyházmegyével karöltve – házasságban élők és házasságra készülők számára szervezett programokat az országos „Házasság hete” programsorozathoz kapcsolódva 2017. február 12–19 között. Ezen belül a Házasság Világnapján, 14-én adták át és áldották meg a Nyíregyháza-Sóstógyógyfürdő sétányán felállított

„Házaspárok útját” a testvéregyházak részvételével.

A 16 stációból álló út a házasság fontos eseményeit, feladatait, nehézségeit és korszakait jeleníti meg. A rendezvényen részt vettek Bosák Nándor nyugalmazott püspök, Szocska Ábel görög katolikus apostoli kormányzó, dr. Gál Sándor református esperes, dr. Kovács Ferenc, Nyíregyháza polgármestere, Dicső Péter, a Nyírvédő Kft. csoportvezetője és a stációk örökbefogadói és Tóth László nyíregyházi plébános.

A rendezvényen Zsatkuné Szabó Mónika, a projekt megvalósítója mutatta be a házaspárok útját, beszámolt a meg-

valósulás körülményeiről, és – nem utolsósorban – tanúságtételével gazdagította a résztvevőket. Mónika elmondta, örömeire szolgált, hogy a gondviselés a stációk örökbefogadóit már az állomások elkészülése alatt megszólította. Ők nemcsak annak megvalósulásában segítettek, hanem a későbbiekben imáikkal is kísérik a családokat. Ezután személyes életéből osztott meg néhány momentumot a jelenlévőkkel. Mónika és férje 26 éve boldog házasságban élnek, két felnőtt gyermekük van. Ő felnőttkorban, nehéz élet helyzetben tért meg, és járult a szentségekhez. Családjával a „Hálát adnunk” című 15. stációt fogadták örökbe, mert mint mondta, minden nap van miért hálat adniuk. Megtérése után megváltozott az élete, és munkája is más irányt vett. Esküvői kiállításszervezőként számtalan ifjú párral találkozott már, akik boldogan készültek a házasságkötésükre. Ugyanakkor szembesülnie kellett azzal is, hogy nőtt a válások száma, sőt, ma már egyre kevesebben vállalják az elköteleződést. Ez indította őt arra, hogy képességeit, adottságait kamatoztassa, gyümölcsözővé tegye, és felajánlotta a segítségét a nyíregyházi római katolikus egyházközség szolgálatába azzal a reménnyel, hogy programok szervezésével tehet valamit, amelyek felhívják a figyelmet a házasság szerepére, a családban élés fontosságára.

Terveit – a Házaspárok útja szellemi tulajdonosa – a Magyar Schönstatti Családok a Családjért Egyesület örömmel fogadta, és segítette a kezdeményezését, amelyet a nyíregyházi önkormányzat is támogatott, megengedve, hogy közterületen felállítsák a házasság legfontosabb élethelyzeteire utaló 16 stációt. A Házaspárok útjára a jelen lévő felekezetek képviselői áldást mondtak, majd Bosák

Nándor nyugalmazott püspök atya megáldotta és megszentelte azt.

Kovács Ágnes

Rózsafüzér-ima a családban

„Ti vagytok a föld sója!...
Ti vagytok a világ világossága!”

(Mt 5,13-16)

Örvendetes vasárnapot köszönhetünk február 5-én a debreceni Jézus Szíve-templomban.

Tóth Rektor Magdolna hitoktató és Hartmann Lórántné Nelli, az egyházközség kántora szervezésében megalakult a Rózsafüzért Imádkozó Családok Köre. 5 családban minden este imádkoznak, és kéri a Szűzanya segítségét nemcsak a saját családjukra, szeretteikre, hanem a Jézus Szíve-templom közösségére, s minden rászoruló testvér javára.

Szegedi Kálmán atya megáldotta a családokat ünnepélyes szentmise keretében, és minden családfő átvette a megszentelt rózsafüzért.

A plébános az ünnep alkalmából kifejezte köszönetét a szervezőknek, a résztvevőknek, és kiemelte, mennyire fontos a család összetartozása, közösséget építő és példamutató szerepe.

RRÉ

Koronázási jelvények Geszteréden

A II. Geszterédi Aranszablya Fesztiválon a magyar koronázási jelvények közül a Szent Korona, királyi jogar, országalma hiteles másolatait is kiállítják.

A koronázási jelvények másolatát Rónai Attila ötvösmester készítette.

A 2017. május 20-ai hagyományörző rendezvényre minden érdeklődőt szeretettel várnak.

Jézus Szíve Családok találkozója

Jézus Szíve Családok találkozóját tartják 2017. április 23-án, az Isteni Irgalmasság vasárnapján a mándoki római katolikus egyházközség szervezésében.

A program szerint 14.30-tól lesz gyülekező, 15.00-tól Gáspár Mátyás ajaki plébános tart előadást. 16.00-tól Majnek Antal, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye püspöke fog szentmisét celebrálni, majd a találkozó szentségimádással zárul.

„Azt kívánom, hogy a családi imádság mozgalma, amely összekapcsolódik Jézus Szentséges Szíve tiszteletének elmélyítésével, egyre nagyobb elterjedésre találjon Isten népének lelki javára.”

(VI. Pál pápa – 1978)

Bodnár Imre plébános, Mándok

IMPRESSZUM

Kiadja: a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Felelős kiadó: Felföldi László
általános helynök

Főszerkesztő: Kovács Ágnes
Öröm-Hír Szerkesztőség:

4024 Debrecen, Varga u. 4.

Telefon: 06-52-530-451,
06-30-240-1482

E-mail: sajtoiroda@dneyem.hu

Fotó: Kovács Ágnes

Nyomda: Rexpo Kft.

Felelős vezető: Rác János

DEBRECEN – NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYEI GYEREKNAP

2017. május 13. szombat

Nagykálló – Harangod

09³⁰ Köszöntés, ráhangolódás
 10⁰⁰ Ki az ügyesebb? – Akadályverseny – Sorverseny.
 12³⁰ Ebédidő
 13⁰⁰ Válassz és játssz!
 14³⁰ „Járjuk a tábort” – A **KÉPMÁS** Zenekar műsora
 15⁰⁰ Szentmise, eredményhirdetés
 16⁰⁰ Hazautazás

Kézműves ház, állatsimogató, méta, kenyérlángos sütés, lengőteke, foci, ördöglakat, lovaglás, játékok, táncház

Máltai játszóház: arcfestés, nemezelés, origami, óriástársas.

HA SZERETNÉD EZT A NAPOT VELÜNK TÖLTENI,
 AKKOR JELENTKEZZ MÁJUS 6-IG A HITOKTATÓDNÁL,
 VAGY A PLÉBÁNOSDNÁL A KITÖLTÖTT JELENTKEZÉSI LAPPAL.
 A 800-FI RÉSZVÉTELI DÍJ BEFIZETÉSÉVEL, AMI HOZZÁJÁRULÁS A RÉSZEDRŐL A NAP KÖLTSÉGEIHEZ.

Országos tábort szerveznek az egyeki plébánián

2017. július 24–29. között, hétfőtől szombatiig Egyeken kerül megrendezésre a Juventutem Közösség nyári tábora, a Nyári Zsolozsmás Tábor, amelyre az ország minden pontjáról várják az érdeklődőket. Erről tárgyalt Kiss Bertalan, a Nemzetközi Juventutem Mozgalom elnöke Papp László plébánossal 2017. február 10-én, Egyeken. A plébánia képviselő-testületével történt egyeztetés során világossá vált, hogy teljes mértékű támogatással bír az idei tábor Egyekre helyezése, valamint rendkívül nagylelkű segítségre számíthatnak a helyiektől.

Másnap, február 11-én Palánki Ferenc, debrecen–nyíregyházi megyéspüspök fogadta hivatalában Kiss Bertalant és Papp Lászlót, akitől megkapták az engedélyt a tábor szervezésére, sőt a

püspök úr ígéretet tett arra, hogy személyesen is részt fog venni a tábor egyik napján, ahol előadást tart, és bekapcsolódik a közös zsolozsmába is.

A tábor programja a tavalyiéhoz lesz hasonló; a teljes nappali zsolozsma éneklése mellett ünnepélyes szentmisével kezdenek minden napot a római rítus rendkívüli formájában, délelőtt és délután pedig egy-egy meghívott vendégelőadó fog beszélni különböző témákban. A héten egy teljes napot a Hortobágy megismerésére fognak szánni.

A szállás és étkezés szervezése folyamatban van, ahogy a további előadók meghívásai is; mindezekről a későbbiekben, legkésőbb Húsvét után közlünk részletes programot.

Sajtóiroda – Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Harsányi Lajos:

Húsvéthajnali varázs

A kert fölött az éj suhog.
A fák, mint örök állnak.
Még itt kísért borzalma a
Nagypénteki halálnak.
De hirtelen egy villanás
Cikáz a kerten végig.
A Getsemaneh bokrai
A villanást megérik.

A hajnal ébred. Annak a
Gyémánt szeme sugárzik?
– Nem, nem! Valaki jár itt!

A kertnek útja még sötét,
De rajta kavics roppan.
Valaki némán átleg,
S megáll a tar bokorban.
Egy kis madárnak felnyílik,
Trillára termett ajka,
És füttyögő ezüst sípon
Ijedt dal tör ki rajta.

A hajnalt érzi a madár.
Annak veri trilláit?
– Nem, nem! Valaki jár itt!

Az árnyék mozdul hirtelen,
Az alvó kert felébred.
Szent borzalommal néz körül
A bokrokon az élet.
A fák között valaki áll,
Fehér ruhája lebben.
Angyalsereg gyűl hirtelen
A Getsemaneh-kertben.

Az utat végig térdelik,
A hajnal felsugárzik.
– A Megfeszített jár itt!

